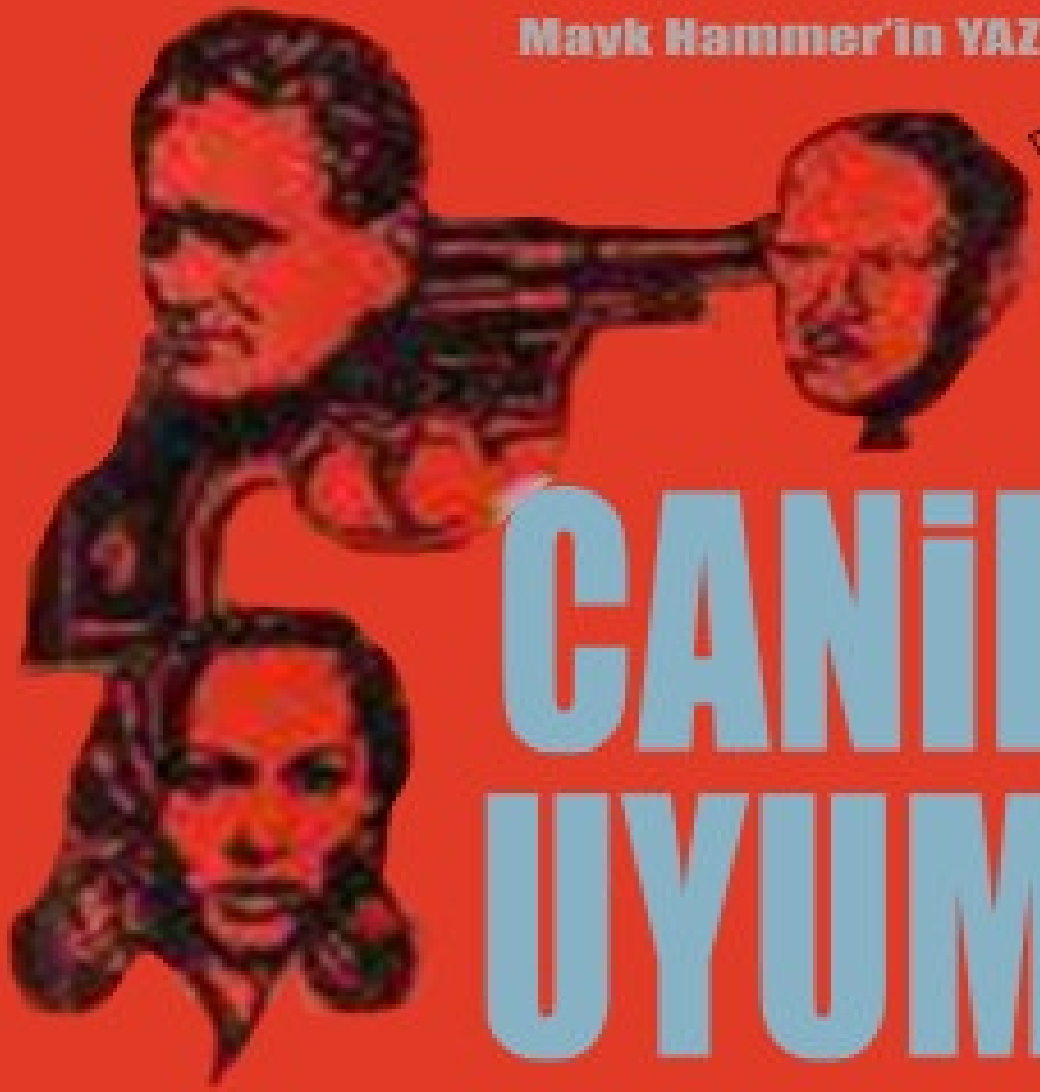
MICKEY SPILLANE

Mayk Hammer'in YAZARI

2.BASKI

CANİLER UYUMAZ

Dedektif Romanları: 13

MICKEY SPILLANE

CANILER UYUMAZ

*

ÇEVİREN

Adnan Semih YAZICIOĞLU

CAĞALOĞLU NARLIBAHÇE SOKAK NO:19, İSTANBUL

1

Adama mektubu verirken sırtımda hafif bir ürperme gezinmedi dersem yalan olur; çünkü dev gibiydi. İki adam el ele verse kucaklayamayacakları kadar kocaman bir göbeği vardı. O göbeğe yumruğunu gömmeğe kalkışacak adamın da evvelâ aklını muayene etmek, çok yerinde olurdu. Karşımdaki adamın göbeği de kol ve omuz adaleleri kadar sertti çünkü. Yüzündeki ifade ise pazılarındaki adalelerden de sertti.

Elinin de ne kadar sert olduğunu birdenbire anladım. Zira onun tersiyle çeneme, hiç beklemediğim bir anda, müthiş bir tokat aşketti. Dişlerim ayni anda yanağımın iç tarafını yarmış olmalı ki, dilimin ucundan akmaya başlayan kan tuzlu tuzlu geldi ağzıma.

Arkadan iki kolunu birden cendere gibi kavrayıp beni oracığa çivileyen adam galiba konuşacak halde olmadığını anlamıştı. Beni savunur gibi konuştu onun için

— «Delikanlı ne bilsin, Şef? Her halde tanımadığı bir herif yolda önüne çıkıp eline bir dolar sıkıştırdı, bu mektubu bize getirmesini söyledi. Kendi de öyle demiyor mu?»

Goril dişlerini gıcırdatarak beni tepeden tırnağa süzdü.

— «Bu mektubu kim verdi dedim sana? Duymadın mı? Cevap ver. Yoksa... »

Ağzımı doldurmuş kanı bir kenara hafifçe tükürmek istedim, fakat yapamadım. Kanım çenemden aşağıya sızmaya başladığını hissediyordum.

— «Söyledim ya, Mr.Renzo...»

Bir kere daha balyoz gibi indi Renzo'nun yumruğu çeneme. Yüzüm muhakkak yarılmış olmalıydı. Kafamın içindeki uğultu bir misli daha artmış, bir çağlayan

gürültüsünden farksız olmuştu. Fakat başım müthiş bir sancıyla zonkluyordu.

Renzo tekrar kükredi «Sualimi iyi işitmedin galiba delikanlı? Kim verdi bu mektubu dedim sana?»

Kollarımı arkaya kıvırarak mengene gibi sıkan eller gevşedi, oracığa yığıldım. Renzo'nun ayaklarının dibine Bütün kudretimi dizlerime topladığım halde doğrulamadım. Zerre kadar derman kalmamıştı vücudumda. Ayaklarım vücudumun altında kayıyordu âdeta.

Gözlerim ise açıktı. Sonra birden Renzo'nun kalkıp odada bir tur attığını, sonra da ağır adımlarla bana yaklaştığını gördüm. Niyetini anladığım halde aldırmadım. Ürpermedim bile.

Renzo ayağını kaldırdı, onu geri geri çekti, sonra birden kaburgalarıma gömdü pabucunu. Bir ikinci, bir üçüncü, bir dördüncü tekme takip etti o ilkini. Her tekme kaburgalarımda yeni bir yara açıyor gibi geliyordu bana. Ama ne gariptir artık en hafif bir acı bile duymuyordum artık.

Birden az evvel kolanını tutan adam konuştu

— «Delikanlı bayıldı, Şef. Ağzından hırıltı bile çıkmıyor artık. Bu kadar acıya katlanır mıydı bir şey bilseydi?»

— «Ben onu konuşturmayı bilirim. Bülbül gibi ötecek.»

— «Bu delikanlıdan bize hayır yok, Şef. Tanımadığı biri çıkıp vermiş olmalı o mektubu ona. Herhalde onu bu adrese getirmesi için de avucuna birkaç kuruş sıkıştırmıştır. Delikanlıya künyesini sayıp dökecek değildi ya. Bu da parayı görünce eyvallah demiştir. Bana kalsa herifin yüzüne değil, uçlandığı paraya bakmıştır.»

Renzo ayni sesle bir kere daha kükredi

— «Senin kafan lüzumundan fazla işlemeye başladı.»

— «Kafamı işleteyim diye para vermiyor musun bana, Şef?»

— «Öyleyse kafanı istediğim gibi işlet. Öyle zorlu bir herif rastgele önüne çıkan birine böyle bir mektubu teslim eder mi? Etmez. Tanımadığı birine dünyada etmez. Yoksa adamın papeli cebine attıktan sonra mektubu da bir çüp tenekesine tıkacağını çok iyi bilir. Yok, yok, herif bu genci muhakkak tanıyor...»

— «Ama, Şef, belki de bu genç namuslu bir oğlandı. Belki de parayı aldıktan sonra verilen mektubu söylenilen adrese götürmeyi vazife bildi.»

— «Olmaz öyle şey! Ya bu genç mektubu göndereni tanıyordu. Ya da mektubu gönderen onu. Herif yolladığı mektubun istediği şahsın eline geçeceğinden emin olmasaydı onu babasına bile teslim etmezdi.»

Bir çift mizana direği gibi önümde yükselen kalın, adaleli bacaklar ağır ağır uzaklaştı, sonra Renzo ilerideki masaya yaslandı.

Sonra öbür tarafa döndü Goril.

— «Sen okudun mu bu mektubu?» dedi.

— «Hayır.»

— «Okuyayım da dinle. «Cooley öldü. Şimdi sıra sende. Yakında seninle görüşmeye geleceğim. Senin de leşini sereceğim.»

Renzo'nun sesi hafifleyerek bir mırıltı halini aldı; purosunun dumanını sinirli sinirli çekti. «Mektubun altında da bir tek isim var,» dedi. «Vetter.»

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü şimdi. Bir ölüm sessizliği. Ne Renzo, ne de öteki konuşuyorlardı, ama içlerinden geçenleri duyar gibiydim. Vetter'in adı geçer geçmez ikisi de ürperir gibi oklulardı. Hissetmiştim bunu.

Öteki fısıldar gibi konuştu:

— «Demek bu it Vetter'in adamı? Öyle mi yani, Şef?»

— «Olsa ne çıkar, olmasa ne çıkar? Vetter denilen hergele bu taraflara sokulmaya kalkarsa ilk gördüğüm yerde gebertirim, iti. Vetter! Vetter! Nereye gitsek hep o köpeğin bahsi geçiyor. Ondan başka silâh kullanmayı bilen yok

sanki bu şehirde.»

— «Şef, yine de ihtiyatlı ol, olmayacak bir adım atayım deme. O herifle zıt gitmeye kalkışma. Tekin değildir Vetter. Bir sürü insanın kanma girdi bugüne kadar. Herifin elinden silâh düşmüyor. Vetter...»

Renzo onun lâfını kesti,' sonra onun yarıda kalan cümlesini kendi tamamladı

— «...benden farklı bir adam mıdır yani? Benden zeki mi? Zorlu mu benden? Bunları diyeceksin, değil mi? Hepinizin gözünü korkutmuş bu Vetter keratası anlaşılan.»

— «Bana inanmıyorsan etrafa da sorabilirsin. Şef. Vetter'i herkes biliyor. Şöhretini duymayan kalmadı. Azrailden bile korkusu yok herifin. Kendisine yan baktın diye bile kalkıp adamı kurşunlayabilir.»

— «Kendi çöplüğünde ötebilir belki. Ama burada değil. Johnny. Ben buradayken ona nefes aldırmam. Benim şehrim bu şehir. Benim semtim bu semt. Ben ne dersem o olur burada. Yalnız benim sözüm geçer burada. Kanun benim, Johnny. Onun için Vetter'in aklı varsa bu tarafın çöplüklerinde ötmeye kalkışmaz. Yoksa Cooley'in başına gelenler onun da başına gelecek.»

Renzo bir müddet sessiz sessiz purosundan birkaç nefes çekti. Purosunun dumanı yeniden yattığım yerde genzimi yakmaya başlamıştı.

Renzo şimdi böbürleniyordu

— «Bana silâh çekmeye kalkışanın sonu ölümdür. Bana karşı gelenlerin hepsi öldü, Johnny. Cooley kendi kumarhanelerimde 'bana kaşkariko oynamaya kalkıştı. Ama bir gün o oyunun da sonu göründü. Çok çabuk bitiririm ben böyle oyunları. Yakında polisler Vetter'in de dosyasını kapatacaklar. Çünkü onun da işini bitireceğim.»

Johnny heyecandan ürpermeye başlamıştı. «Onu haklamaya mı niyetlisin, Şef?» diye sordu korkarak.

— «Ne sanıyordun yoksa?»

— «Nasıl dersen öyle olsun, Şef. Bu haberi derhal bizimkilere yayayım . Vetter'i n ne biçim bir insan olduğunu bilen, tanıyan çıkacak herhalde. Eşkâlini öğrenin ce de onu arar bulurum. Ben bulurum, sen de zımbalarsın. Bir an sözlerine ara verdi, sonra «Peki, bu delikanlıya ne yapacağız?» diye sordu.

— «Bizi Vetter'e o götürecek, Johnny.»

— «O mu götürecek?»

— «Ben de seni kafası işler bir adam zannederdim, Johnny.. Kulaklarını açıp ortalıkta konuşulanları dinlesen daha iyi edersin. Kulakları açsan Vetter hakkında çok daha fazla şey duyardın. Vetter denilen herifte işlerini çok zaman parayla gördürüyor.. Parayla satın alıyor yardımına muhtaç olduğu adamları. O mektubu bana getirmesi için de şu delikanlıya üç, beş dolar vermiş; olmalı. Bu iş üç, beş dolara değerdi ama mektubun hedefine ulaşıp ulaşmadığım anlamak için muhakkak bu genci arayacaktır.

Sonra da onun suratını darmadağın ettiğimizi görecektir, işte biz o anı bekleyeceğiz. Vetter bu oğlanla temasa geçtiği anda da kalbura çevireceğiz onu.»

Renzo birkaç saniye konuşmasına ara verdi, sonra devanı etti

— «Ne düşündüm, biliyor musun, Johnny? Bu Vetter'i hemen öldürmeyeceğim. Onu ağır ağır, kanını damla damla atatarak öldüreceğim. Ve polisler leşini buldukları zaman da kızılca kıyamet kopacak şehirde. Yine de, Vetter'in öldüğüne herkes memnun olacak. Polis onu kimin geberttiğini öğrenemeyecek, ama, bizimkiler bilecek bunu. Biz yayacağız haberi etrafa. Vetter'i geberten adamın üstüne de adam çıkamaz. Ve ben onu geberttikten sonra da bir daha bu şehirde bana yan bakacak adam çıkamaz. Bir tek adam bile. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi,. Johnny?».

— «Tabii, Şef. Anlamaz olur muyum? Peki, yalnız başına mı yapacaksın bu işi?»

— «Evet. Yalnız başıma yapacağım. Helen haklı. Bende her şeyi tek başıma yapma hırsı var. İüithiş bir hırs bu üstelik. Bir şeyi arzu ettim mi, onu kendi başıma ve ne pahasına olursa olsun. yapmak isterim. Vetter'in hesabım da ben

kendim göreceğim. Bundan böyle nefes aldırmayacağım ona. Beni gördüğü anda silâhı tetikte, gözü de pek olmalı. Benden evvel silâha davranabilmesi için yılan kadar kıvrak olmalı karşımdaki».

Renzo'nun o işi becermeye kararlı olduğu belliydi. Vetter'i temizlemek için elinden geleni ardına koymayacağı anlaşılıyordu. Onu ortadan kaldırana kadar da uyku uyumayacağı muhakkaktı.

Onu dinlerken rahmetli babamı hatırlamıştım. Renzo gibi konuşurdu o da. Bir kere bir şeyi kafasına koydu mu, hiçbir şeyin onu durduramayacağını bilirdik.

Korkunun ve hürmetin ne demek olduğunu bilen bir çocuğun hayret ve dehşetiyle bakardım öyle zamanlarda babamın yüzüne. Johnny de o anda Renzo'ya ayni korkuyla ve hürmet hissiyle bakıyordu.

Johnny konuştuğu zaman duyduğu o korku ve hürmet hisleri sesinin tonundan da belli oluyordu.

— «Bu işi başaracaksın, Şef. Bu şehri avucunun içine alacaksın. Hem de her şeyiyle... Meydan okuyamaz kimse size. Okumaya kalkışacak olanın da vay geldi başına! Bu şehrin sahibi olacaksınız yakında.»

— «Daha şimdiden sahibiyim onun, Johnny. Bunu çıkarayım deme hatırından. Şimdi şu iti ayılt bakayım.»

Acının ne demek olduğunu asıl ondan sonra anladım. O ana kadar yumruklarla ve sert tekmelerle uyuşmuş vücudumun her hücresi şimdi ayrı ayrı isyana başlamıştı. Hem de sancılı bir isyan. Tepeden yüzüme inen sert bir tokatla tekrar gözlerimi açtım. Etrafımda olup bitenleri iyice görebiliyordum şimdi. Yediğim sonuncu tokat ağzımdaki yaraları yeniden açmış, ağzımın içine yine tuzlu tuzlu kan akmaya başlamıştı. Bir hıçkırıkla ciğerlerim sıkışır, boğazım tıkanır gibi oldu sonra.

— «Ne biçim bir adamdı bu mektubu sana veren? Ha?»

Bir defa daha yüzüme indi o ağır el. Sonra Renzo bana doğru bir adım attı. Eğilip ceketimin iki yakasını iri elleriyle kavradığı gibi beni yerden tüy gibi

silkerek havaya kaldırıp ayaküstü dikmesi bir oldu.

— «Sana bir sual sordum. Cevap ver!» dedi. «Yoksa benden çekeceğin var. Söyle? Ne biçim bir adamdı bu mektubu sana veren?»

— «İriyarı... Koskocaman bir adamdı...» diye kekeledim.

Fakat kör olası hıçkırık yüzünden bir kere daha tıkandım.

Nefes alamıyordum. İçimdeki kin ve öfke de öylesine azgın bir dalga halini almıştı ki, o anda elime bir balyoz geçse, saniye tereddüt etmez, gözümü kırpmadan o Renzo hergelesinin kafasını parçalardım bir indirişte.

— «Çok iri yapılı mıydı?»

— «Evet. Sizin gibi. En az bir doksan boyunda Geniş omuzlu.»

Renzo'nun dudakları korkunç bir tebessümle kıvrıldı. Sonra tüyleri ürpertecek bir gülüşle baktı bana.

— «Kâfi değil bu kadarcık eşkâl bana. Daha etraflı malumat isterim. Yüzü nasıldı?»

— «Bilemiyorum,» dedim. «Cadde karanlıktı. Mektubu verirken gölgeler içinde durduğundan yüzünü pek seçemedim.»

Renzo birden beni tekrar ayağa kaldırdı, sonra bir gülle gibi odanın karşı duvarına attı. Sırtım duvara çarptığı anda bütün kemiklerim çatırdadı. Külçe gibi yığıldım duvarın dibine. Acıdan elimde olmadan gözlerimden yaşlar boşanmıştı.

— «Kimse bana yalan söylemeye cüret edemez. Bu kadar genç olmasaydın sana hiç acımaz, bülbül gibi konuşturmak için derini bile yüzerdim gerekirse. Bu kadar acı da üç, beş papele değmez. Onu korumaya çalışıyorsan budalalık ediyorsun. Öğrenmek istediğim şeyleri bana söylersen belki ben de sana üç beş dolar veririm.»

— «Bil... bilmiyorum... Vallahi bilmiyorum. Bilsem... Belki onu bir kere daha görsem tanırdım...»

Acı, bir med dalgası gibi bir kere daha kucakladı beni. Ciğerlerimi tıkayan hıçkırık sözlerimi yarıda kesmeye, susmaya mecbur oldum..

— «Onu tekrar görsen tanır mısın?»

— «Tanırım.»

Bu cevabım üzerine Johnny atıldı:

— «Adın ne senin, delikanlı?» diye sordu.

— «Joe... Joe Böyle» diye kekeledim.

— «Nerede oturuyorsun?»

— «Gidney Caddesi, 3 numarada,»

— «Bir işte çalışıyor musun?»

— Evet. Gordon'un yerinde çalışıyorum. Araba itiyorum.»

— «Ne dedi? Ne iş yapıyormuş?» Bu sualleri soran Renzo'nun sesinin tonu tüyler ürperticiydi.

Benim yerime Johnny cevap verdi ona: «Gordon dediği herif hırdavatçı, Şef. Hurda demir, öteberi alıp satar. Nehir boyun daki yol üzerinde büyük bir hurda deposu vardır. Bu delikanlı arabasıyla hurda madenî eşya falan toplayıp onun deposuna satıyormuş.»

Renzo, Johnny'ye «Git, tahkik et bakalım, doğru mu söylüyor,» dedi.

«Sonra da bu iti serbest bırak, ama bir saniye bile gözünden uzak tutma. Yapacağın işi biliyorsun, değil mi? Falso falan istemem.»

— «Merak etmeyin, Şef. Elimden kaçamaz. Ne zaman istersen onu elimizle koymuş gibi buluruz. Acaba Vetter hakikaten tahmin ettiğiniz gibi hareket edecek mi?»

— «Her şey, her zaman benim dediğim gibi cereyan eder... Öyle olmaz mı? Bu herifi al götür artık. Serbest bırakmadan evvel bir odun daha at da, şaka etmediğimizi anlasın. Vetter'in verdiği üç, beş dolar ona uğur getirmedi. Bir araba odun yedi bir dolar için.»

2

İnsan çok acı çektiği zaman öyle bir an geliyor ki, artık hiçbir şey hissetmez oluyor. Havada uçtuğumu, düşerken ayağımı korkuluğa nasıl vurduğumu biliyordum. Dilim de adeta üzerine zımpara çalınmış gibi pürüz pürüzdü. Beni attıkları yerde korkunç bir presin altında eziliyormuşum gibi yere yapışmış bir halde kaldım. Istırabın yeniden gelip beni kucaklamasını, kollarının arasına almasını bekliyordum. Elimde olmadan inlediğimin, dudaklarımın arasından çıkan acayip hırıltılarla soluduğumun da farkındaydım.

Midemin bütün adaleleri bir gerilip bir büzülüyordu, kusmak istiyordum. Fakat kusacak kadar derman bulamıyordum kendimde. Yattığım yerde, Renzo gibi devlet içinde devlet olan, kanunu hiçe sayıp canlarının dilediklerini yapan ve buna rağmen en ufak bir suçlarının bile cezasını çekmeyen gangsterlere lanetler yağdırıyordum. Ah, birazcık dermanım olsaydı. Ve bir silâh geçirebilseydim elime.

Birden simsiyah bir bulut çöktü her yere, sonra bir an o zifiri karanlık dağılır gibi oldu, arkasından her yeri tekrar bir gece kapladı.

Korkunç bir ızdırabın şafağında kimbilir kaçıncı bayılıştan sonra nihayet ayıldığımda başucumda biri duruyordu. Yüzümdeki toz toprağı siliyor, elleriyle başımı kucaklıyordu. Yumuşacık bir kadının vücudundan dağılan lâtif bir çiçek kokusu bir an genzimi yaladı.

Zarif bir kadın sesi, durmadan: «Zavallı delikanlı! Zavallı delikanlı!» deyip duruyordu.

Gözlerimi aralayarak baktım.

Rüya mı görüyordum acaba?

Karşımdaki kadın insanın daima hayal ettiği, gördüğü zaman hayran hayran

ağzını açıp baktığı, fakat hiçbir zaman malik olamayacağını da bildiği cinsten bir kadındı. Emsalsiz bir güzellikteydi. Boynundan aşağı dökülen sarı saçları bütün vücudunu aydınlatan bir meşaleden farksızdı. Adı da Helen Troy'du. Yani Truvalı Helen. Ama aslına bakarsanız, Truvalı Helen onu görmeydi hasedinden çatlardı.

Ona: «Merhaba, Helen» demek istedim, kelimeler boğazımda kaldı. Dilim şişmiş, koskocaman ağzımın içini doldurmuştu.

Helen Troy'u tanıyordum. Tanımayan var mıydı onu? Helen, Renzo'ya ait Hideavay Barı'nın en meşhur varyete yıldızıydı. Kocaman fotoğrafları şehrin her tarafını süslüyordu Helen'in. Ama "hatırıma her şey gelirdi de, bir gün başımı onun ellerinin arasına alıp dizine yatıracağı, beni tedaviye çalışacağı dünyada gelmezdi.

Birdenbire patikanın nihayetinde ayak sesleri duyduk.

İkimiz de bekledik. Helen hafifçe doğruldu.

Gelen, barın dış kapısında bekleyen kapıcılardan biriydi. Kelen, ona «Bana biraz yardım et, Finney,» dedi. «Bu delikanlının başına bir iş gelmiş.»

Helen'in, Finney diye hitap ettiği adam yanımıza geldi. Tam "karşımızda ellerini kalçalarına dayayarak durdu, sonra, Olmaz, manasında baş salladı.

Helen ona hayretle bakakalmıştı. Finney devam etti '.

— «Ben senin yerinizde olsam o herifi şuracığa bırakır, kendi yoluma giderdim. Aksi takdirde olmayacak işler gelebilir senin de başına. Ben burada Şeften başkasından emir almam. Başımın derde girmesini ise hiç istemem.»

Helen birden kaskatı kesildi, sivri tırnakları kendi farkında olmadan omuzlarıma gömüldü. Canım adamakıllı acımıştı ama umurumda bile değildi. Helen'in elinde' can versem gözümü bile kırpmazdım.

Helen

— «Renzo’nun da Allah belâsını versin.» dedi. «Domuz herif.» Bütün kiniyle yere tükürmüştü bu hakareti savururken. Sonra ağır ağır başını çevirdi, gözlerimin içine baktı.

— «Renzo’mu koydu seni bu hale?»

Bir baş işaretiyle müspet cevap verdim ona. Konuşacak halim yoktu .

O zaman Helen tekrar kapıcıya döndü. «Finney, git, arabamı getir. Bu delikanlıyı bir doktora götüreceğim.» dedi.

— «Helen, sana tekrar ihtar ediyorum. Aklını başına toplayıp buradan gitmezsen..»

— Kapat çeneni! Yoksa polise gidip çok şeyler anlatmasın! bilirim. Hele, gider de, morfin iğnesi yaptırdığını Federal ajanlara, ihbar edersem kıyamete kadar kendini kurtaramazsın. Nasıl, hoşuna gider mi bu iş?»

Finney, bir an, zemberek gibi boşanıp Helen'in üzerine atlayacak ve onu tokatlayacak sandım. Elinin tersiyle ona şimşek gibi bir tokat savurmak istedi, fakat tam zamanında kendine hakim olmayı bildi; elini tuttu. Helen ise kılı kıpırdamamış, meydan okur gibi delice bakışlarla bakıyordu onun gözlerinin içine.

Finney «Gidip arabayı getireyim.» dedi.

Gidince Helen toparlandı, sonra kolunu belime dolayıp var kuvvetiyle çekerek beni ayağa kaldırdı. Ayakta duracak takatim yoktu. Tekrar oracığa yığılmamak için ona dayanmak zorunda, kaldım. Bacaklarım tutmuyordu. Helen de benim kadar iri yapılıydı. Hatta o an benden çok daha kuvvetliydi. Ama Helen'in benimki gibi param parça olmuş yüzler görmeye alışkın olduğu da belliydi. Bu gibi sahneleri muhakkak sık sık görüyordu. Onun için bana gülümsemeye çalıştı. Ben de acıyla yüzümü kırıştırarak ona bir tebessümle mukabeleye çalıştım. Sonra birlikte, tökezlenerek patikadan ileriye yürümeye başladık.

3

Doktorun önüne çıktığım zaman ben de, Helen de yüzümün bir kavgada o hale gelmiş olduğunu söyledik. Doktor yüzümdeki' yaraları bereleri elinden geldiği kadar yamamağa çalıştı. Onların üzerine bir sürü flaster yapıştırdıktan sonra bir hafta kadar dışarı çıkmayıp evde istirahat etmemi, hafta sonunda da tekrar kendisine gelmeme bildirdi.

Doktorun muayenehanesindeki aynaya bakınca kendi kendimden korkmuştum doğrusu. Ürkerek yüzümü aynadan öbür tarafa çevirdim. Ne yapsam yapayım, ne kadar hafif hareket edersem edeyim, en ufak bir harekette her tarafıma ağrılar, sancılar giriyordu. Renzo'yu düşündükçe hep onu gebertecek birinin çıkıp ona ağzının payım vermesi için içimden dualar edip duruyordum. Ah, o kuduz köpeğin gözlerin önünde gebertildiğini seyretmeği ne kadar istiyordum, inşallah, kime nasip olacaksa, onu gebertecek olan şöyle telâşsız, ağır ağır, zevkini çıkarta çıkarta gebertmeliydi o hergeleyi. O köpeği bir anda öldürmek yazık olurdu. Öldürttüğü sayısız insanların ne şekilde, nasıl kıvrana kıvrana can verdiklerini ona tattıra tattıra gebertmek lâzımdı keratayı.

Helen yine bana yardım edip doktorun muayenehanesinden çıkmamı sağladı, sonra beni otomobile bindirdi. Arkamdan kapıyı kapatıp arabayı dolandı, direksiyon başına geçti. Ona oturduğum evin adresini verdim. Helen hiç konuşmadan arabayı çalıştırdı. Sonra onu evimin semtine doğru hızla sürmeye başladı.

Çok geçmeden bizim sokağa geldik. Bu sokağın manzarası bir felâketti. Kamyonların gelip almadığı çöp teneklerinin içindekiler yaya kaldırımına dağılmış, etraf müthiş pis kokuyordu.

Helen tecessüsle bana baktı «Bu sokakta mı oturuyorsun?» dedi.

— «Evet,» dedim. «Benim için yaptıklarınızın ötürü size ne kadar minnettarım, bilemezsiniz.»

Helen ayni anda birde evimin kapısının üzerindeki KİRALIK ODALAR levhasını gördü. «Ailen de burada seninle beraber mi oturuyor?» diye sordu.

— «Ailem falan yok benim.» dedim. «Kimsem yok dünyada. Burası pansiyondur. Oda oda kiraya verirler.»

Bir an Helen'in dudakları gerildi. O biçimli, o dizi dizi inci gibi bembeyaz dişleri göründü. «Seni burada yalnız başına bırakamam, delikanlı. Birinin sana bakması lâzım.» dedi.

— «Teşekkür ederim,» dedim. «Müsaade ederseniz?... »

— «itiraz falan dinlemem, ismin neydi bakayım?»

— «Joe.»

— «Peki, Joe. Bırak ta ben de bildiğim gibi hareket edeyim. Hayatta kimseye bir hayrım dokunmaz, ama bazen yufka yürekliliğim tutar, birkaç sevap işlerim.»

— «Ah, bilseniz ne kadar... »

— «Helen de bana.»

— «Siz hayatımda tanıdığım insanların en kibarısınız. En kibarı ve en sevimlisi...»

Sonra ona çok güzel olduğunu söyledim. İnsanın nadiren gördüğü, o alımlı, hafif meşrep kadınlarda bulunan cinsten bir güzellikti Helen'inki. O cins bir güzellikti güzelliği... Helen dünyaca meşhur o milyonluk revülerde oynayan yetmiş iki düvelin dilberleri gibi uzun boylu ve mahmur bakışlıydı. İnsanın hayretle, ağzının sularını akıta akıta seyrettiği, fakat evlenmeye veya evine götürüp ailesine takdime katiyen cesaret edemeyeceği tipte bir kadın. Öyle bir güzellik vardı Helen'de.

Sonra iki saniye kadar bir zaman, yüzünde, bambaşka, ilkinden tamamen farklı, çok daha hürmete lâyık bir güzelliğin belli gibi olduğunu gördüm. Yepyeni bir insan olmuştu adeta. İlk defa açan bir çiçeğin ilâhi manzarasından farkı yoktu yüzündeki güzelliğin. Ve bana o çehreyle gülümsedi.

— «Joe.» Sesi ılık ve boğuktu. «Yıllar var ki, kimse bana bu kadar güzel bir sözü, bu derece duyarak söylemedi.»

Ağzım hâlâ ağrıdığı için ona dudaklarımla gülümseyerek mukabele edemedim bakışlarımla gülümsedim sadece.

Birden Helen'in çehresindeki ifadeye bir şeyler oldu. Yüzünün hatlarında bana yabancı, tecessüs dolu, biraz da muammalı bir bakış belirdi. Bana doğru eğildi sonra.

Birden o lâtif çiçek kokularını tekrar duydum. Arkasından da imkânsız bir şey oldu. Helen dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurarak beni öptü, sonra geri çekilerek beni süzdü. Gözleri heyecanlı pırıltılarla doluydu şimdi.

— «Çok tuhaf bir gençsin sen, Joe,» dedi.

Sonra kontağı çevirip arabayı çalıştırdı, direksiyonu kırarak arabayı yaya kaldırım kenarından uzaklaştırdı, onu ağır ağır sürmeye başladı. Kapının tokmağına tutunarak bin güçlükle yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. «Beni dinleyin. İnip evime gitmem lâzım, Helen,» dedim.

— «Seni bu halle buralarda sokak ortasında bırakamam.»

— «Peki, ama nereye götürüyorsun beni?»

— «Kendi evime. Beraberce oraya gideceğiz. Seni bu hale o sefil Renzo koydu. Bunda yarı yarıya da kendimi kabahatli buluyorum.»

— «Sizin bir kabahatiniz yok ki. Renzo ile bütün ilişiğiniz sadece onun gece kulübünde çalışmaktan ibaret,»

— «O mühim değil. Seni burada kendi haline terkedemem.»

— «Ama bu yüzden bağınız belâya girecek, Helen.»

Helen döndü, bana tatlı bir tebessümle baygın baygın baktı, «Başımın belâdan kurtulduğu var mı ki?» dedi.

— «Renzo'nun barında çalışan bir kadının başına belâ gelmez.»

— «Ben onu idare ederim, sen orasını merak ötme.»

O anda hafifçe ürperdiğimi Helen de herhalde farketmiş olmalıydı.

— «O göbekli ayıyı parmağımın ucunda fırıldak gibi nasıl döndürdüğümü bilsen şaşırır kalırdın Joe.» Sonra sesinin tonu değişerek ilâve etti.. «Her zaman mümkün olmuyor bu, tabii.»

Önünde durduğumuz apartman tam Helen'e lâyık bir yerdi.. Helen de o bir apartmanda taşlık bir bahçede boy atmış' zarif bir çiçekten farksızdı. Dairesi bir otelin en üst katandaydı. Hani şu şehrin en lüks semtinde on ikinci katta çimenlik bahçeleri olan terasına çıktığımız zaman bütün şehrin göz kırpışan ışıklarının. kana kana seyredebildiği cinsten terası olan bir daireydi burası» Ve terasından bakınca da bütün şehir ayaklar altındaymış gibi görünüyordu.

Helen sırtımdaki bütün elbiselerle çamaşırları bir bir çıkarttı, beni soydu. Sonra kolumdan tutup yardım ederek beni banyonun kapısına kadar götürdü. Köpük dolu küvette yaralarım acımasın diye ağır ağır yıkanırken de Helen bana bir takım elbise buldu. Elbise bana biraz büyüktü ama çoktandır o derece' temizini giymemiştim. Kendi iç çamaşırlarımla gömleğimin üzerine o elbiseyi giydim, oturma odasına döndüm. Dünyalar benim olmuş gibiydi şimdi. Helen çay tepsisini getirdiği sırada büyük koltuğa kurulmuş bulunuyordum.

Helen Troy

Truvalı Helen yani. Vay canına! Truvalı Helen böylesine güzeldi demek. İnsanın malik olmak için. en azından bir milyon, lirasına, ve bir milyon senesine mal olacak bir kadın... Halbuki! bir metelik ve bir saniye kaybetmeden onun yanı başındaydım ben.

— «Biraz daha iyice misin, Joe?»

— «Eh, birazcık,» dedim.

— «Konuşabilecek halin var mı? İstemiyorsan seni zorlamam, bilesin.»

— «Anlatılacak fazla bir şey yok zaten.. Renzo, adam akıllı dövdü beni.»

— «Kaç yaşındasın, Joe?»

Pek fazla yüksek göstermek istemiyordum yaşımı. Onun için «Yirmi beş,» dedim.

Helen'in yüzünde birdenbire yine aynen deminki ifade belirdi. O garip o normal yüz ifadesinden tamamen farklı olan hal. Yüzümün o anda sargılar içinde olmasına memnundum. Bu halimle yalan söyleyip söylemediğimi anlamak istese bile bir şey anlayamazdı.

Sonra «Peki, sen kaç yaşındasın, Helen?» dedim. "Ve sırıtarak baktım ona.

— «Otuzuma girmek üzereyim, Joe. Epeyi yaşlı sayılırım, değil mi?»

— «Ne münasebet.»

Helen ikide bir fincanını dudaklarına götürüyor, çayından bir iki yudum alıyordu.

— «Nasıl oldu da Renzo'yu o kadar kızdırdın?» diye sordu.

O bahsi düşünmek bile ıstırap veriyordu bana.

— «Bu gece,» dedim. «Hava henüz kararmıştı. Tanımadığım biri gelip bana beş dolar verdi. Onun karşılığında da birine bir mektup göndermeyi kabul edip etmeyeceğimi sordu. Seve seve "kabul ettim. Mektubun Mr.Renzo'ya verilmesini istedi. Mektubu veren adam onu hiç vakit kaybetmeden Hideway Barı'na götürmemi söyledi. Hemen bara geldim. Önce dış kapıdaki adam beni İçeri bırakmak istemedi. Sonra öteki adamı, o Johnny denilen adamı çağırdı. Johnny de beni içeriye soktu.»

— «Sonra?»

— «Sonra da Renzo beni dövmeye başladı.»

— «Ne yazılıydı mektupta, hatırlıyor musun?»

— «Hatırlamak mı?»

Onun metnini ömrümün sonuna kadar unutmama imkân yoktu. O mektubu yazanın Renzo'ya yapacağını söylediği şeyleri yapmasını ömrümün sonuna kadar dört gözle bekleyecektim. Ve o adamın Renzo'yu geberttiği gün de hayatımın en mesut günü olacaktı.

Helen'e döndüm.

— «Vetter adında biri Renzo'ya kendisini temizleyeceğini haber veriyordu,» dedim.

Helen'in dudaklarında bir an dalgın, fakat sert bir tebessüm belirip kaybolur gibi oldu.

— «Renzo'ya öyle bir mektup yollayacak adamın gözü ve yumruğu pek olmalı,» dedi. Sonra ikimizden başka kimsenin duyamayacağı kadar hafif bir sesle fısıldadı:«Öyle bir erkeğin kölesi olabilirdim.»

Gözlerini gecenin karanlığının içine dikmişti.

— «Ne dediniz?»

— «Hiç bir şey demedim, Joe. Unut onu.» Dudaklarındaki o sert ifade birdenbire kayboldu, yerini tatlı bir tebessüm aldı. «Başka ne oldu?»

Kalbim göğüs boşluğunun içinde o kadar şiddetle çarpmaya, başlamıştı ki, kaburga kemiklerimi parçalayıp göğüs kafesimden dışarı fırlayacakmış gibiydi.

— «Bir aralık... kendi aralarında konuştular Renzo ile Johnny... Vetter'i öldürmek için beni yem olarak kullanmayı kararlaştırdılar.»

— «Seni mi?.»

Elimle çenemde ağrıyan yeri okşayarak müspet bir baş işareti yaptım.

Helen ağır ağır ayağa kalktı. Tıpkı bir kedi gibi. Müthiş bir hiddet ve asabiyet içinde olduğu belliydi. Fakat sinirlerinin ne derece gergin olduğunu anlamak için gözlerinin derinliklerine dikkatle bakmak lâzımdı. Finney'e baş eğdiren bakıştı bu.

Nihayet Helen«Vetter ha!» diye mırıldandı kendi kendine.

Bu ismi daha evvel de işitmiş gibiyim.»

— «Mektupta Cooley adında daha evvel ölen birinden de bahsediliyordu,» dedim. O sırada Helen'in sırtı dönüktü bana. Fakat «Cooley» adı geçer geçmez parlak ışıklarının altında omuz adaleleri birdenbire geriliverdi. Omuz başında başlayan adalelerin gerginliği sırtı boyunca ta kuyruk sokumuna kadar indi. Bacakları bile kaskatı kesildi. Fakat iri, yuvarlak ve uçları sivri sivri memelerinden başka kımıldayan tek hücre yoktu vücudunda.

Şimdi ikinci defa «Vetter ha!» diye tekrarladı. «Vetter, Cooley'in arkadaşıydı.»

— «Cooley'i tanır mıydın sen?» dedim.

Helen'in omuzları gevşedi, bir kutudan bir sigara alarak yaktı. Sonra gülümseyerek bana döndü. Otomobilde gördüğüm o eşsiz güzellik ifadesi tekrar çehresine dönmüştü.

Baygın bir sesle«Evet,» dedi. «Tanırdım. Hem de çok iyi.»

— «Vay canına!»

Helen artık mevhum bir şahsa hitaben konuşuyormuş gibiydi. Odada bulunmayan birine hitap ediyordu şimdi. Her kelimesi kendi kendini yaralayan birer bıçak darbesiydi adeta. Ve bıçak her darbede biraz daha derine gömülüyordu. Nihayet nemlenir gibi oldu gözleri.

— «Çok iyi tanırdım, Cooley'i» dedi. «Cooley...» Sonra anlatmaya başladı. «Ona benzer bir erkek tanımamıştım altın gibi ezebilecek kadar kocaman elleri vardı.» Bir an mola verdi, sigarasından ağır ağır nefes çekti. «Ve öyle manalı bir sesi de vardı ki... İsterse güldürür, isterse ağlatırdı insanı. Bazen da hem ağlatır,

hem güldürürdü.»

Sonra aynı dalgın tonla devam etti

— «Üstelikte çok zeki bir erkekti. Renzo'ya sezdirmeden' onun kumar masalarından para sızdırmanın usullerini keşfetmişti. Ve istifade etmeyi de bildi o keşfinden. Bu arada Renzo'nun suratına gülüyor ve onun rulet masalarından kafası çalışan bir adamın dilediği kadar para kazanabileceğini de söylüyordu.»

Helen'in gözlerinin köşelerinde minicik yaş tanecikleri birik meye başlamıştı; fakat bu taneler aşağıya süzülmedi; belki de bir gurur hissiyle toplandıkları yerde kaldı. Sonra

— «Cooley'le bir gece tesadüfen bir yerde tanıştım,» diye anlatmaya başladı. «Ona benzer bir erkek tanımamıştım onunla karşılaştığım güne kadar. Harikulade bir şey oldu dostluğumuz. Ne yazık ki birbirimiz için yaratılmış değildik. Sadece bir tesadüf karşı karşıya getirmişti bizi. Cooley o sıralarda tanınmış bir şahsiyetin kızıyla nişanlı bulunuyordu.»

Helen'in parmakları arasındaki sigaranın dumanı kıvrılarak dağıldı havada. Sonra o güzel çehre bir an duman bulutlarının, ardında kaybolur gibi oldu.

— «Ama onun nişanlı olmasına aldırmadım,» diye devam etti Helen. «Ve onu sevmeye de devam ettim.» Sigarasını asabi bir parmak hareketiyle halının üzerine attı, sonra topuğuyla ezdi. «Dilerim Allahtan, o Renzo köpeğini de Vetter gebertsin!» diye dişlerini gıcırdattı. «Ahhh! Vetter onu geberttiği gün hayatımın, eh büyük günü olacak.»

Sonra gözlerini ağır ağır yerden kaldırdı. Bir an karşılaştı bakışlarımız. Bu gözler şimdi yine berrak, yine metin ve bir an yine tecessüsle dolup taştı. Sonra metin bir ifade yeniden onları, doldurdu. «Anlaşılan Renzo'yu pek sevmiyorsun, Helen,» dedim.

Sualime cevap vermedi, başka bir sual sordu bana.

— «İnsanları iyi tanır mısın, Joe?»

Ben de o suali cevapsız bıraktım.

— «Sen de insanları iyi tanırsın, değil mi, Joe? Oturduğum semt ahım şahım bir yer değil. Hayatın kirli taraflarım ve insanların iç yüzlerinin ne kadar çirkef olduğunu bilirsin. Bir bakıma talihli sayılırsın. Hayatı ve insanları gençken yakından tanımak fırsatım bulmuşsun çünkü. Vakit kaybetmemişsin onlar' tanımak için. Yüzüme iyi bak benim, Joe. Daha evvel de benim gibi kadınlar gördün, değil mi? Ben sağlam bir ayakkabı değilim. Dışarıdan bakınca eşi menendi olmayan bir kadın gibi görünürüm. Aslına bakarsan ciğerim beş para etmez. Çok şeyler söylerler etrafta benim hakkımda. Hepsi de doğrudur. Ama bu hale kendim istediğim için düşmüş değilim. Beni o it düşürdü çamura. O Renzo iti. Onunla karşılaştığım güne kadar yolumu çizmiş, hayatta çok iyi bir yol üzerinde yürüyordum. Bazı gençler beni eşi olmayan bir yıldız zannederler ama işin iç yüzünü bilmezler. Bir hayal âlemi içinde yüzerler. Benim zorla nelere boyun eğmeye mecbur kaldığımı ve kimlerle düşüp kalkmaya mecbur bırakıldığımı bilmez hiçbiri. Namuslu insanlar da benimle tanışmak istemezler. Onun için namussuzlarla düşüp kalkmak zorundayım ben de. Beni tanıyanlar da hakkımda bildiklerini başkalarının bilmesini istemezler.»

— «Böyle kötü şeyler söyleme, Helen.»

— «Şu geçen on iki sene içinde altın kalpli sadece iki insanla tanıştım. Birincisi Cooley'di.» Helen gülümseyince gözlerinden taşan nefret hissi bir anda dağılıverdi. «İkincisi de sensin. Sen benim iç yüzümü bilsen de mühim değil. Öyle değil mi? Senin dünyaya metelik verdiğin yok; değil mi?»

— «Hayatımda senin gibi bir kadına rastlamadım, Helen.»

— «Biraz daha konuş bakayım.» Dudaklarındaki tebessüm yüzüne biraz daha yayılmıştı bunu söylerken.

— «Ne diyeyim, bilemiyorum ki. Çok güzelsin. Ama gerçek ten çok güzelsin. Sonra kibarsın. Fevkalâde biçimli bir vücudun...»

Helen «Bu kadar kâfi!» diye bir kahkaha attı. Gırtlaktan gelen, boğuk, mesut bir kahkahaydı bu. Tam ona yakışan bir kahkaha. «Çayını bitir bakayım.»

Çayımı unutmuştum bile. Onu bir nefeste dikip içtim. Sıcak sıvı yanaklarımın iç tarafındaki yarıkları ve kesikleri kavurdu.

— «Helen...» dedim. «Ben artık evime döneyim. Renzo, beni senin kurtardığını haber alırsa öfkesinden deliye döner. Senin de başına iş açmayayım durup dururken.»

— «Benim kılıma bile dokunamaz, o, Joe.»

Homurdandım. Helen devam etti.

— «Ve bundan sonra senin de kılına dokunamaz, Joe. İçeride bir yatak var. Git, yat o yatakta. Bu gece lüzumundan fazla konuştuk. Deliksiz bir uykuya ihtiyacın var.»

Ertesi sabah Helen'den evvel uyandım. Gözlerimi açtığımda arka üstü yatmaktan sırtıma ağrılar girmişti. Kafamda da öyle müthiş bir zonklama vardı ki, başımı yastığa zor değdirebiliyordum. Karyolanın başucundaki saate bir göz attım. Yediyi yirmi geçiyordu.

Bir tekmeyle yorganları bir kenara fırlatıp kalktım, çabuk çabuk giyindim.

Telefon oturma odasındaydı. Kulaklığı çıt sesi bile çıkarmadan telefonun üzerinden aldım. Numarayı çevirdikten sonra bekledim. Mümkün olduğu kadar hafif bir sesle «Alo?» dedim, sonra öbür uçtan Nick'i istedim.

Bir dakika sonra da telefon başına geldi Nick. Kabaca «Alo?» dedi.

— «Ben Joe, Nick,» dedim.

Nick «Hey, koca herif,» dedi. «Nerelerdesin? Seni bulacağım diye Allahın belâsı mahallede girmediğim delik kalmadı. Hemen buraya gelmezsen Gordon pasaportunu verecek eline. Zaten: adamlardan iki kişi daha gelmedi.»

— «Çeneni kapat da beni dinle şimdi,» dedim. «Başım dertte.»

— «Başının dertte olduğunu bilmeyecek ne var. Gordon dedi ki...»

— «Benim Gordon'u falan düşündüğüm yok şimdi. Patron kimin umurunda. Hiç bu sabah bizim evin civarında dikkatini çeken birini gördün mü?»

Telefonun beri başından onun bu sualimin üzerinde kafa patlatarak düşündüğünü görür gibiydim. Nihayet Nick konuştu

— «Sabah caddenin tam arka tarafında bir otomobil duru yordu.» dedi. «içinde biri de vardı galiba.» Sonra ilâve etti: «Evet, evet. Tamam. Bir dakika bekle. Bir yabancı bu sabah bizim kocakarıya bir şeyler soruşturup duruyordu. Ben o sırada ayakta uyukluyordum. Bir ara senin ismin de çalındı kulağıma. Senden bahsediyorlardı galiba.»

— «Ciddî mi söylüyorsun?»

— «Evet. Hem senin neyin var, Joe? Başına bir iş mi geldi?»

— «Şimdi sana her şeyi telefonda anlatamam. Gordon'a hasta olduğumu söyle, onu atlatıver. Olur mu?»

— «Lâf! Herif yutar mı hastalık numarasını? Daha iyisi, polisin seni tıktığını söylerim, olur biter. O hastalık mazeretinden gına geldi herife artık. Bu işe gireli daha kaç gün oldu ki, hastalık numarası yapmaya kalkışıyorsun?»

— «Neyse Joe, uzatma lâfı. Nasıl mümkünse öyle idare etmeye çalış vaziyeti. Yalnız bir şeyler söyle Patron'a muhakkak. Ben yine telefon ederim.» Kulaklığı hafifçe yerine koyarak geri döndüm. Herhalde zannettiğimden daha fazla gürültü yapmış olmalıydım. Çünkü Helen uyanıp kalkmış, yatak odası kapısının eşiğinde duruyordu. Çok, hoştu. Altından bir güzellik ilahesinin heykelini andırıyordu o haliyle... Her an açılmaya hazır, parlak renkli bir gül goncasından farkı yoktu Helen'in.

— «Ne oluyor, Joe? Bir şey mi var?»

Ondan gerçeği saklamaya kalkışmakta mana yoktu.

— «Biri evimi gözetliyormuş. Bu sabah da gelmiş, pansiyoncu kadından beni sormuşlar.»

— «Korkmaya mı başladın yoksa?»

— «Tabii, korkuyorum. Korkmamak için insan budala olmalı. Boynum kırılmış bir halde, cesedimin bir bataklığın meçhul bir köşesine atılmasını istemem. Renzo denilen o herif delinin biri. Bir kere gözü döndü mü eline geçirdiği insana neler yapmaz.»

Helen sakindi «Biliyorum,» dedi. Sonra farkında olmadan elini hafifçe dudaklarının üzerinde geçirdi. «Haydi, gel, birkaç lokma bir şeyler atıştıralım, Joe,» dedi.

4

Neyin nesi olduğunu o sabah öğrendik Vetter'in. Daha doğrusu Helen bir yolunu bulup öğrendi. Kurnaz kızdı vesselam.

Dolambaçlı yollardan gitmeye, gizliden gizliye tahkikata girişmeye kalkışmadı. Hiç akla gelmeyen bir şey yaptı; beni arabasına bindirip kendi eliyle şehre indirdi, otomobili bir oto parkına bıraktık. Sonra inip yoldan geçen bir taksiye atladık. Helen şoföre bir adres verdi. Beş dakika sonra da taşra kasabalarının yapılarına benzeyen büyük kagir bir binanın önünde durmasını, söyledi şoföre.

İndik.

Binanın cümle kapısının üzerinde «Karakol. No. 4» yazısı vardı.

Nöbetçi masasındaki polis, Müfettişin bizi görmekten ziyadesiyle memnun kalacağını söyledi. İşaret ettiği odaya yürüdük..

Müfettiş bizi görünce gerçekten ziyadesiyle memnun oldu. Bir karakolda, günlük işlere, Helen gibi güzel bir kadının ziyaretini kabule başlamak herhalde olağan sayılan şeylerden değildi. Müfettiş o kadar keyiflenmişti ki, neredeyse bana bir puro bile ikram edecekti.

Müfettişin masasının üzerindeki minicik isim plâkasında adının Gerot olduğu yazılıydı.

Bir derdim olsa da onu anlatmak için bir polis arayıp seçmem gerekseydi muhakkak bu Gerot'u seçerdim. Zorlu bir adama benziyordu. Kırkma yaklaşmış, kelle kulağı yerinde, pehlivan yapılı bir erkekti. Onunla boğuşma zorunda kalacak adamın vay gelmişti haline...

Koltuğuna iyice kurulmak Gerot'un bir dakika kadar vaktini aldı. Vücudu kıvrım kıvrım, göğüsleri dolgun ve. dik, koyu yeşil gabardin tayyör giymiş bir

sarışın yosma onun karakoluna her zaman düşmezdi herhalde.

Gerot koltuğuna iyice kurulunca bakışlarını bana çevirdi

— «Ne arzu ediyorsunuz?» diye sordu. Fakat onun gibi keskin bakışlı bir adamın karşısına gelenin derdinin ne olduğunu sormasına hacet yoktu. Bir bakışta karşısındakinin derdini kavrayabilecek tipte, bir polisti çünkü.

Helen hemen atılarak onu şaşırttı. «Bir şahıs hakkında bilgi edinmek istiyorum,» dedi. «Adamın adı Vetter.»

Müfettiş'in kaşları da ansızın çatıldı, sonra kırış kırış oldu alnı. Bayağı şaşalamıştı.

— «Neden?» diye sordu.

Helen adamı bir kere daha şaşkına çevirdi

— «Vetter, Mark Renzo'yu öldürmeye and etmiş te ondan.»

Gerot'un yüzündeki ifadenin birdenbire değişmesini seyretmek çok hoş bir şeydi. Cehresinin bütün hatları gerilip sertleşti, keskinleşti. Dudaklarının iki ucu da garip bir tebessümle kasılmaya, başladı. «Han'fendi, neden bahsettiğinizin farkında mısınız? dedi..

— «Zannederim.»

— «Zan mı ediyorsunuz sadece?»

Helen, birden «Bana iyi baksanıza,» dedi. Müfettiş Gerot'un gözleri Helen'in gözlerine dikildi, ufaldı ve o vaziyette kaldı. «Ne .görüyorsunuz gözlerimin içinde?»

— «Hayatta çok şeyler görmüş, feleğin çemberinden geçmiş bir insanın bakışım. Bir insana ömür boyu sorulabilecek ne kadar soru varsa hepsinin cevabını biliyorsunuz sanırım.»

— «Evet, hepsini. Sorulabilecek soruları da biliyorum ayrıca...»

Beni unutmuşlardı bile. Sanki hiç önemi olmayan bir şeydim ben onlar için. Ama bundan da son derece memnundum.

Helen «Renzo hakkındaki kanaatiniz nedir, Mr.Gerot?» diye sordu.

— «İtin biri. Şehir sınırları dışında, şehir polisinin salâhiyet sahasının dışında çalışıyor. Taşra polisini de tamamen avucunun içine almış. Yanılmıyorsam benim adamlarımdan da birkaçını hizaya getirip maaşa bağlamış. Katî olarak emin değilim, ama bundan emin olmak isterdim. Renzo'nun iki eyalette suç işleyip hapis yattığı malûm. Fakat burada, henüz hiç bir suç işlemedi. Sırtına okkalı bir suç yükleyipte onu şöyle on beş, yirmi seneliğine içeri tıktırmak isterdim. Elimizde onun aleyhinde henüz hiç bir delil yok ama birçok işlerin onun başının altından çıktığına yüzde yüz eminim. Yalnız şu kadarını biliyorum... Renzo'nun çevirdiği kirli işlerin üzerinde tahkikata başladığı zaman şehrin nü, fuzhı parti liderlerinden bazılarıyla da anlaştığı muhakkak.»

Helen başıyla onun bu sen sözlerini tasdik etti. «Bu bahiste Renzo'nun çevirdiği dolaplara dair size çok daha etraflı bilgi verebilirim. Ama bunun size bir faydası olacağını sanmıyorum. Jack

Cooley'in başına gelenleri biliyorsunuz, değil mi?»

Çok kâba bir ifade belirdi. Gerot'nun yüzünde. «Biliyorum,» dedi. «Gazeteler de o yüzden kıyasıya bana yüklendiler. Eyalet savcısı da o cinayette kendisine istediği delilleri bulamadığım için günlerce ensemde boza pişirdi.»

— «Benim kasdetmek istediğim o değil.»

Müfettiş Gerot, mütevekkil, yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerini ovuşturup başını tekrar kaldırdı.

— «Cooley'in otomobili kurşunlarla kalbura çevrilmişti. Onu o halde bulduk. Otomobil kan reva.h' içindeydi. Cooley'i vurmuşlardı. O kadar kan kaybettikten sonra hiçbir babayiğit sağ kalmaz. Fakat araba kan revan içinde olduğu halde Cooley'in cesedini bulmadık.»

— «Neden öldürüldü, biliyor musunuz?»

— «Allah bilir. Yalnız kulağıma çalınan bazı söylentilere da, yanarak bir tahmin yürütebilirim. Bazıları onun Renzo ile çatışmış olduğunu söylüyorlar. Ayrıca uyuşturucu madde alıp sattığına dair bir ihbar da yapıldı. Cooley paralıydı. Ama o paraları, nereden kazandığını gösterebilecek durumda değildi.»

— «Ne yapmış olursa olsun, nihayet Cooley bir cinayete kur, ban gitti. Mr.Gerot. Bu cinayette Renzo'nun işiydi. O cinayetin, failinin de cezasını çekmesini istersiniz herhalde?»

Gerot'nun açık mavi gözlerinin bakışı tehlikeli bir hal aldı, «Evet, katil ne şekilde olursa olsun, cezasını çekmeli... Bunu gizlemekte mana yok. Tabii, Renzo'nun bu işte oynadığı rolü biliyorsanız? »

— «Evet. Belki de biliyorum. Ama benim üzerinde durduğum husus başka, Mr.Gerot? Kim bu Vetter dedikleri adam?» «Bana bilgi verebilir misiniz bu hususta?»

Müfettiş Gerot koltuğunda geriye yaslandı, ellerini ensesin, de kilitledi.

— «Size Vetter hakkında yazılmış yüzlerce raporla dolu bir sürü dosya gösterebilirim. Ayrıca onun hakkında muhtelif kimseler tarafından verilmiş yazılı ifadeleri ve polisin Vetter hakkında malûmat olsun diye karakollara gönderdiği rapor özetlerini: de gösterebilirim size. Bütün bu bahsettiğim şeyleri size bir bir gösterebilirim ama onun bir tek fotoğrafını dahi gösterebilecek: durumda bulunmuyorum. Çünkü yok elimizde. Ayrıca onun, falanca yahut filânca işte parmağı bulunduğunu gösterebilecek bir tek işe yarar delile de sahip değiliz.»

Bir an durdu, sonra ilâve etti «Vetter'i tanıyanların veya kendisini görebilenlerin hiçbirinin ömrü uzun olmuyor.»

Sesimin birden boğuklaştığını hissettim. «Hepsi ölüyorlar mı?»diye sordum.

Gerot ellerini ensesinden indirip el ayalarını masanın üzerine dayadı. «Vetter denilen bu adam anadan doğma bir katil. Amerika’da kendisini şu veya bu suçtan aramayan eyalet yok gibi. Polis memleketin her köşesinde vızır vızır onu arıyor. Şikago'da Tony Higgs'i temizleyenin o olduğu söyleniyor. Burdie Cullen,

büyük jürinin huzuruna ifade vermeye hazırlanırken, biri Cullen'i, susturmaları için elli bin dolar verdi. Vetter şahidi şeytanî bir usulle ortadan kaldırıp şebekeden elli bin doları aldı. Çok geçmeden başka biri Vetter'e on bin dolar teklif etti. Kendisine Cullen'i susturmak için elli bin dolar vermiş olan şahsın temizlenmesini iste, diler. O teklifi de kaçırmadı Vetter. İlk adamı temizleyip onun yerine geçen ikincisinden de bir on bin dolar daha aldı.»

— «Polis için Vetter şu ana kadar sadece mevhum bir isimden ibaret, öyle mi?»

— «Pek öyle sayılmaz. Hakkında müteferrik daha bazı malûmata da sahibiz. Ama o malûmatı maalesef kimseye açıklayamıyoruz. Bu bahiste de bizi mazur görürsünüz herhalde.»

— «Tabii. Ama bu mevzu ile çok yakından ilgilendiğimi de size söylemek isterim.»

— «Vetter gözü pek bir adam. Orası muhakkak. Gangsterler âlemini yakından biliyor ve o âlem içinde de işini yürütüyor. Kendine çizdiği yolda korkusuz yürüyor. Kimsenin el süremeyeceği işlere el atıyor. Kelimenin en kötü manasıyla profesyonel bir katil. Ve karşılığında istediği ücreti alabildiği müddetçe de adam öldürmeye devam edeceği muhakkak.»

Helen öyle bir hareketle bacak bacak üzerine attı ki, vücudunun bütün adaleleri tahrik edici kıpırdanışlarla dalgalandı.

— « Mr.Gerot, farzedin ki, Vetter denilen bu adam Jack Cooley'in arkadaşıydı? Farzedin ki arkadaşının öldürülmesi üzerine deliye döndü ve onun intikamını almak üzere harekete geçti?»

Gerot taş gibiydi. «Devam edin,» dedi.

— «Gerçek durum bu merkezde olsaydı ne yapardınız?»

Çarpık bir tebessüm belirdi Gerot'nun dudağının kenarında.

«Çok muhtemeldir ki, hiçbir şey yapmazdım.» Tekrar arkasına yaslandı. «Parmağımı bile kıpırdatmazdım... Tâ Vetter Renzo'dan intikamını alana kadar.»

— «Bir taşla iki kuş mu vurmaya kalkışırdınız yani? Vetter,

Renzo'yu ortadan kaldıracak... sonra da siz Vetter'in yakasına yapışacaksınız... Öyle mi?»

Gerot «Hakikat olsa gazeteler bu hikâyeye bayılırlardı,» di ye mırıldandı.

— «Hiç şüphe yok ona.»

Helen, çöreklenmişken ağır ağır çözülmeye başlayan bir yılanınki gibi zarif hareketlerle oturduğu koltuktan doğruldu. Ben de kalktım onun arkasından. Müfettiş Gerot'un da ne kadar kurmaz bir adam olduğunu o zaman anladım. Başım kaldırıp Helen'e bakmaya lüzum bile görmedi. Bana çevirmişti mavi gözlerini. Ve çok mahmur bakışları vardı.

— «Senin bu işle ilgin ne, delikanlı?» diye sordu.

Helen cevap verdi benim yerime. «Vetter, Renzo'ya hitaben yazdığı ve kendisinden intikam alacağını bildirdiği mektubu onunla yollamış Renzo'ya.»

Gerot sessiz sessiz gülümsedi. Vaziyeti bir anda kavradığı yüzündeki ifadeden belliydi.

İkimizin de yüzlerindeki ifadeyi dikkatle tetkik etmişti. Helen'in kim olduğunu ve ne iş yaptığını anlamıştı. Şimdi de benim hakkımda kafa çalıştırıyor, hakkımda bilgi edinmeye çalışıyordu. Ve edinecekti de. Zira Gerot'nun uçan kuşu bile kaçırmayan cinsten işbilir bir polis olduğu belliydi. Her hareketi bunu gösteriyordu.

Gerot'nun yanından çıkınca binanın merdivenlerinde durduk. İçeri giren polislerin hepsi de Helen'i yukarıdan aşağıya tıpkı sokaktaki erkekler gibi alıcı gözüyle süzdüler. Onu ne kadar beğendiklerini de her halleriyle gösteriyorlardı. O anda Helen'in yanında olmaktan bayağı gururlandım.

Helen'e döndüm

— «Kurnaz bir polise benziyor bu Gerot,» dedim.

— «Hepsi kurnazdır. Yalnız bazıları diğerlerinden biraz daha fazlaca kurnazdır.» Yüzünden sabırsızlanmaya başladığım gösteren bir ifade gelip geçti. «Gerot'nun söylediği bir söz zihnimi kurcalıyor...»

— «Vetter hakkında malûmatla dolu olan dosyalar mı?»

Bu sözüm üzerine Helen hemen gülümsedi. Yüzündeki ifadeyi göstermek için aşağıya yahut yukarıya bakmasına hacet yoktu. Şöyle hafifçe çevirmesi kâfiydi başını. «Çok zeki bir gençsin, Joe,» dedi.

Sonra elimden tuttu; bu defa ben öne düştüm.

Karakoldan çıktık. Onu çok iyi bildiğim bir caddeye götürdüm. Ana caddeye açılan bir arka caddeydi burası. Bu caddenin kaldırımlarında gezen insanların gözlerinde bambaşka bir bakış vardı. Bu kaldırımlarda geceleri fazla boyanmış kadınlar dolaşır, cebinizde harcanacak paranız varsa peşinize düşer, sizin ardınızdan barlara girerlerdi.

Bu cadde üzerindeki barlarla birahanelerin hepsi de ufak tefek yerlerdi. Dışlarında neonlu reklâmlar ve içlerinde de, maroken koltukları yoktu hiçbirinin. Bu barlarda bir adam konuştu mil: boşuna lâf etmezdi. Söz denilen şey sözdü burada. İnsan hayatını24 saat heyecan içinde yaşardı burada. Burada kulak daima her an patlayabilecek silâh seslerini duymak için kirişte beklerdi.

Benim caddemdeki birahanelerden biri de Clipper'di. News gazetesinin muhabirleri hep oraya damlarlardı. Hepsi de kafalarında kavak yelleri esen, büyük hülyalar besleyen gençlerdi, Cepleri para dolu ve işlerine uyacak bir haber duydukları zaman da: avuçla para harcamasını bilen çocuklardı. İnsanı olduğu gibi beğenip olduğu gibi kabullenmesini bilen insanlardı. Hiçbir zaman da, olur olmaz sualler sormazlardı.

Benim hamurumdan yoğrulmuş erkeklerdi sözün kısası...

5

Bucky Edwards her zamanki taburesine oturmuş, kafayı çekiyordu. İzin günü olduğu için her zamanki gibi içinin sıkıldığı belliydi halinden. Beni görünce gözleri faltaşı kadar açıldı. Sonra mübalâğalı bir şekilde göz kırptı. Yanımdaki sarışını görünce nihayet turnayı gözünden vurup güzel bir kadın yakalamış olduğumu ima etmek istemişti.

Ama hiç te böbürlenir gibi poz takınmadım. Helen'i elinden çekip, onunla tanıştırmaya götürdüm.

Fakat Bucky benden evvel davrandı. Takdimime fırsat veremeden

— «Merhaba, Helen,» dedi. «Seni gün ışığında göreceğim aklımın köşesinden geçmezdi.»

— «Anladık, anladık» diyerek onun sözünü kestim. «Anlaşılan Hideaway barına gitmiş ve Helen'i orada tanımışsın. Boş lâfları bırakalım. Sormak istediğimiz bazı şeyler var.»

— «Sen yaylansana, Joe. Bırak ta Helen soracağı suali kendi sorsun.» ..

— «Gevezeliği bırak dedik, ya, Bucky. "Vetter hakkında şerirden malûmat almaya geldik.»

Sözlerimi duyar duymaz Bucky Edwards'ın uzun kaşları birden çatıldı. Önce bana, sonra Helen'e baktı, sonra tekrar bana çevirdi bakışlarını.

— «Boyundan büyük lâflar etmeye başladın, Joe.»

Kimsenin konuştuklarımızı duymasını istemiyordum. Onun için ona doğru eğildim. «Vetter New York'ta, Bucky,» dedim. «Herkesten habersiz gelmiş. Renzo'dan intikam almaya... Cooley'in intikamını almaya...»

Bucky hayretinden uzun bir ıslık çaldı.

— «Kim biliyor bunu ikinizden başka?»

— «Gerot, Renzo ve ikimiz.»

— «Yakında şehirde patırtı kopacak desene?»

Helen «Kopacak ama yalnız Renzo'nun başına,» dedi.

Bucky başıyla ağır ağır menfi bir işaret yaptı «Orasını Allah bilir artık. Renzo'nun dostlarıyla düşmanları da herhalde elleri kolları bağlı oturmayacaklar. Vetter şehre yerleşirse gerçekten büyük şenlik başlayacak demektir.»

Sargıların altında yüzümü buruşturdum. «Bu şehrin en azılı gangsteri Renzo değil mi?» dedim.

Bucky bir an diliyle dudaklarını ıslattı, sonra cevap verdi

— «Kodamanlardan biridir". Onun gibi olsun olsun da üç, beş adam daha var. Renzo'nun Vetter gibi bir belâlıyı, bu şehre çekmesi ötekilerin hiç hoşuna gitmeyecektir.»

Bucky ilk defa olarak bizi sert bakışlarla süzmeye başlamıştı. «Vetter engerek gibidir. Bu şehre postu sererse bütün şebekelere meydan okuyup her yere el atacak, her şeyden hisse istemeye kalkışacaktır. Ve ötekiler de metazori vereceklerdir onun haracını. Sözüme mim koyun. Vetter buraya gelirse çok geçmeden bütün gangsterlerin kazandıkları onun avucuna akmaya başlayacaktır.»

— «Tabii, o zaman da herkes Vetter'in peşine düşecek,» dedim.

Bucky'nin alnı aniden kırıştı.

— «Evet, orası öyle. Ama benim düşündüğüm o değil.» Bardağındaki içkiyi bir nefeste dikerek boş bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. «Vetter buraya Renzo'yu haklamaya geldiyse, New York'taki kodamanlar ondan evvel davranıp

Renzo'nun postunu duvara çivileseler çok daha iyi ederler. Belki de böylece Vetter'i şehri ele geçirmeden durdurabilirlerdi.»

Ne taraftan bakılırsa bakılsın, çok tehlikeli bir oyundu bu. Ama böyle tehlikeli oyunlara da bayılırdım ben.

Bucky bir müddet boş içki bardağının içine baktı; sonra «Bu işin sonunda ya Renzo'nun leşi sokaklarda sürünecek, ya da New York'un bir numaralı adamı olup çıkacak,» dedi.

Barmen geldi, Bucky'nin bardağını yeniden doldurdu. Bize de bir şeyler içip içmeyeceğimizi sorduğu zaman «Hayır» manasında başımı salladım.

Bucky «Dediğiniz doğru çıkarsa gazetem için nefis bir haber olacak,» dedi. Bir nefeste bardağındaki içkiyi dikti. O bardaktan sonra da Bucky'nin hesabı tamam oldu. Gözleri donuklaştı, bakışlarını tezgâhın gerisindeki aynaya dikerek kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başladı. Onu çok iyi tanıdığım için daha fazla bir şey söylemenin manasız olacağını biliyordum. Dirseğimle Helen'i hafifçe dürttüm, sonra birlikte bardan caddeye çıktık.

Bazı günler insan farkında olmadan çabuk geçer, gider.

O gün de öyle günlerden biriydi. Helen gibi bir kadınla saatlerce beraber olmak, onunla sohbet etmek, onunla dertleşmek çok hoştu. Ben ise onun indinde kendisinden sır saklamaya değmeyecek bir insandım. Onun için Helen hayatının hiçbir safhasını benden saklamadı; beni o gün sabahtan akşama kadar hep hayatının esrarlı sayfalarından parçalarla doyurdu.

Saatler ilerledikçe onun daha da gençleşip zindeleştiğini görür gibiydim. Nihayet Helen'in evine vardığımızda güneş altın saçlarına vurmuş, kırmızımtırak altın parıltıları yayıyordu.

Ve Helen'in saçlarındaki o pırıltıları gördüğüm zamanda da işim bitti. Kendimi kaybettim adeta. Başım bulutlara erdi. Bir günlük olsun kraldım. Başka hiçbir dert kalmamıştı artık hayatımda.

Yollarda ikimiz de kahkahalarla gülerek yürüyorduk. Gelip geçenler bizi

görünce durup arkamızdan bakıyor, sonra başlarını sallayarak onlar da gülüyorlardı.

O gün insanın ömrü boyunca unutamayacağı, son nefesini verene kadar hatırlayacağı bir gün oldu.

Epeyi yorulmuştum. O kadar ki, kollarımla bacaklarım bitkinlikten tutulmuştu. Helen apartmanın kapısının önünde durup ta beni yukarıdaki dairesine davet ettiği zaman reddetmeye kalkışmadım. Reddetmek istemiyordum çünkü.

Helen anahtarı bana verdi, kapıyı açtım. Sonra onun peşinden dairesine girdim.

Helen az evvel bahsini ettiğimiz yumurtalı sosisleri pişirmek üzere mutfağa yollanıyordu ki, birden oturma odasına ağılan kemerin ağzında durdu. Taş kesilmişti adeta.

Oturma odasındaki koltuğa kurulmuş adamın sesi «Niye duraladın yavrum?» dedi. «Yaklaş şöyle bakayım. Sen de, delikanlı. Öyle uzak durmayın, canım. Yabancı sayılmayız.»

Bunları söyleyen Renzo'nun adamı Johnny idi. Şu, ben yerde yatarken kaburgalarımı tekmeleyerek beni berbat hale getiren Johnny. Bize doğru çevrilmiş suratında da pis bir tebessüm sırıtıyordu.

— «Nasıl girebildin buraya?»

Johnny, Helen'in bu sorusuna bir kahkahayla cevap verdi. «Kilitli kapıları açmakta ne kadar mahir olduğumu unuttun galiba?» Başıyla asabi bir jest yaptı. «Gir şuraya!» Sesinde, donuk, tehditkâr bir ifade belirmişti birden.

Yürüyüp Helen'in yanma geldim. İki yanıma salmış olduğum ellerim hiddetten mütemadiyen açılıp kapanıyordu, öfkemden deli gibi olmuştum. Nefesim gırtlağımı tıkıyor, göğsüm de adeta bir cendereyle sıkıştırılıyormuş gibi oluyordu.

— «Şimdi de gençlerle mi düşüp kalkmaya başladın, Helen?»

Helen «Kapat çeneni, serseri,» dedi.

Johnny'nin dudakları bu hakaret üzerine öyle korkunç bir asabiyetle gerildi ki, sıçandişlerine benzer dişleri göründü.

— «Analık hislerin kabarmış olmalı herhalde. Eski zaman analarına özendin anlaşılan.» Gülünç bir şey söylemiş gibi yine korkunç bir tebessümle sırıttı. Ben ise heyecandan ve öfkeden o kadar kesik kesik soluyordum ki, göğsüm bile ağrımaya başlamıştı. «Ne de olsa böyle gençler senin için bir çeşni sayılır...»

Yanı basımdaki abajuru kaptığım gibi kafasına savurdum itin. Abajuru duvar dibine bağlayan kordon mâni olmasaydı. Johnny'nin kafasının yarısı uçardı muhakkak. Bütün öfkemle de deli gibi onun üzerine fırlamaya hazırdım. Bir zemberek gibi onun üzerine boşanıyordum. Fakat Johnny'nin bir tek hareketi beni durdurmaya kâfi geldi. Elini havaya kaldırdı. Elinde yakın mesafeden insanı delik deşik edebilecek bir Bunker Spesiyal tabanca tutuyordu. Bir adım daha attığım takdirde beni temizleyeceğine şüphe yoktu. Beni zımbalamak için tetik parmağı da karıncalanıyordu herhalde.

Sonra Helen'e döndü

— «Şef yaptığın işten hiç hoşlanmadı, Helen,» dedi. «Bu genci kimin kurtarıp kaçırdığım öğrenmekte gecikmedi. Gel buraya Joe.»

Bir yarım adım daha attım.

— «Yaklaş biraz daha.»

Bir yarım adım daha.

— «Şimdi kulaklarını iyice aç ta beni dinle. Hemen evine döneceksin, anlaşıldı mı? Evine dön, ondan sonra da canın nasıl isterse öyle hareket et, ama sakın evinden fazla uzaklaşayım deme. Ve bilhassa bir daha buraya dönmeye kalkışma. Dediğim gibi hareket edersen Mister Renzo sana beş, on papel verecek. Helen'le herhalde hoşça saatler geçirdin, belki de kendi evine dönmeyi canın istemeyecek. Sözlerime kulak vermezsen başına neler geleceğini bilmen için de sana ufak bir ders vermek istiyorum Başına gelecekleri bil de ona göre at

adımını.»

Helen'in birden hırsla içini çektiğini duydum. Benim sesim de birdenbire boğuklaşmış gibiydi. Johnny'nin ne yapmaya niyetlendiğini ikimiz de anlamıştık. Ve yapacağı şeyi de bana göstere göstere yapacaktı. Ona karşı koymaya da imkân yoktu. Elindeki tabancanın namlusunu tam karnımın ortasına tevcih etmişti. Savurduğu tekmeye kuvvet verebilmek için de dirseklerini oturduğu koltuğun iki yanına dayayarak ayağını savurdu. O tekmeyi yeseydim ömrümün sonuna kadar sakat kalırdım muhakkak. Johnny'nin papucunun burnu sert ve sivriydi. Ayağı havada bana doğru korkunç bir pandül gibi savruldu.

Tekme karnıma geliyordu. Ondan kurtulmanın bir tek çaresi vardı, ama o tehlikeyi göze almama lüzum kalmadı.

Birden Helen'in sesi tehditkâr bir halde çınladı

— «Kımıldama, Johnny. Elimde silâh var. Hık dediğin takdirde ateş edeceğim!»

Gerçekten Helen'in elinde bir tabanca vardı. Gözleri de kahredici pırıltılarla kıvılcımlanıyordu . Bütün kin ve nefretini bakışlarıyla Johnny’e tükürür gibiydi adeta.

Johnny bana ders vermek için bir dakika gözlerini Helen'den çevirmekle ne kadar büyük hata etmiş olduğunu anlamıştı. Yüzündeki korkunç tebessümün yerini çirkin bir sırıtış aldı.

— «Helen,» dedim, «söyle şu ite de elindeki tabancayı yere atsın.»

Helen: «Johnny, delikanlının söylediğini duymadın mı?» de di. «At o silâhı yere.»

Johnny tabancasını yere attı. Silâh az ileride duruyordu. Onu pabucumun ucuyla kendime doğru çektim. Sonra eğilip hızla aldım, topundan mermileri çıkardım, divanın altına attım. Sonra silâhı da mermilerin arkasından divanın altına yolladım.

— «Yaklaş bana, Helen,» dedim.

Helen arka tarafımdan yavaş yavaş bana yaklaştı. Başımla gözlerimi Johnny'den bir saniye bile ayırmadan elimi arkaya uzattım. Helen elindeki 25 ligi avucumun içine koydu. Onu alıp Johnny'ye tevcih ettiğim anda karşımdaki adamın yüzü yemyeşil kesildi. Onun bu halini görünce de keyfim yerine geldi, neşeli neşeli sırıttım.

Sonra Helen'in tabancasını da divanın altına fırlattım. İnsan böyle bir jest yaptı mı itler şaşırıverir. O ufacık kuş beyinleri yapılan hareketin manasını birdenbire kavrayamaz, şaşırıp kalırlar. Johnny'nin de yüzünde o cinsten şaşkın bir ifade peydah olmuştu. Ne olduğunu anlayamadan şaşkın suratının ortasına bir yumruk ektim. Demir gibi bir yumruk hem de, Mafsallarımın altında bir an dişlerinin kırılıp döküldüğünü hissettim.

Helen aynı anda divanın altına attığım silâhı geri almak için diz çökmüştü. Silâhı almaması için bir nara attım. Aynı anda da Johnny üzerime atıldı. Daha doğrusu atlayabileceğini sandı.

Kolunu bir jiu jitsu numarasıyla kapıp çektiğim gibi eğildim, onu omzumun üzerinden aşırıp bir kalça hareketiyle yere yıkıverdim. Dikkati çekmesin diye fazla gürültü yapmak istemediğim için de hafif tutmuştum işi.

Acelem yoktu. Onun için ağır ağır gördüm işimi.

Johnny bir an düştüğü yerden doğrulmaya çalıştı. Eğildim, ağaç budar gibi bir hareketle elimin yanını boynuna indiriverdim. Şöyle elimin dış tarafıyla... Johnny'nin başı sarsıldı. Boynunun yanına iki darbe daha indirdim. Yüzü mosmor kesildi Johnny'nin. Allı, kırmızılı, pança pança oldu. Boyun damarları şişti. Bağıramıyordu. Fakat attığı dehşet çığlığını gözlerinin vahşi bakışlarında görmemek için kör olması lâzımdı insanin.

Johnny bayıldıktan sonra eğildim, onu bir çuval gibi kaldırıp sırtıma vurdum, aşağıya indirdim. Kapının önünde durmuş bir taksiye attım, sonra şoföre onun çok içip sızmış olduğunu söyledim. Johnny'nin cüzdanını çıkarıp içinden bir on dolarlık aldım, şoföre verdim. Sonra müşterisini Hideaway Barı'na götürüp orada Mr.Renzo'ya teslim etmesini söyledim.

Şoför çok kibar bir adamdı, mütebessim bir çehreyle arabayı çalıştırdı. Sonra Johnny'yi alıp götürdü.

Arabanın ışıkları ileriki virajda kaybolunca döndüm, tekrar binaya girdim.

Helen'in yanma döndüm. Helen, divana kurulmuş, beni bekliyordu. Gözlerinde garip, o ana kadar görmediğim bir bakış vardı. «Seni haklayabilseydi benim de işimi bitirecekti,» dedi.

— «Biliyorum.»

— «Joe, hayli gençsin ama kıyasıya dövüşüyorsun. Bravo! Bu kadar zorlu olacağım ummazdım!»

— «Zorlu yetiştik de ondan böyle,» dedim.

— «Johnny'nin nice iri kıyım erkekleri kaşla göz arasında alaşağı ettiğini görmüşümdür. Çok kuvvetlidir.»

— «Belki öyledir, ama bana karşı değil. Hayatımı nasıl kazanırım, biliyor musun? Hurda demir yüklü arabaları iterek sabahtan aksama kadar. Bizim işte rekabet kıyasıyadır. insan kısa zamanda bileğine ve yüreğine güvenmeyi öğrenir. Hurda demircilerin hepsi de kuvvetli erkeklerdir. Hepsinde de demir gibi pazu, demir gibi yürek bulunur. Ürkek adama ekmek yoktur bizim işte. Kavgada ayağı kayanın cüzdanını da kaydırırlar cebinden.»

Helen «Ama eline bir silâh ta geçmişti,» diye hatırlattı.

«Kullanmadın onu.»

Sonra birden Helen'in bakışları erimeye başladı. Eridi, eridi. Gözlerini dolduran o yumuşacık, o kadife bakışı gördüğüm anda da bütün tüylerim hazla ürperdi. Bu bakışlar beni daha yakına davet ediyor, yaklaşmam için bakıyordu. Mukavemet edecek kadar dermanım yoktu onlara. Bir an olduğum yerde put gibi kaldım. Helen'in yüzümü kaplayan sargıların ardında neler gördüğünü merak ediyordum.

— «Bu iş yüzünden Renzo peşimize düşecek.» dedim. «Bundan böyle nefes aldırmaz bize artık.»

— «Haklısın, Joe.»

— «Buradan çıkıp başka bir yere yerleşmemiz lâzım. Hiç olmazsa sen çıkmalısın buradan.»

— «Orasını daha sonra düşünürüz.»

— «Hayır. Hemen düşünmeliyiz.»

Helen o anda yüzündeki bakışlarla bana gülüyor gibiydi. Kahkahalar atıyordu adeta. Ve garip kahkahalardı bunlar. Çok garip kahkahalar, insanı şaşırtan kahkahalar, içinde kıvılcımların raks ettiği gözlerini Helen yarı yarıya peçelemiş gibiydi. Dudakları da hafifçe aralanmıştı. Dili dudaklarının arasında belirdi. Onun ucuyla dudaklarını ıslattı. Sonra dilini geri çekti «Şimdi başka bir işimiz var, Joe,» dedi. «Vaktiyle tanışsa deli gibi âşık olacağı bir gençle karşılaşmış bir kadının maziyi birkaç dakika yaşamasının sırası şimdi.»

Başımı kaldırıp onun gözlerinin içine baktım, kalbim duracakmış gibi oldu.

Helen saçının ucundan topuklarına kadar o derece güzeldi ki, ona bakarken ıstırap duyuyordum adeta. Yine de budalalık etmek istemiyordum. Daha vakit gelmemişti budalalığa.

Helen «Beni öpmenin sırası geldi artık.» dedi.

Ona yaklaştım. Sonra dudaklarımı dudaklarına gömerek ağır ağır tattım onu.

6

Kalkıp giyindikten sonra da giderken yatak odasına bir göz attım. Ay ışığı bütün odayı cömertçesine doldurmuştu. Helen'in yüzündeki hatlar da yumuşamış, dudaklarında hafif bir tebessüm belirtmişti. Başının etrafında adeta altından bir hale vardı. Kendi kendime, «işte senin fotoğrafını şimdi, bu halinle çekmelidir» diye düşündüm. «Hem de şu anda çekecekleri fotoğrafa rötuş yapmalarına da hiç lüzum olmazdı. Seni bu halde gören bir erkek bir daha ömrünün sonuna dek unutamaz. Sen harikulade güzel bir dişisin, sevgilim. Bir kadın ancak bu derece güzel olabilir. Halbuki sen bunun farkında bile değilsin... Hayat sana karşı o kadar merhametsiz davranmış ki, güzelliğini düşünmeye vakit bile bulamamışsın.

«Ve hayatın ne kadar merhametsiz olduğunu düşünedurduğun içindir ki, yüzünde bu çizgiler belirmiş, gözlerin de iki granit parçasından farksız bir hale gelmiş. Ama sen hayatın ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Ben de biliyorum. Bugüne kadar birçok kadınlar bana birçok şeyler ilham ettiler. Ama hiçbiri şu anda kafamı dolduran fikirleri ilham etmedi bana. Sen bir erkeğin fedakârlığına değip değmediğini yahut kıymeti olup olmadığını düşünmezsin. Sadece iyilik olsun diye ona kendinden bir şeyler verir, karşılığında da hiçbir şey istemezsin.

Ama bu defa verdiklerinin karşılığında bir şey alacaksın. Yahut hiç olmazsa artık malik olduklarından birçok şeyler kaybetmeyeceksin. Senin hatırın için Renzo'nun bana istediği kadar kötü muamele yapmasına müsaade edeceğim. Senin hatırın için ona yem olacağım, ona kılavuzluk edeceğim. Belki talihim yardım eder de bu işten yakamı kurtarabilirim. Ama ne olursa olsun, bu fedakârlığı sadece senin için yapıyorum. Seni düşünerek yapıyorum. Hiç olmazsa bunu bileceksin.

Yanında kalırsam, biliyorum, Renzo sana öylesine kötülük edecek ki, beni perişan eden bu güzelliğinden eser bile kalmayacak, Onun için gidiyorum, güzelim. Ben mühim bir kimse değilim. Sen de değilsin, ama ikimiz gerçekten harikulade dakikalar yaşadık.»

Yazdığım mektubu gece masasının üzerindeki abajurun dibine bıraktım. Helen'in onu uyanır uyanmaz bulmasını istiyordum. Sonra eğildim, onun saçlarına dudaklarımla hafif bir öpücük kondurarak dönüp odadan çıktım.

İhtiyatlı davranmak için kimsenin bana ikazda bulunmasına hacet yoktu. Binadan çıkar çıkmaz etrafa seri bir göz attım. O binadan çıktığımı kimse görmemişti. Buna iyice emin bulunduğum halde sokağın köşesine vardığım vakit bir kere daha başımı çevirip geriye göz attım.

Evlerin duvarlarından, bahçeleri çeviren parmaklıkların üzerlerinden aşa aşa yaptığım o yolculuk hiç te kolay olmadı. Fakat hava o derece durgun, etraf ta o derece karanlıktı ki, yanımda biri nefes alsa işitirdim.

Pansiyonumun bulunduğu yerde, caddelerin kesiştiği noktaya geldiğim vakit bir mağazanın koyu gölgelerinin içine sığındım.

Ve aynı anda da Helen'in evinden oraya kadar olan mesafeyi öylesine yorucu yerlerden geçerek aşıp geldiğime bin kere memnun oldum. Zira caddede kaldırım kenarına parkedilmiş arabaların arasında bir de polis arabası bekliyordu. Arabanın üzerinde polise ait olduğunu gösterir cinsten bir işaret veya yazı falan yoktu. Yalnız anteni ve direksiyon başında karanlıklar İçinde ateş böceği gibi yanıp sönen bir sigaranın ucu beni bekleyen birinin bulunduğunu ima ediyordu.

Müfettiş Gerot hiç vakit kaybetmiyordu. Onun adamlarının beni korumak için beklediğini görünce sinirlerim biraz yatışır gibi oldu. Helen artık endişesiz uyuyabilirdi. Rahat uyu, Helen, dedim. Yarın sabah selâmetle uyanabileceğinden şüphen olmasın.

Gölgeler içinde birkaç dakika daha bekledim. Sonra yine karanlıklardan oturduğum binaya doğru yürümeğe başladım.

Beni arayanlar orada bekliyorlardı.

Daha binaya varmadan anlamıştım bunu. Yolda sağlı sollu birkaç kişinin beklediğini daha uzaktan hayal meyal görür gibi oldum. Fabrika mahallerinde, rıhtım boylarında, gecekondu semtlerinde oturanlar böyle şeyleri çok çabuk farkederler, Gölgeler İçinden yürümeyi âdet edinmiş olanlar çok defa kendileri

böyle yerlerde pusuya yatmışlardır. insan başkalarının başına böyle işlerin geldiğini görmüşse onu kolay kolay unutamaz, hafızasının en taze hatıralarla dolu köşesine yerleştirir. Aynı belâ kendi başına geleceği vakitte tetikte bulunur onun için.

Ama herifler de beni görmüşlerdi. Doğru yolda yürüdüğüm için seslerini çıkarmadılar, kımıldamadılar. Sadece bulundukları yerden bakışlarıyla takip ediyorlardı beni. Gizli köşelere saklanmış, ve bana korkunç bir pusu kurmuşlardı. Biliyordum bunu. Kaçmaya kalkışsam bile bir faydası olmayacaktı. öyle dakikalarda insan çok garip bir his duyuyor içinde. Tıpkı iki sıralı avcı çifteleri arasından geçen bir tavşan gibi... Hangi avcının çiftesi daha önce patlayacak diye düşünen bir tavşan gibi... Ve bir tüfeğin tetiği çekildiği zaman yenilecek saçmanın veya merminin ağrısı hiç duyulmayacakmış gibi bir his beliriyor insanda ...

Böyle dakikalarda safrası kabarır gibi olur insanın, midesi dönmeye, kalbi de küt küt atmaya başlar. Göğsünün kafesini döve döve hem de... insan iradesine hâkim olmaya çalışır. Fakat ne fayda! Terin şakaklarından aşağıya damla damla süzüldüğünü, elleriyle yanaklarının buz kesildiğini, titremeye başladığını hisseder İnsan.

Ve bütün o zaman zarfında da çıt duyulmaz etrafta. Sadece korkunç bir mezar sessizliği, insanın tüylerini ürpertecek kadar garip bir sessizlik kaplamıştır her şeyi. Bu derin sükûtun içinde de bir tek ses duyulur. Karşınızda birdenbire bir heykel beliriverir... Sessiz sessiz, sırtlan gibi sırıtan bir heykel... Sonra da bir ses duyulur. O mezar sükûtu içinde bir ses. Muttarit bir ayak sesi... Ve aynı ses devam eder.

Yürümeye devam edersiniz; nefesiniz adımlarınıza tempo tutarak sıklaşır; sonra adımların temposunu da geçer. Birdenbire dudaklarınızı ısırır, kemirmeye başlarsınız. Çünkü karnınızın ortasına bir yumruk gömüldüğü zaman nasıl bir şok duyacağınızı, sivri bir ayakkabı da göbeğinize gömüldüğü vakit nasıl kahredici bir acıyla kıvranacağınızı çok iyi bilirsiniz, öğrenmişsinizdir.

Kendinize inecek darbeye o kadar hazırlanmışsınızdır ki, bir el birden... kolunuzu kavradığı vakit şaşırmazsınız. Sadece karşınızdakinin yüzüne bakar ve ne söyleyeceğini beklersiniz onun, Beklersiniz. «Nerelerde kaldın, delikanlı?»

diye sormasını beklersiniz.

Bir el birden, hafifçe kolumu kavradı, sonra beni gölgeler içinden kendisine doğru çekti.

— «Çek elini.. Ne istiyorsun?» diye mırıldandım.

— «Sana bir sual sordum, delikanlı. Cevap bekliyorum.»

— «Pekâlâ,» dedim. «Gezintiye çıkmıştım. İçimde bir sıkıntı vardı. Gezersem belki dağılır biraz dedim. Ama sana ne bundan?»

Gölgeler içinde hayal meyal görünen adamın yüzünde verdiğim cevapla hiç ilgisi olmayan bir ifade belirmişti. Dünya umurunda değildi sanki.

— «Nerelerde olduğunu merak eden ben değilim. Başkaları ediyor,» diye homurdandı. Sonra ilâve etti «Şöyle bir otomobil, gezintisi yapsak nasıl olur?»

— «Davet mi bu?» dedim.

— «Hayır. Emir.»

Adam, koluma yapışan parmaklarım demir bir mengene gibi sıkmaya başlamıştı.

— «Arabam hemen şuracıkta. Yürü bakalım, delikanlı. Dik kafalılığın sırası değil.»

Bir an, acaba bir hamle etsem elinden kaçabilir miyim, diye düşündüm. Hayır, imkânsızdı bu. Adam öylesine iri yapılı, o derece soğukkanlıydı ki, ömrünü irili ufaklı her cinsten insanla boğuşarak geçirmiş olmalıydı. O tipte birini gafil avlamakta pek zordu.

Bu tip fedaileri tanıyan bir insanın o cinsten biriyle tekrar karşılaştığı zaman hasmı hakkındaki notunu derhal ve hatasız olarak vermesi işten bile değildir. Bu gibileri günün birinde ya parmaklarını karınlarında açılmış bir kurşun yarasının üzerine geçirip acıdan bağıra bağıra gebereceklerini, ya da son nefeslerini bir cezaevi hücresinde vereceklerini çok iyi bilirlerdi. Ama o an gelip çatana kadar

da o itlere yan bakmağa, olur olmaz zamanda ve yerde kafa tutmaya gelmezdi.

Herifin gösterdiği arabaya yürüdüm arka tarafına bindim. Ağzımı kapamış, tek kelime konuşmuyordum. Ama gözlerim faltaşı kadar açıktı. Adam da yanı başıma bindi. Sonra direksiyonda bekleyen şoföre arabayı çekmesi için emir verdi.

Şoför arabayı çalıştırdı. Hareket ettik, fakat iki dakika sonra arabanın bambaşka bir yöne doğru yol aldığını farkettim. Yanımdakine döndüm.

— «Nereye gidiyoruz?» diye sordum.

Herif alaycı bir edayla güldü, sonra bana cevap vermeden bakışlarını tekrar ileri çevirdi.

— «Cevap ver?» dedim. «Nereye gidiyoruz?»

—«Fazla gürültü etme! Kapat çeneni!»

— «Neden kapatayım? Beni temizlemeye götürüyorsan bileyim de kendimi ona göre hazırlayayım. Eninde sonunda nasıl olsa temizleyeceksin. Habersiz gitmeyeyim bari.»

— «Sana çeneni kapat dedim! Kimsenin seni temizlemeye niyeti yok.»

Herif sol taraftaki camı indirdi, sigarasını dışarı fiskeledi. Sonra camı tekrar kapadı. Az evvelki cevabı o kadar sakin bir sesle vermişti ki yalan söylemiş olacağına hiç ihtimal vermedim.

Heyecandan ellerimin titremesi biraz durmuştu.

Hayır, beni temizlemeye götürmüyorlardı. Bir defa, beni bulabilmek için epey sıkıntıya katlanmışlardı. Benim gibi basit, önemsiz bir gencin peşine on, on iki fedai takıp öldürmeye kalkışmazlardı hiçbir zaman. Beni gerçekten temizlemeye niyetleri olsaydı esrarkeşin birine havale edebilirlerdi bu işi. Bir haftalık esrar tayını karşılığında beni... gözünü kırpmadan seve seve temize havale edecek bin gönüllü bulabilirlerdi bir ayak üstünde.

Şehri bir başından ötekine geçtik. Şehir dışına çıkınca araba batıya döndü, kenar mahalleler yerini birbirinden sık, geniş bahçeli villâlara bırakmaya başladı. Bir müddet daha, yol aldık. Nihayet ileride görünen bir villâya doğru yol almaya başladık.

Araba hususî bir asfalt otomobil yoluna saptı. Bu hususî yolun kenarına birbiri arkasında park edilmiş on, on iki lüks araba vardı.

Araba villânın kendi otomobil yolundan biraz daha ilerledikten sonra nihayet taştan yapılmış, zarif bir yapının önünde dur du.

Deminden beri yanı başımda konuşmadan oturan adam indi, başıyla bir işaret yaparak inmemi bildirdi.

Şoföre baktım. Herif bakışlarıma sırıtarak mukabele ediyordu. Tıpkı bir kedi azmanını pençesine düşmüş minicik bir fındık faresine bakarak sırıtışı gibi...

Villânın kapısını bize bir uşak açtı. Sırtına giydiği redingota bir türlü alışamıyormuş gibi bir hali vardı adamın. Suratı da ringte epey boksör yumruğu yemiş gibi ezilmişti. Yüzünün orasında burasında bir hayli eski yara izleri taşıyordu, içeri girmemiz için bir işaret yaptı. Girdik. Sonra, uşak önümüze düştü, bizi bir koridordan geçip beş, altı kişinin seslerinin geldiği kesif sigara dumanıyla kaplı bir salona soktu. içeri girdiğim anda odadakiler aniden sustular. Sonra salonda ne kadar adam varsa hepsi başlarını bana döndürdü.

Beni getiren adam, salonun ta nihayetindeki smokinli birine:

— «istediğin adamı getirdim, Patron,» dedi.

Sonra döndü, şaka kabilinden böğrüme bir yumruk attı.

«Haydi, yürü bakalım, arslanım,» der gibi... Bereket versin ki, yumruk tam göbeğime değdiği anda havada durdu. Yürüdüm. Smokinli adamın tam önüne gelip durdum.

Az evvel beni getirenin Patron diye hitap ettiği adam beni yukarıdan aşağıya ağır ağır süzdü. Sonra, gözlerime bakarak

— «Hoş geldin, delikanlı,» dedi.

Bir yandan da kadehini dolduruyordu. Onu doldurduktan sonra bana geldi. Olsun olsun da benim kadardı boyu. Bir parmak fazla değil. Ama bir kedi kadar çevik hareketlerle yürüyordu. Gözlerindeki bakış ölü bir hayvanınki gibi donuktu.

Bana iyice yaklaştı.

Sonra, dudaklarında tebessümü andıran bir gerilişle, getirdiği kadehi bana uzattı

— «Al bakalım,» dedi. «İç şunu. Belki bizim çocuklar canını sıkacak bir şeyler yapmışlardır. İç de neşen yerine gelsin biraz.»

Kımıldamadım. Kadehi almadım.

— «Kimse canımı sıkacak bir şey yapmadı.» dedim.

Patron omuzlarını silkti, sonra kadehi dudaklarına götürdü, bir nefeste dörtte üçünü içti. Nihayet dudaklarım şapırdatarak

— «Hele şöyle bir yer bul da otur bakalım,» dedi. «Burada yabancı yok. Hep dostlar arasındasın.»

Sonra omuzlarının üzerinden arka tarafında bulunan birine baktı

— «Rocco, bu baya bir sandalye ver,» dedi. içeride bulunan tanımadığım adamların hepsi de mükellef koltuklara kurulmuşlardı. Arkadan bir sandalye bacaklarıma dokundu. Bir saniye sonra da farkında olmadan kendimi o sandalyeye oturmuş buldum. .

Etrafa bir göz gezdirdim. Ayakta kimse yoktu. Herkes oturuyordu. O kısa boylu herif anlaşılan hepsine oturmaları için emretmişti. Kısa boylu olduğundan kendi otururken başkalarının ayakta durmasına tahammülü yoktu herhalde.

Sonra gayet tabii bir tavırla beni odadakilere takdim etti. Hem de teker teker... Halbuki bunu yapmasına hiç hacet yoktu. Gazeteler hor Allanın günü o odadaki heriflerden bahsedip duruyorlardı. Sonra o gangsterler şahane arabalarıyla

caddelerden geçerken herkes birbirlerine parmakla gösterirdi onları.

Hurda demir yığılı arabalarda çalışanlar, adem babalar, serseriler hep bu adamlardan bahsederlerdi. Memleketin taçsız krallarıydı karşımdakiler Hepsi de kendi çaplarında büyük birer patrondu. Hepsinin de güdük ve kalın parmaklı elleri vardı. O parmaklarda da iri taşlı yüzükler göze çarpıyordu. İçlerinde en fazla dikkati çeken, en ziyade göze batan da o kısa boyluydu.

Kısa boylu itin adı Philip Carboy'du. New York'un Batı Yakasını da kimseye hesap vermek lüzumunu duymadan, babasının çiftliği gibi idare ederdi.

Carboy, bir iskemlenin arkalığına yaslandıktan sonra konuşmaya başladı

— «Belki seni buraya niçin çağırdığımı merak ediyorsundur, delikanlı,» dedi. «Söyleyeyim...»

Lâfım ağzına tıkadım onun

— «Biliyorum,» dedim. «İzahata hacet yok.»

— «Mükemmel... Mükemmel öyleyse... Şu senin bildiklerinle benim bildiklerimi bir karşılaştırsak hiç fena olmazdı. Ne dersin ha? Hakkında türlü şeyler geliyordu kulağımıza. O yüzden de birçok şeyleri merak ediyoruz. Meselâ, Renzo'ya bir mektup götürmüşsün. Mahiyeti neydi o mektubun? Kim verdi sana onu? Mektubu kendisine götürüp verdiğin zaman Renzo ne dedi? Ne yaptı?»

Bunları söyledikten sonra kadehinin dibinde kalmış son yudumu da bir nefeste boşalttı, sonra gülümseyerek devam etti

— «Sonra senin marifetlerini de öğrenmek istiyoruz? Meselâ Johnny'ye yaptıklarını? Sözlerimi can kulağıyla takip ediyor musun? »

— «Şuraya kadar evet.»

— «Senden ne istiyorum, söyleyeyim Sana bir iş vermek istiyorum. Haftada rahatça, hiç yorulmadan yüz dolar kazanmak ister misin?»

— «Yüz dolar için tatlı canımı tehlikeye atmak istemem. Değmez.»

Salonda bulunanlardan biri homurdandı. Carboy tekrar gülümsedi. Ama bu defa deminki kadar emniyetle değil.

— «Şu delikanlıya bakın hele. Kendini nasıl da pahalıya satmayı biliyor. Ve bu hali de hoşuma gitmedi değil. Pekâlâ, delikanlı. Madem öyle, meselâ, sana bir ay için haftada beş yüz dolar verelim. İş bir aydan evvel bitse bile yine aynı parayı alacaksın. Bu teklif te herhalde Renzo'dan dayak yemekten daha iyi değil mi? »

— «Ne olursa olsun, Renzo'nun dayağına her şeyi tercih ederim.»

Bu sözleri söylerken hayli güçlük çekmiştim. Zira sesim boğazımda düğümleniyor gibiydi öfkemden. Carboy elini uzattı.

Sonra

— «Rocco,» diye seslendi.

Başka bir el onun avucuna bir deste para sıkıştırdı. Carboy avucuna konulan paralan gayet seri bir şekilde saymaya başladı. Saydıkları iki bin doları bulunca da onları bir deste halinde kucağı ma attı.

— «Bunlar senin, delikanlı.»

— «Ne istiyorsunuz bunların karşılığında?» dedim.

Carboy’un ağzı, birdenbire, adeta yüzünün ortasından geçerek iki kulağını birleştiren bir çizgi halini aldı.

— «Vetter adında birini. Sana mektubu veripte Renzo'ya yollayan adamı. Evvelâ tarif et bize onun eşkâlini.

— «Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Fakat yüzünü göremedim. Boğuk, derinden geliyormuş gibi bir sesi vardı. Sırtına' bir trençkot giymişti. Başında da bir şapka vardı.»

— «Bu kadarcık eşkâl kâfi değil.»

Devam ettim

— «Ayakta bir acayip duruyordu. Çocukken Sling Herman'ı görmüştüm. Polislerin eline düşmeden evvel. Polisler onu yakaladıktan sonra kendini tarif ederken, «Bu herif her an elini cebine atıp oradan bir şey çıkaracakmış gibi duruyor» demişlerdi. Bana mektubu veren adam da öylesine tetikteydi.»

— «Ama bütün gördüklerin bu kadarcık değil herhalde?»

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Salonda bulunanların hepsi de tetikdeydiler. Bütün sinirler gerilmişti. Hepsi, de bir emir bekliyormuş gibiydiler. Derin bir sessizlik içinde sigaralarını içiyorlardı. O kurnaz bakışlı, yuvarlak boncuk gözleri bana dikilmişti. Bir tek parmağın beni göstermesini bekliyorlardı ateş etmek için. Ve o parmak ta salonda ancak beni gösterebilirdi.

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. O adamı hatırlamak ve teferruatı hayalimde canlandırmak için tekrar o geceyi düşündüm.

— «Kendisiyle bir kere daha karşılaşırsam ne şart altında olursam olayım onu tanırım.» dedim, «öyle bir adam ki, insan onu görünce eli ayağı kesiliyor. Sesini duyduğum anda ne mal olduğunu anlamıştım.»

Dudaklarımı yaladım, sonra başımı çevirip Carboy'a baktım.

— «Doğrusu öyle bir adamla çatışmak İstemem.» dedim. «Ondan daha azılısının, daha kuvvetlisinin de mevcut olabileceğini sanmıyorum.»

Carboy

— «Peki, ona tesadüf edersen kendisini tanıyabilecek misin?» dedi. «Emin misin buna?»

— «Eminim.»

Salonda oturanların hepsine teker teker baktım. O anda içlerinden birinin söyleyeceği bir tek kelime beni ölüme gönderebilirdi.

— «Vetter hepinizden daha kuvvetli,» dedim.

Carboy bütün dişlerini göstererek sırıttı.

— «Kimse senin bahsettiğin kadar kuvvetli olamaz.»

— «Ve o herif beni de yaşatmaz, mutlaka öldürür,» dedim. «Vaziyet benim hiç hoşuma gitmiyor doğrusunu isterseniz.»

— «Hoşuna gitsin, gitmesin, teklifimizi kabul edeceksin. Senden istediğimiz tek şey bu. Derhal faaliyete geçeceksin. Doğrusu çok şanslı adammışsın. Sana avuçla para verdik. İsteseydim sana paranın ucunu bile göstermez, bir emir verir. Sen de onu yerine getirmeye mecbur kalırdın. Bunun böyle olduğunu sen de biliyorsun, değil mi?»

«Evet» manasına başımı salladım.

Carboy konuşmaya devam etti

— «Bu akşamdan tezi yok, birlikte harekete geçeceğiz. Şu. andan itibaren bir adamımız devamlı surette peşinde olacak. Cebinde daima beyaz bir mendil bulunacak. Burnunu silmek istediğin zaman o beyaz mendile sileceksin. Ceketinin öbür cebinde de bir kırmızı mendil olacak. Vetter'le karşılaştığın zaman burnunu o kırmızı mendille sileceksin. Anlaşıldı mı?»

— «Hepsi bu kadar mı?» diye sordum.

Carboy hafif bir sesle cevap verdi

— «Bu kadar. Vetter'i adamımıza gösterdikten sonra da gider, bir yerlere gizlenirsin. Sana verdiğimiz bu iki bin doları da o yerde keyifle yersin. Ama bana kalırsa o parayı buralardan mümkün olduğu kadar hızla, mümkün olduğu kadar uzaklara kaçmak için harcasan çok daha yerine sarfetmiş olursun. Yoksa Vetter'i ölüme yolladıktan sonra bu şehirde ilk otobüs durağına kadar gitmeye bile ömrün vefa etmez.»

Kadehini Rocco'ya doğru uzatarak doldurması için işaret etti . Sonra devam etti

— «Bak, sana açık açık söyleyeyim, delikanlı. Ben uzun zamandır bu işlerin içindeyim. Bir erkeğin veya kadının ne mal olduğunu yüz metreden çakarım. Bence sen bu işlerden anlıyorsun ve vaziyeti de tamamiyle kavradın. Bunu hissediyorum. Sana bir fırsat veriyorum, çünkü yapacağın işi çok iyi bildiğin muhakkak. Kumarda kozunu gerektiği şekilde oynamasını bilen bir gence benziyorsun. Sana başka bir tavsiyede de bulunmama lüzum yok, değil mi?»

— «Hayır,» dedim. «Vaziyeti kavramış bulunuyorum.»

— «Sormak istediğin başka şey var mı?»

— «Bir tek sualim var yalnız. Renzo da kendisine Vetter'i bulup göstermemi istiyor. Ama bu iş için bana iki bin dolar falan vermeye kalkışmadı. Sadece Vetter'i kendisine göstermemi emretti. Şimdi Renzo, sizin hesabınıza çalışıyorum diye beni temizlemeye kalkışırsa ne olacak?»

Carbay'ın bu sualime hiç tereddütsüz cevap vermesi gerekirdi. Bir saniye bile olsa yüzünde müteredditbir ifade belirmemeliydi... Ne var ki, bir an duraladı. Endişeyle hem de. Ve o an için yüzünde beliren ifadeyi görünce de bir müddettir zihnimi kurcalayan sualin de cevabını öğrenmiş oldum. Renzo bu adamların topundan zorlu bir gangsterdi, ismi bile onları tiril tiril titretmeye kâfi geliyordu.

Renzo da kozların en azından yarısını elinde tutuyordu. Bu hergelelerin hiçbiri ona açık açık meydan okumaya cüret edemezdi.

Carboy kadehini bir nefeste boşalttı, sonra zoraki gülümsedi. O kısa zaman zarfında da enine boyuna düşünmüş olduğu belliydi. Sonra sualime cevap verdi:

— «Mark Renzo'nun hesabını biz görürüz. Sen onu bize bırak. Rocco, sen ve Lou bu delikanlıyı alıp evine götürün.»

Evden çıktık, tekrar aynı arabaya bindik.

Oraya gelirken geçtiğimiz aynı yollardan geçtik dönüşte. New York'a gelirken peşimizi takip eden başka bir arabanın farları da zaman zaman bizim arabanın içine vuruyordu. O araba da da Carboy’la öbür gangsterler bulunuyordu. Kalıbımı basabilirim buna.

Arkadaki arabayı dolduran gangsterler o andan itibaren geceli gündüzlü peşimde olacaklardı. Ve o andan itibaren de hep Carboy'un bana evden ayrılmadan evvel verdiği cebimdeki o kırmızı mendili çıkarıp burnumu sileceğim ânı bekleyeceklerdi, işin kötüsü peşimde olacak o kiralık katillerden hiçbirini tanımıyordum.

Şu andan itibaren tetikte bulunmaz, gözümü dört açmazsam peşimdeki hergeleleri tanımak fırsatım da hiçbir zaman bulamayacaktım. Daima etrafımda görünmez bir çember teşkil edecek, silâhlarının namluları bana çevrilmiş olarak bekleyeceklerdi. Harekete geçmek için kırmızı ışığı bekleyen gölgeler gibi... O an gelip çattığında da her yer daha kırmızı bir renge boyanacak ve o kırmızı renk belki de damarlarımdan akacak kanın rengi olacaktı.

İKİNCİ KİTAP

1

Beni getirenler evimden iki blok beride durdular, beni arabadan indirdiler. İner inmez de arkaya baktım. Villâdan beri peşimizi takip eden araba gözden kaybolmuştu. Etrafı daha fazla kolaçan edip onu aramakta mana yoktu.

Sonra tek başıma ağır ağır yürümeye başladım evime doğru. Ayaklarım kaldırımlarda tok sesler çıkarıyordu. Kimsecikler yoktu görünürlerde. Eve yaklaşırken adımlarımı her an biraz daha sıklaştırıyordum. Kapının önüne gelince de koşarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Cümle kapısından girer girmez kapıyı yıldırım hızıyla arkamdan kapadım sonra içeriden kapıya yüklendim.

Göğsümde müthiş bir ağrı vardı. Birkaç saniye kapıya yaslanarak o ağrının dinmesini bekledim.

Saat üçü çeyrek geçiyordu.

Evin gömülü olduğu mezar sessizliği içinde pandülün muntazam tiktakları beni holden odama kadar takip etti.

Odamın kapısını açtım, sonra anahtarı çıkarıp içeri girdim, kapıyı içeriden kilitledim. Bir an durup gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Dışarıda bir yerden bayır çıkan bir kamyonun vites sesi geldi kulağıma. Ondan sonra da uzaktan uzağa bir klakson sesi...

Kulak kesilmiş, dinliyordum. Dışardan gelen bu sesler insana itimat telkin ediyordu. Fakat birden hiç te emniyet telkin etmeyen bir gürültü geldi kulağıma. Ve yüzümün hatları da birdenbire asabiyetle gerildi.

Garip bir sesti bu.

Muntazam fasılalarla duyulan, boğuk bir mırıltıyı andırıyordu. Bir müddet kulak kabartarak, onu dinledikten sonra nereden geldiğini anladım. Bir hıçkırıktı bu. Ve yandaki odadan geliyordu.

Hemen anahtarı çevirip kapıyı açtım, dışarı fırlayıp koridoru geçtim, tam karşımdaki kapıyı vurdum. Nick'in kapısını. Tekrar dinledim. Bir an içeriden Nick'in karyoladan yere ayaklarını indirirken çıkardığı ayak sesleri geldi. Başka ses duyulmadı. Anlaşılan Nick oturduğu yerde kımıldamıyordu. Derin derin ve hırıltıyla nefes aldığım kapının birisinden duyabiliyordum.

— «Nick?» diye seslendim. Benim Joe. Joe. Kapıyı aç, Nick.»

Nick'in nefesi birdenbire adeta ıslığı andıran bir hal aldı. Karyolasının demirleri gıcırdadı. Kapıya doğru gelirken Nick'in birden sendeleyip düştüğünü, sonra tekrar doğrularak yaklaştığını duydum.

Nihayet içeriden sürgü çekildi.

Nick'in yüzüne bakakaldım.

Yüzü gözü şişmiş, mosmor yaralarla berelerden tanınmayacak hale gelmişti. Kaşı da birkaç yerinden yarılmıştı. Tekrar olduğu yere yığılacağı sırada atılıp onu tuttum.

— «Nick... Ne oldu sana böyle?» dedim.

— «Hiç... iyiyim... bir şeyciğim yok... »

Bunları söylerken bile oracığa yığılmamak için bana dayanıyordu. Dermanının iyice kesildiğini hissederek ona yardım ettim, kendisini yatağına götürdüm.

Sırtüstü uzanırken: «Ne acayip arkadaşlarım varmış,» diye nefesi soludu. «Çok acayip adamlarla aşık atıyorsun Joe.»

— «Saçmalama!» diye onun sözlerini kestim. «Ne oldu? Anlat bana? Kim koydu seni bu hale? Allah belâsını versin o heriflerin! Söyle, kim koydu seni bu hale?»

Nick tebessüm etmeye çalışıyordu. Ama pekte hoş bir tebessüm değildi dudaklarının etrafında beliren. Herhalde gülümseyeyim derken cam fena halde acımıştı ama nihayet gülümsemeye muvaffak olabilmişti.

— «Sana doğrusunu söyleyeyim mi. Joe.» dedi. Başına öylesine bir belâ sarmışsın ki... Allah yardımcın olsun...»

— «Bana mı söylüyorsun bunları?»

— Buraya... gelen... heriflere hiçbir şey söylemedim. Tek kelime bile... Geldiler, odaya girdiler. Bir sürü sualler sordular bana... Herhalde kendilerine söylediğim şeylere inanmamış olmalılar ki... Yoksa beni bu hallere koymazlardı...»

— «Namussuzlar! Kim olduklarım teşhis edebildin mi bari?»

Nick'in yüzündeki tebessüm değişir gibi oldu. Başını salladı

— «Tabii, teşhis ettim, Joe... Şişko herhalde arabada kalmış olmalıydılar... Asıl işi ötekilere bırakmıştı.»

Bunları söylerken Nick'in dudakları acayip bir şekilde kıvrılmış, yüzü de buruşmuştu.

— «Canımı ne kadar yaktılar, tasavvur edemezsin, kardeşim. Ne acı çektim, bilsen...»

— «Beni dinle, Nick,» diyerek onun sözlerini yarıda kestim. «Ne yapalım, biliyor musun?»

— «Hiçbir şey yapmayacağız. Benim hesabım tamam... Bundan böyle benden paso bu işlere. Bir daha böyle şeylere burnumu sokmayacağım. Belki onlar da bana bu kadar bir dersin kâfi geleceğini düşünmüşlerdir. O Renzo hergelesi var ya, etrafındaki fedailer o kadar merhametsiz adamlar ki... Beni ne... hale koydular, bak, görüyor musun? Hele içlerinde biri vardı ki... Tabancasının kabzasıyla suratımı pestile çevirdi... Sen Gordon'da kalıp işinle uğraşsan çok daha iyi edersin, Joe... nene gerek bu heriflerin işlerine karışmak?»

— «Bu işte benim bir dahlim yok, Nick. Ok yaydan çıktı bir kere... Ama emin ol, sana bu yaptıklarını onlara misliyle ödeteceğim. Fitil fitil burunlarından getireceğim bu pis işlerini onların. Sonunda ölüm olduğunu bile bilsem o şişko salyangoza dünyanın kaç bucak olduğunu öğreteceğim. Hatta bu işin şu dünyada son hareketim olacağını bilsem bile...»

— «Ondan hiç şüphen olmasın.»

— «Orasını Allah bilir artık.»

— «Sana da bir mesaj bıraktılar, giderken Joe. Buradan hiç bir yere ayrılmamanı tembih ettiler. Hiçbir yere kıpırdamayacaksın. Seni öbür çetelerin reisleriyle gördükleri dakikada işinin bitik olduğunu da ilâve ettiler. Haberin olsun. Aynen böyle söylediler. Anlıyor musun dediklerimi?»

— «Anlaşıldı.» dedim. «Bunları bana daha evvel Renzo kendi de söylemişti. Seni ne diye gorillerine dövdürttü, anlamıyorum.»

— «Joe...»

— «Ne var?»

— «Beni tabanca kabzasıyla döven hergele de... eve döndüğüm vakit... suratıma ve şu halime iyice bakmanı tavsiye etti... Sana örnek olacakmışım? Basit bir örnek... Verdikleri talimattan: dışarı çıktığın takdirde seni benden çok daha berbat edeceklerini söylediler. Sana ne emir verdilerse onlara harfiyen itaat edecekmişsin.»

— «Başka uşak arasınlar kendilerine keratalar.»

— «Joe... Yalvarırım sana... Vazgeç bu işlere karışma... Benim hatırım için olsun vazgeç.... Olmaz mı? Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Tekrar işe dönebileceğim güne kadar da epeyi istirahat etmem gerekecek.»

Nick'in kolunu muhabbetle ve hafifçe sıvazladım, sonra cebimden bir yüz dolar çıkarıp onun avucuna sıkıştırdım.

— «Tatlı canını böyle şeyler için üzme sen, Nick,» dedim.

Nick gözlerine inanmıyormuş gibi avucunun içindeki yüz dolarlık banknota baktı.

— «Böyle şeylerin karşılığı parayla ödenmez, biliyorum,» dedim. «Yine de bana darılma... Bir müddet için uzak dur benden... Olmaz mı? Hiç olmazsa kısa bir zaman için...»

Nick bir kere daha gülümsemek istedi, fakat bu defa muvaffak olamadı. Herhalde yüzündeki şişler ve çürükler çok acıyordu. Ama sözlerine devam etti:

— «Anlaştık değil mi, Joe? Sakın darılma bana... Para için çok teşekkür ederim... Seninle ne iyi arkadaşlık ediyorduk değil mi? Joe? Ha, Joe?»

— «Evet,» dedim. «Tabii, Nick.»

— «Hele biraz daha zaman geçsin aradan. Yine arkadaşlık edeceğiz inşallah, Ama şimdilik senden uzaklaşmak zorundayım. Darılma bana. Çok rica ederim, kendine de dikkat et.»

Bunu söyledikten sonra, ellerini yüzüne kapadı. Tekrar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

O zaman bütün kanım beynime vurdu. O heriflere, çevirdikleri kanlı entrikalara lanetler yağdırdım. Bilhassa Renzo'ya. insan fırın içinde dolaşmaktan yaşamaktan zevk aldıkları bu sefil hayata küfürler yağdırdım. İnsanların hemcinslerine reva gördükleri alçaklıklara lanetler ettim. Bütün bunları da yüksek sesle içimi boşaltırcasına söylemiştim lanetleri. Nihayet biraz sükûnet bulduğum vakit Nick'in karyolasının kenarına ilişmiş olduğum yerden kalktım, kapıya yürüdüm.

Nick, arkamdan yavaşça: «Joe?» diye seslendi.

Döndüm. «Ne var?»

— «Ortada aklımın kesmediği acayip bir takım şeyler dönü yor. Türlü türlü dedikodular dolaşıyor. Bu işlerin bombası yakında patlayacak. Herkes senin peşinde. Herkesin hedefi sensin. Bundan sonra gözlerini dört açacağına,

adımlarını denk atacağına söz ver bana. Ha, söz mü?»

— «Benim için hiç merak etme, Nick,» dedim.

Sonra tekrar yürüdüm, kapının önüne gelip onu açtım, Nick'in odasından çıktıktan sonra da kapıyı arkamdan sessizce kapadım. Sonra odama döndüm, soyunup karyolamın üzerine sırtüstü uzandım.

Zihnim durmadan çalışıyordu. Nihayet her şeyi son derece açıklıkla görmeye muvaffak oldum. O zaman gözlerimi yumdum, deliksiz bir uykuya daldım.

Pansiyoncu kadın kapımı vurmaya başladığı vakit saat on ikiye çeyrek vardı. Kadın beni uyandırmak için o saate kadar beklemişti. Sonra her zamanki gibi de hareket etmemişti. Kapımı eskiden olduğu gibi yumruklamamış, ona evvelâ hafif hafif vurmuş, cevap alamayıp ta beni o şekilde uyandıramayacağına kanaat getirdikten sonradır ki daha hızla çalmaya başlamıştı.

— «Kim o?» diye seslendim.

— «Ben... Mrs. Stacey, Joe. Biraz gelebilir misin? Aşağıda seni görmek isteyen biri var.»

— «Ne biçim biri?»

Bu sefer kapının tokmağı döndü, kapı hafifçe aralandı. Kadın endişeden boğuklaşmış bir sesle: «Hırpanî kılıklı bir adam,» dedi. «Belediye Sular idaresine ait bir kamyonla geldi. Kamyon kapı nm önünde. Ama adamın buraya su tesisatımızı muayene etmeye gelmediği de muhakkak.» Sesi gittikçe hafiflemiş, son cümlelerini söylerken adeta bir fısıltı halini almıştı.

Kadının son sözü üzerine sırıttım.

— «Peki, geliyorum, Madam,» dedim.

Kalktım, yataktan inerek lavaboya gittim, uykum dağılsın diye yüzümü musluğun altına tuttum. Sonra gözlerime bol bol su vurdum. Arkasından da kurulanıp alelacele sinekkaydı bir traş oldum. Nihayet, burnumun üzerindeki

kesiğin plâsterini tekrar yerine yapıştırdım.

Burnumun yan tarafı hâlâ morluğunu muhafaza ediyordu. Mor leke dudaklarıma kadar iniyordu. Gözlerimden biri de simsiyahtı .

Sonra elbiselerimin yanına döndüm, giyindim. Ceketimi sırtıma geçirmeden para destesini ceketin kolunun yırtık astarı içine soktum. Nihayet ceketimi giyip odadan dışarı seyirttim. Nick'in kapısını açıp içeri bir göz attım.

Nick'in yastığının üzeri kan içindeydi, odası da karmakarışıktı, ama Nick her şeye rağmen kalkıp sabah sabah işine gitmişti.

Beni bekleyen herif ise pencerenin dibindeki koltukta oturuyordu. Kısa boylu ve zayıfçaydı. Tırnaklarının altı kirliydi, yüzünde de en azından iki haftalık sakal vardı.

Adamın belindeki kemere bağlı ufak bir mahfaza vardı, iki, üç anahtarlı bir mahfaza. Ama bana kalırsa göz boyamak içindi o mahfaza. Herif o muhafazanın gerisinde muhakkak bir silâh taşıyordu. Adamın ceketi lüzumundan fazla şişkindi. Bütün bunları bir saniye içinde görmüştüm. Herhalde Mrs. Stacey de görmüştü gördüklerimi...

Yüzde yüz sivil polisti bu adam...

Kısa boylu, hırpanî kılıklı adam beni alıcı gözüyle tepeden tırnağa kadar süzdü, Sonra:

— «Joe Böyle sen misin?» diye sordu.

— «Değilim desem inanacak mısın?» diye mukabele ettim.

Karşısına geçip gerçek hüviyetinin ne olduğunu farketmiş olduğumu da ifade eder bir şekilde manalı manalı sırıttım. Neyi imaya çalıştığımı adam da derhal anlamıştı, fakat zerre kadar renk vermedi.

— «Müfettiş Gerot bize yardıma hazır olduğunu söyledi. Doğru mu?».

Gözlerinin içi gülüyordu adamın. Hiç mecbur olmadığı halde bana karşı lütfen

nazik davranıyormuş gibi bir hali vardı.

— «Niye soruyorsunuz bunu?» dedim. «Şaşılacak şey... Her kes birdenbire bana çok mühim bir şahsiyetmişim gibi muamele etmeye başladı.»

— «Gerçekten de mühimsin, delikanlı. Hem de çok mühim.

Çünkü harıl harıl aradığım bir adam var. Müthiş bir adam. Ele avuca sığmayan o adamı da bize ancak sen bulabilirsin. Onun için elinden geldiği kadar yardım edeceksin bize.»

— «Vazifesini yapan namuslu bir vatandaş gibi, değil mi?» dedim.

Adam benimle alay ettiğine göre, benim de ona aynı tarzda, mukabelede bulunmamam için hiçbir sebep yoktu.

— «Peki, Vetter'i yakalarsam mükâfatım ne olacak?» dedim. «Onun başına konulan mükâfattan bana düşecek hisse ne?»

Adamın suratındaki alaycı tebessüm yerini birdenbire pis bir sırıtışa bıraktı.

— «Vetter'in başına konulan mükâfat on binlerce doları aşıyor, delikanlı,» dedi. «Ama sana bir zırnık bile koklatmaya niyetimiz yok. Çünkü sen sadece polisle işbirliği yapıyorsun. Hepsi bu kadar. Göreceğin işin. Vetter tahkikatı ile o kadar uzun zamandır, o kadar çok sayıda polis meşgul ki, ne idüğü belirsiz bir adamın gelip aslan payı istemesine kimse müsaade edemez.»

«Şimdi bu tahkikatta bizimle neden işbirliği yapmaya mecbur olduğunu da izah edeyim sana: işin içinde bir kız var: Helen Troy. O kızı her an yakalayıp içeriye tıkmamız için elimizde bir sürü sebep ve bahane mevcut. Onu deliğe tıkılmış görmek istemiyorsan bizimle işbirliğini kabul edeceksin. Anlaşıldı mı?»

Kendimi tutamayıp herife öylesine sunturlu bir küfür savurdum ki, öylesine kandilli küf üre. o güne kadar kimseden muhatap, olmamıştı muhakkak. Ama oralı bile olmadı. Deminki gibi sırıtmaya devam etti

— «Sana başka bir şey daha söylemek istiyorum» dedi. «Benim dediklerimi yap, yeter. Öteki ahbaplarınla ben şahsen meşgul olacağım. Zaten öyle yumruğu

ve gözüpek adamlardan pek hoşlanırım. Onlara karşı en münasip lisan yumruk lisanıdır. Ancak o lisandan anlarlar. Ve bu işte de bilinmesi gereken ne varsa hepsini biliyorum. Meselâ, dün aksam bir gurup adam sana Veller'i bulasın diye para verdiler, öyle değil mi? Böyle işler uğrunda Mark Renzo da para harcar ama onun verdiği paralar başka cinstendir. Seninle lâfı uzatmadan hemen şuracıkta ayaküstünde bir pazarlık yapalım. Bu pazarlığı kabul edip etmemekte serbestsin.

«Bildiğin şeyleri öğrenmek isteyen üç kişi var. Fakat asıl hedefe ancak ben varabilirim. Bu hususun üzerinde iyice düşün taşın, delikanlı. Ve kararını da bir an evvel düşünüp versen iyi edersin. Hakkında daha hayırlı olur o takdirde. Senden bir telefon bekleyeceğim. Nerede olursan ol, seni muhakkak arar, bulurum. Bazen sabrım da çok çabuk tükenir. Onun için beklediğim haberi bana bildirmek için elini çabuk tutsan iyi edersin.

«Geciktiğin takdirde belki seni biraz dürtmeye mecbur kalacağım. Karışmam o zaman.»

Bunları söyledikten sonra kalkıp giyindi, gözlerini ovdu ve «Telefon ettiğin zaman santraldeki memura sadece ismini ver, ye "ter. Çavuş Gonzales'i istiyorum de, beni bağlarlar.»

Bu sözleri üzerine, Gonzales kemerine bağlı aletleri şöyle hafifçe yokladı. Suratına baktım.

— «Kısa boylu olmak ne fena şey, değil mi?» dedim. «Kısa boylu erkekler kendilerinde eksik olan kudreti daima silâhta ararlar. Ya silâhta, ya da başka bir şeyde.»

Çavuş Gonzales bana gayet soğuk bir tavırla ve gözlerinde müthiş bir kin kıvılcımlanarak tepeden baktı. Uzun uzun, tıpkı bir civcivi yutmak isteyen bir yılanın bakışlarıyla süzdü beni. O bakışlarıyla da, sanki: «Hele biraz daha bekle, yavrum. Hele bir karnım acıksın, bak seni iki yudumda nasıl yutacağım,» der gibiydi.

Sonra Gonzales çıktı, gitti. Sular İdaresinin kamyonu uzaklaşırken uzun müddet arkasından baktım. Kamyon caddenin nihayetinde gözden kaybolduktan sonra da uzun zaman pencerenin 'önünden ayrılmadım.

Aradan bir saat geçti. Ancak o müddetin sonunda pencereden "bakınca adamlardan önce birini, on dakika kadar sonra da ikincisini gördüm. Belki o ikisinden başkaları da vardı, ama onları göremedim.

Dönüp mutfağa gittim. Perdeleri hafifçe aralayarak daracık arka yolun öbür tarafında bulunan boş arsaları gözden geçirdim.

Mrs. Stacey o sırada bütün hareketlerimi gözetlediği halde hiç konuşmuyordu. Sadece takma dişlerini arada bir takırdatarak kahvesini yudumluyordu. Nihayet yavaşça:

— «Karşıdaki şişman adamın evinin birinci kat camlarını silmişler, Madam,» dedim.

— «Biliyorum. Bir adam sildi. Sabah erkenden.»

— «Buraya geldiğim günden beri o camların bir kerecik olsun silindiğini görmedim.»

— «öyle... iki senedir ilk defa siliniyor.»

Dönüp arkama baktım. O zaman kadının müthiş bir korkuya kapılmış gibi bakışlarım endişeyle üzerimde gezdirdiğini gördüm.

— «Size ne kadar para veriyorlar, Madam?» diye sordum.

Bu sualim fena halde bozmuştu onu. Müthiş bir hakarete uğramış gibi bir tavır takındı, ama öfkesi gözlerindeki muhteris bakışı yine de gizlemeye muvaffak olmadı. Bir şeyler söylemek için ağzım açtı. Fakat tam o sırada telefonun zili çaldı Madam da onu fırsat bilerek mutfaktan dışarı seyirtti.

Bir dakika sonra tekrar yanıma döndü.

— «Seni telefondan istiyorlar,» dedi. «Bir erkek arıyor.»

Sonra mutfağın kapısına dikilip kaldı. Kiracılardan birine telefon edildi mi, Madam o eşiğe mıhlanıp, konuşulanları dinlerdi. Adet edinmişti bunu.

Dışarı çıktım, koridorda duvara asılı telefonun kulaklığını aldım.

— «Alo? Ben Joe Böyle.»

Başka bir şey söylemedim. Sonra muhatabım konuşmaya başladı. Ve ben de sadece onun konuşmasını dinledim.

Muhatabım konuşmasını bitirince yine hiçbir şey söylemeden ahizeyi yerine astım. için için kaynamaya başlamıştım. Bir volkan gibi... Bazen insan birdenbire bir şeyler kırıp dökmek arzusuyla yanmaya başlar, işte o anda ben de öyle bir ruh haleti içindeydim. Kimsenin benden fikir almaya çalıştığı, akıl danıştığı yoktu. Sadece önüne gelen bir şamar oğlanıyla karşı karşıyaymış gibi bana emredip duruyorlardı. Hiç kimse beni düşünmüyor, hepsi de bana ciğeri beş para etmeyen bir insan gözüyle bakıp duruyorlardı.

Olur olmaz bazı işlere karışmıştım. Tesadüfen başkalarının muhtaç oldukları bir insandım, isteyenin itip kakabileceği, ayağına paspas yapabileceği biri... içimden, Vetter! Vetter! diye tekrarlayıp duruyordum.

Bu heriflerin hepsi de Vetter'den adeta Azrail'den korkar gibi korkuyorlardı. Ama onu bu gidişle hiçbir zaman ele geçiremeyeceklerdi. Çünkü Vetter müthiş kuvvetliydi, üstelik te şeytan gibi kurnazdı. Belki de hemen o anda bir yeni düşman daha temizlemeye hazırlanıyordu. Ama belki de gebertmeyi istediği hasmı misliyle hakketmişti bu ölümü. Kim bilir?

Bu heriflerin hepsi de Vetter'e öylesine bir kin besliyorlardı ki, ölümünü garantilemek için birbirlerini bile ortadan kaldırmaktan çekinmiyorlardı. Evet, Vetter'e müthiş kinliydiler. Onu ortadan kaldırmak için ateşe bile seve seve atılmaya hazırdılar.

Ceketimi sırtıma geçirip caddeye fırladım.

Şehre giden otobüs sokağın köşesindeki duraktan hareket etmek üzereydi. Hızla koşarak ona yetiştim, atladım. Sahanlığa çıktıktan sonra da etrafı kolaçana bile lüzum görmedim.

"Üçüncü Sokak ile Beşinci Cadde'nin kesiştikleri yerde otobüsten atladım,

birkaç lokma bir şeyler atıştırmak için bir pastaneye girdim. Mrs. Stacey'e evden çıkmış olduğumu dilediği yere telefonla bildirmesi için istediği kadar vakit bırakmıştım.

Pastahanede karnımı doyurduktan sonra tekrar yaya kaldırıma çıktım, müşteri bulmak ümidiyle yaya kaldırım boyunca ağır ağır yol alan bir taksiyi durdurup atladım. Sonra şoföre Helen'in adresini verdim.

Yolda giderken bir ara arka pencereden geriye bir göz at, tim. Peşime düşmüş olan mavi Chevrolet araba bizi hep iki ara, ba geriden takip ediyordu. Ama acaba o Chevrolet'in içindekiler peşlerini bir saniye bile bırakmayan siyah Cadillac'tan haberdar mıydılar? Farkında olsalar da, olmasalarda benim için bir mana taşımıyordu bu.

Bir ara şoförün omuzuna dokundum, beni bir sokağın köşesinde bırakmasını söyledim. Araba biraz sonra bir köşe başında durunca da hemen indim, taksinin ücretini telâşsız hareketlerle ödedim.

O sokakta hiçbir arabanın park yapabilmesi için yer yoktu. Beni takip eden arabalar o sokakta duramayacak, park yapacak yer olmadığı için ağır ağır da olsa, yollarına devama mecbur olacaklardı. Ya da kaldırım kenarına park edilmiş iki sıra arabalardan birine yanaşmak zorunda kalacaklardı. Ama yollarına devam etseler de, arabalardan birine yanaşıp dursalar da her ikisi aynı kapıya çıkacaktı. Her iki halde de içinde olan itleri bir dakikacık bile olsa görmek fırsatım bulacaktım.

Helen’in dairesinin ziline bastım. Sokak otomatiği hafif bir vınlama ile açılana kadar da bir dakika falan bekledim. Sonra kapıyı İtip içeri girdim, basamakları dörder dörder atlayarak çıktım. Helen'in dairesinin kapısının önüne gelince de kapıya yumruğumla iki, üç defa vurdum.

Kapı açıldı Birden. Sonra Helen'in o güzel gözleriyle karşı karşıya geldim. Bütün dikkatimle o güzel derinliklerine baktım.

Doğrusunu söylemek gerekir, bu gözler eskisinden de daha güzeldi şimdi. Çünkü içleri bir endişe ifadesiyle doluydu, beni görünce de o endişe ifadesi yerini derhal sevinç pırıltılarına bırakmıştı. Beni tekrar görmenin verdiği

sevincin pırıltılarına...

Helen kolumdan tuttu. Dudaklarındaki tebessüm öyle harikulade bir şeydi ki, bütün varlığının o tebessümle kasılıp kavrulduğunu hissettim.

— «Ah, Joe! Ah, Joe! Sen yok musun sen?» diye gülerek mırıldandı. «Korkudan neredeyse aklımı oynatacaktım. Senin yüzünden... Bir daha sakın öyle bir şey yapayım deme.»

Helen sırtını kapıya yasladı.

— «Seni uykuda bırakıp buradan ayılmak zorundayım, Helen. Buraya tekrar gelmeyi de istemiyorum. Ama ne yapayım ki, mecbur kaldım...»

Helen'in kaşları hafifçe çatıldı. Belki de hoş karşılamıştı son sözlerimi.

— «Ne garip bir çocuksun sen, Joe,» dedi.

— «Bana çocuk deme, Helen,» diye mukabele ettim.

Bu defa da Helen'in gözlerindeki bakış hemen değişiverdi.

— «Evet, sana çocuk dememeliydim. Sana bakarken hep tuhaf bir his duyuyorum içimde. Bunun mahiyetini de bir türlü kestiremiyorum. Belki de vaktiyle böyle senin gibi her zaman başım, belâya sokan bir sevgilim vardı da ondan. Ona ne kahpelikler yapmışlardı. Gece gündüz içim titrerdi ona bir şey olacak diye. Tıpkı şimdi senin için endişe ettiğim gibi...»

— «Peki ne oldu o sevgilin?»

— «Cephede öldü. Harpte... »

— «Buna çok üzüldüm, Helen.»

Helen başını salladı. «Vatanseverdi. Millî hisleri çok kuvvetli' olduğu için gönüllü gitmişti askere. Daha evvel bir arkadaşıyla birlikte bir mağazayı soymuşlardı. Kaçarken mağazanın sahibini de beraber kaçırmışlardı. Polis işin kimler tarafından yapıldığını meydana çıkardığında sevgilim çoktan ateş hattında

can vermişti.»

— «Senin de bütün hayatın sevdiklerinle oradan oraya kaçmakla geçmiş anlaşılan, Helen,» dedim, «öyle değil mi?.»

— «Olaylara o açıdan bakarsan, evet.»

— «Peki, seni burada tutan ne var ki?»

— «Bil baka hm.»

— «Yeter derecede param olsaydı buralardan uzaklara gider miydin? Meselâ, kimsenin seni tanımadığı bir yere?»

Helen sinirli bir şekilde kesik kesik güldü. Bu gülüş benim sualim kâfi bir cevaptı. Başka tek kelime söylemesine hacet yoktu.

Elimi hemen ceketimin astarının İçine attım, oraya gizlemiş; olduğum para destesini çekip çıkardım, içinden kendime iki adet yüzlük ayırdıktan sonra geri kalanını Helen'in avucuna sıkıştırdım.

— «Hiç vakit kaybetmeden toparlan, buralardan uzaklaşmaya »bak,» dedim. «Eşyalarını bile toplamaya kalkışma. Derhal buralardan kaç ve mümkün olduğu kadar da uzaklara git.»

Helen'in gözleri iri iri açıldı. Şimdi derin bir hayranlık ve hayret hissiyle bakıyordu bana. Bakışlarımızın çatıştığı anda da birdenbire gözleri nemlendi. Adeta fısıltıyla:

— «Az evvelki sualine verdiğim cevap yüzünden mi yapıyorsun bunu?» dedi. «Söyle, niçin?»

— «Bu sualin cevabım sana şimdi verirsem belki de beni budalalıkla itham edeceksin.»

— «Hayır, etmeyeceğim. Söyle...»

— «Günü gelince söylerim. Şimdi olmaz.»

— «Hayır, Ben şimdi söylemeni istiyorum.»

Dilim damağıma yapışmış gibi ağırlaşmış, ağzımın içinde güç lükle dönüyordu. Buna rağmen kendimi zorladım:

— «Benim gibi bir erkek bile bazen bir kadını bütün kalbiyle .sevebilir, Helen» dedim. «Çok hazin, değil mi?»

Helen:

— «Joe...» diye mırıldandı.

Sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı, dudakları bir an dudaklarımı yaktı. Onu tutup bağrıma basmak için mukavemet edilmez bir arzu duydum içimde. Hâlbuki onu o anda kendime yaklaştırmam değil, mümkün olduğu kadar uzaklaştırmam lâzımdı. Helen'i sımsıkı kucakladım, sonra onu bıraktım, seri bir hareketle dönüp kapıyı açtım, daireden dışarı çıktım.

Oradan uzaklaşırken, Helen'in, arkamdan, hafifçe: «Joe...Joe...» diye seslendiğini, sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığını duydum. Geri dönmemek için adımlarımı sıklaştırdım, sonra koridordan ileriye doğrulup koşmaya başladım.

Caddeye çıktıktan sonra sokağın nihayetine kadar hep koştum. Farkında olmadan yüzümü buruşturmuştum. Birdenbire gözlerim caddenin karşı tarafına gitti.

Biraz ileride, karşı yaya kaldırımına iyice yanaşmış vaziyette mavi bir Chevrolet duruyordu. Arabanın içi boş gibi görünüyordu, ama ya içinde, ya da etrafında bir yerde birileri olduğu muhakkaktı. Mamafih, o otomobille gelip benim için pusuya yatmış olanları görmek için etrafı kolaçan etmeye lüzum yoktu. Çünkü peşimdekilerden gizlenmek değil, o anda peşimde olanları oradan,

"Helen'in evinden mümkün olduğu kadar uzaklara çekmekti. Başka bir şey düşünmüyordu beynim.

Bu yüzden de etrafın dikkatini çekmem lâzımdı üzerime. Kendime bir takım haller vererek rol yapmaya başladım. Ve müthiş bir roldü bu... Herhalde o anda

beni görenler çok acelesi olan bir insan olduğum hissine kapılıyorlardı. Çok acele bir yere giden birinin davranışlarını taklit ediyordum. Peşimde olanlara da bu intibaı verebilmek için ne mümkünse hepsini yaptım.

O şekilde yarı koşarak, yarı hızla yürüyerek Clipper birahanesine geldim. İçeri girdim. Orada benim görebileceğim yegâne mühim şahıs Buck Edvars'tı.

Hem bu defa sarhoş ta değildi Bucky.

Beni görünce:

— «Merhaba, Joe,» dedi. «Bir kadeh bir şey içmez misin?»

Bir baş işaretiyle teklifini reddettim. O vakit Bucky bana bir bardak portakal suyu ısmarladı ve sırıttım:

— «Er geç buraya düşeceğini tahmin ediyorum.»

— «Sahi mi?» dedim.

Buck binbir mihnet ve tecrübeyle kırışmış olan yüzü biraz daha kırıştı.

— «Kendini canlı yem gibi kullanmak nasıl, hoşuna gidiyor' mu?» dedi.

— «Bu sözlerle beni fazla korkutuyorsun,» dedim. «Gerçekten kulakların çok delikmiş.»

— «Ömrüm hep orada burada dolaşmakla geçer, oğlum. Dolaşırken de gözlerimle kulaklarımı açarım. Bu arada çok şeyler görür, çok şeyler duyarım.»

Kadehini kaldırdı, benim portakal suyu dolu bardağımla tokuşturdu.

— «Ve sen de başını adamakıllı bir belâya sarmışsın,» dedi.. «Belki kendin bile farkında değilsin bunun.»

— «Çok iyi farkındayım.»

— «Farkında olsan böyle hareket etmezsin. Buralarda daha yenisin. Karşındaki

heriflerin hareket tarzlarını, nelere muktedir, nelere alışkan olduklarını bilemezsin. Bak, sana benden sana bir ağabey nasihati: Karşındaki adamlar harıl harıl faaliyette.»

Bu sefer Buck'nin yüzüne çok dikkatle baktım. Garip bir ifade, belirmişti çehresinde. Fena bir koku olmuş gibiydim adeta. Ve adamakıllı donmuştu bakışları...

— «Kulağına herhalde bir şeyler gelmiş olmalı,» dedim. «Neler duydun biraz çıtlatsana?»

Buck omuzlanın silkti.

— «Philip Carboy bütün tren İstasyonlarını, metro ve otobüs duraklarını babasının hayrına tarassut altına aldırmaz, Joe Ayrıca kiralık katillerine, emrindeki gangsterlere ve fedailere ait bir sürü araba şehrin caddelerinde vızır vızır devriye geziyor. Üstelikte ne kadar ihtiyat tedbiri almak gerekirse hepsini almış, Carboy öyle değil mi? Bilmem lâzım senin de?»

Yine yüzüme dikkatle bakmaya başladığı için başımla «Evet», manasında bir jest yaptım.

Bucky devam etti:

— «Renzo da ne halt edeceğini bilemiyor. Yavaş yavaş ağını daraltmaya başladı. Adamlarından çoğu durumdan adamakıllı kuşkulanmaya başlamışlar. Ama ne var ki, bir şey yapabilecek durumda değiller. Ellerinde hiçbir şey yok. Uzun lâfın kısası her an büyük bir vuruşma başlayacakmış gibi silâh elde, parmak tetikte bekliyor. Herkes pusuya yatmış, Bütün bu hazırlıkların, tedbirlerin ve pusuların da hedefi sensin, Joe. Kaçmak mümkün olsaydı, sana şimdiden tezi yok, voltanı al derdim.»

— «Peki, ya gider de polise teslim olursam?»

— «Gerot'ya mı?»

Bucky bunu söyledikten sonra manalı manalı baş salladı ve sözlerine devam

etti.

— «Gerot'dan sana hiçbir hayır gelmez, Joe. O seni korumak için ancak olsa olsa bir hücreye tıkıp başına bir nöbetçi dikebilir. Ama şunu unutma ki, onun da bir sürü düşmanı var meslek hayatında. Onun da ölümünü isteyen kimbilir kaç kişi var. Zaten berbat bir huyu vardır. Çok namuslu olduğu için çok düşman kazandı emniyet teşkilâtının içinde ve dışında...»

Bir an durdu, nefes aldı, Sonra devam etti: «Sırası düşünce bir gün Gerot'ya sor bakalım: bu güne kadar kaç yara almış? Göstersin sana kurşun yaralarını. Sadece namuslu olsa mesele yok.

Üstelik zeki ve katır gibi de inatçıdır.»

Bardağımdaki portakal suyunu bir nefeste içtim.

— «Şu hadiseleri iyice bir düşün hele, Bucky,» dedim. «Arap saçma döndü işler. Bütün bunlara da sebep hep Vetter. Bütün patırtılar onun yüzünden çıkıyor. Halbuki Vetter buraya kırmızı mumlu mektupla davet edilmedi. Sırf Cooley öldürüldüğü içia, onun intikamını almaya geldi.»

— «Halbuki benim merak ettiğim bu işin bambaşka bir tarafı. »

— «Ne tarafı?»

Bucky yüzüme bakmadan konuştu:

— «Sen,» dedi, «Sen de elbet birinin hesabına çalışıyorsun. Ama kimin hesabına?»

Bir an ona cevap vermedim. Bucky uzun zaman benden bir cevap bekledi, fakat derin bir sessizlik içinde olduğumu görünce bana doğru döndü. Uzun uzun ve dikkatle baktı gözlerimin içine. O zaman:

— «Bucky.» dedim, «Bu işin başında hiçbir kötü niyetim yoktu benim. Kendime göre bir iş tutturmuş, bir hurdacıyla çalışıyor, el arabamla hurda demir taşıyıp duruyordum, Kendi yağımla kavrulup gidiyordum. Kimsenin etlisine

sütlüsüne karıştığım yoktu. Hasıma da belâ aramıyordum. Ama şimdi ben de herkes gibi etrafımda olup bitenlere merak sarmaya başladım. Göründüğüm kadar aptal değilimdir. Ortada dönenlerin hepsinin makul sebebi olmalı. Bu için arkasında bambaşka işler dönüyor, şüphe yok. Ben sadece bu işlerin ardında dönenleri merak ediyorum. Onları öğrenmek istiyorum. Ve emin ol, eninde sonunda anlayacağım dönenleri.»

«Onlardan para aldığımı da katiyen gizlemeye kalkışmayacağım, ama herifler bana o parayı babalarının hayrı için vermediler. Herhalde onu sarfedecek kadar vaktim olmayacağını düşünüyorlardı. Her iş bittikten sonra da beni bir kurşunla temizleyecekler. Ondan sonra bahis konusu iş neyse onunla bildikleri gibi meşgul olmaya devam edecekler.»

— «işte bu yüzden etrafımda olup bitenlerin mahiyetini anlamaya çalışıyorum. Bu yüzden kendimi canlı yem gibi kullandırıyorum. Kendimi canlı hedef haline getirmem de bu sebepten yine. Sen de boş bir adam değilsin, Bucky. Çok şeyler biliyorsun. Bu işin esrarını çözebilmek için kiminle görüşmeliyim? Kim bilebilir ortada dönen bu esrarengiz işlerin mahiyetini? Söyle bana?»

— «Cooley'den istifade edebilirsin bunun için.»

— «İş işten geçti. Cooley öldürüldü.»

— «Yine de öğrenmek istediğin şeyleri belki ondan öğrenebilirsin. Kim bilir?»

Parmaklarım iyice kavradı elimdeki bardağı.

— «Cooley'i Renzo'nun hileli rulet makinelerinden para kapanıyor diye temizlediler, öyle olmadı mı?» dedim.

— «Belki de öyle Kim bilir?»

— «Açık konuş, Allahını seversen, Bucky. Yoksa sen de mi o heriflerden korkuyorsun? Bildiğin bir şey varsa söyle. Yarım ağızla konuşma. Bir şeyler söyle bana.»

Bucky'nin kaşları birkaç defa kalkıp indi, gözlerinin derinliklerinde de âdeta bir tebessüm belirdi.

— «Söylemek bir şey değil, oğlum,» dedi. «insan her zaman için bir şeyler söyleyebilir. Söylenecek şey bulunabilir her zaman. Ama insanın kellesi de herhalde o kadar ucuz olmasa gerek. Cooley'e sık sık birçok değişik yerlerde rastladım. Görülmemesi, bulunmaması gereken yerlerde hem de. Başına belâ arıyor gibiydi. Her işe, her yere burnunu sokuyordu. Bu arada belki Renzo'nun aleyhinde koz olarak kullanılabilecek gibi şeyler de keşfetmişti.»

— «Ne gibi meselâ?»

— «Meselâ, eskiden gayet sakin bir hayatı olan bu şehirde şimdi birbirlerini boğazlamaya hazır bir sürü gangster şebekesi var. Bunlar nasıl, ne zaman teşekkül etti? Yerden mantar biter gibi hızla nasıl bitti? Neden partilerin ileri gelenlerinden çoğu bu azılı heriflerden rüşvet alıyorlar? Neden sık sık bu çete reisleri göbekli siyasilere ziyafet üstüne ziyafet çekiyorlar? O herifler o> ziyafetlere karın doyurmak için mi gidiyorlar zannediyorsun? Hayır. Kalabalık içinde birbirleriyle konuşmak, dikkati çekmeden gizliden gizliye bir takım pazarlıklar yapmak için gidiyorlar. Cooley'in de birçokları gibi bu konularda kafasını kurcalayan suallerin cevaplarım öğrenmeye çalışmış olması, hatta öğrenmiş olması mümkün.»

— «Demin bana Cooley'i bulunmaması gereken yerlerde gördüğünden bahsettin. Nerelerdi o yerler?»

— «Nehir boyundaki meyhaneler. Belki de deniz mahlûkatından mezeleri seviyordu da onun için dadanmıştı o meyhanelere.»

Bucky daha fazla konuşmak istemezse lâfa bir yerde nokta kordu, daima yüzünün ifadesinden belli olurdu bu. Bu sefer de öyle oldu. Daha fazla bir şey söylemeyeceğini anlamıştım. Ona veda edip yanından ayrıldım.

Birahaneden çıktıktan sonra Beşinci Cadde'ye doğru yürümeye başladım. Oradaki sinemalardan birinde hayli zamandır görmek. İstediğim bir filim bulunca bir bilet âldım, içeriye girdim.

Üzerinde enine boyuna düşünmem gereken birçok meseleler vardı.

Evvelâ bir filim seyredersem kafam dinlenir, ondan sonra çok daha rahatça,

derinlemesine düşünebilirdim.

2

Filim tam on biri çeyrek geçe bitti.

Sinemadan çıktım. Holdeki kapının camına bakınca parlayan camdan tam arkamda duran birinin hayalini gördüm. Fakat adamın kim olduğunu anlamak için dönmedim.

Belki gişenin önündeki kuyruktakiler arasında da beni bekleyenler vardı. Belki de sinemadan çıkışımı bekleyenler bir değil de, iki kişiydi aslına bakılırsa kimsenin dikkat ettiği yoktu bana. Daha doğrusu öyle davranıyorlardı. Bana metelik vermiyorlarmış gibi... Hem ehemmiyet verseler de ne olacaktı?

Beşinci Cadde'ye çıkınca biraz yürüdüm, sonra bir durakta otobüs beklemeye başladım. İlk gelen otobüse atlayıp onunla bir kilometre kadar yol aldım. Sonra ışıkları sönük, büyük bir bakkaliye mağazasının önünden geçerken hızla giden otobüsten kapaklanırcasına atladım, tekrar ağır ağır yürümeye başladım. Öyle yerlerde insan elinde, olmadan ürperiyordu. Vaktiyle parlak hayallerle ve ümitlerle işe koyulan biri orada fabrikalar kurmuştu. O fabrikalar da faaliyetlerine, nehrin bataklıklığı binaların temellerini kemirmeye başlayana kadar devam etmişti. Temeller çürüyüp duvarlar kaymaya, sıvalar dökülmeye başlayınca herkes terketmişti fabrikaları.

Etrafta kararmış bina iskeletlerinden başka hiçbir şey yoktu şimdi. Pencereleri hayalet gözlerine, kapıları da nehrin rutubetli kokusunu soluyan birer ağza benzeyen binalar...

Mamafih, o binaların iskelelerini bile hâlâ kendilerine mesken diye kullananlar vardı. Fabrikatörün inşa ettirdiği ve bataklık yıkmasın diye de arkadan desteğe aldığı lojmanlardan bazılarında soluk sarı ışıklar görünüyordu. Bu evlerden bir küf ve çöp kokusu etrafa kesif bir sis bulutu halinde yayılıyordu. Bataklıkla, çamurla, savaşan insanların kokuşuydu bu...

O semtten geçerken, insan oralarda oturanların kendisini sinsi sinsi gözetledikleri zehabına kapılıyordu. Pencerelerin, kapıların arkasında, gölgelerin

içinde bir takım gözler, attığım her adımı takip ediyorlardı. O insanların inlerinde ağır ağır kımıldadıklarını, bir şeyler yaptıklarını ve ellerine geçirebildikleri her çeşit maddeden imal ettikleri içkinin buğusu içinde yaşadıklarını hayal eder gibiydim.

Güney tarafından bir marşandiz treninin düdüğünün sesi geldi. Trenin önündeki farlar bir an körfezdeki köprüyle rayları yaladı, sonra uzaklaştı. Daha uzaklaştı... Nihayet bataklığı takip eden. yokuşa gelince ışık yavaşladı, o zaman birer, ikişer vagonlardan atlayarak geceyi geçirmek üzere konukladıkları yerlere yollanan ne idüğü belirsiz âdem babaların ayak sesleri geldi asfaltta kulağıma.

Duvarlardan birinde çok eskiden kalma bir sirk afişi vardı, bu renkler herhalde afiş ilk basıldığı vakit onun üzerinde teşhir edilen vahşî hayvanlara aitti.

Karanlıkta dört köşe, soluk, lekeye benzeyen bir afişti bu. Fakat bir sigara yakmak için durup kibritimi çaktığım zaman afişin üstünde bir takım sarı lekeler ilişti gözlerime. Yağmurdan solmuş

Kibritim söndü. Sigaramı yakmak için ikinci bir kibrit daha. çaktım. Sonra karanlıkta bir an durdum.

Boğuk bir ses gelir gibi olmuştu kulağıma. Tatlı, sakin bir ses... Mırıltıdan farksız bir ses...

— «Şu köşede biri var... yüz metre kadar ilerideki köşede de bir başkası... ikinci biri...»

— «Biliyorum», dedim başımı çevirmeden.

— «Cesur gençmişsin doğrusu.»

— «Alayın sırası değil. Mesajını aldım. Telefonu kısa kesmek: zorunda kaldım. Yanıbaşımda dinleyen kulaklar vardı.»

— «Renzo'nun sana zorbalık etmesine cidden üzüldüm Joe.»

— «Ben de üzüldüm, ama ötekilerin muamelesi o kadar kötü olmadı... » ileride, epeyi ileride, yolun üzerinde biri öksürdü. Solmuş afişin yapıştırıldığı tahtalara

yapışır gibi yaslandım. Bir kere daha. duyuldu ayni öksürük... Fakat bu sefer hayli uzaktan gelmişti...

Biraz rahatladım.

— «Ne haber? Yeni bir şey var mı?» diye sordum.

— «Bu sabah odana bir polis girip etrafı aradı. Haberin var mı?»

— «Olmaz olur mu? Derhal farkettim uyanınca»

— «Peşinde de bir sürü adam geziyor.»

Derin bir sessizlik çöktü etrafa

Sonra ayni ses «Neler söyledin onlara?» diye sordu.

Sigaramdan bir nefes çektim, Sonra dumanım havaya savurarak onun helezon! bir şekilde yükselişini seyrettim.

— «Vetter'in uzun boylu, geniş omuzlu, gözünü budaktan esirgemeyen biri olduğunu söyledim. Mektubu elinden aldığım sırada yüzünü iyice görememiş olduğumu da ilâve ettim. Başka ne diyebilirdim?»

Boğuk sesin sahibi gülümser gibi oldu. «Vaziyetten herhalde pek memnun değiller,» dedi.

Bu söz üzerine ben de gülümsedim.

— «Onları asıl korkutan Vetter ismi,» dedim. «Nefret ediyorlar o isimden. Vetter ismini duyunca tir tir titremeye başlıyor hepsi de.»

— «Doğrusunu istersen, Vetter'in adını duydukça ben de ürperiyorum. »

— «Sen merak etme o hususta.»

— «Ben etmeyeyim de... kimler etsin?»

— «Sen adımını denk atmaya bak. Üst tarafını düşünme. Heriflerin ne istediklerini biliyor musun?»

Başımla müspet bir işaret yaptım:

— «Bütün bu işler Cooley ile ilgili. Cooley muhakkak bir şeyler biliyordu onlara dair.»

— «Bravo! Zeki çocuksun, vesselam! Zaten bunu daha seni ilk gördüğüm anda anlamıştım. Evet, bütün bu işlerin altında hep Cooley hikâyesi var.»

Gölgeler içindeki adam ikide bir derin derin nefes alıyor ve ayak değiştiriyordu. Fakat başka bir ses yoktu etrafta, Etrafa bir kere daha bir anlık bir sessizlik çöktü. Marşandiz vagonunun arkasındaki kırmızı ışık bana âdeta göz kırpar gibiydi. Konuşmak için pek vaktimiz kalmamıştı artık.

Ayni boğuk ses devam etti:

— «Senin anlayacağın, Cooley maceraperest bir adamdı oğlum,» dedi, «Hayal peşinde koşan, maceraperest bir erkekti, Nerede dişe dokunur bir şey bulabileceğini tahmin ederse oraya yanaşırdı. Hem de sayısız tehlikeleri göze alarak. Zaten çetrefil işleri ve mücadeleyi seven bir adamdı. BB heriflerin yepyeni bir usulle, kimseye sezdirmeden memlekete büyük partiler halinde çeşitli uyuşturucu maddeler soktuklarını haber almıştı. O balkırla, da kalmadı. Bir baskınla adamların memlekete soktukları bir parti malı eline geçirdi. Söylenenlere bakılırsa, eline geçirdiği malın değeri dört milyon dolardan fazlaymış. Üstelik malın parası da alanlar tarafın;]an çeteye peşinen ödenmişmiş. Cooley ise onların burunlarının dibinde tertiplediği bir baskınla çeteye ait malı kaçırmış!

«Tabii, şimdi malı satacak olan herifler teslimatı vaktinde yapamadıkları için o dört milyon doları iade etmeleri gerekiyor.»

Marşandiz treni hemen hemen gözden kaybolmak üzereydi.

O boğuk ses: «Sana ihtiyacım olursa yine telefon ederim,» dedi.

Parmaklarımın arasındaki izmariti karanlıktan ileriye fiskeledim. Ucundaki ateş kıvılcım dağıldı etrafa

Sonra döndüm, deminki istikamette yürümeye devam ettim.

Yüksekçe bir yerde durarak serserilerin şurada burada yakmış oldukları çoban ateşlerini bir müddet seyrettim. Nihayet o manzarayı seyretmekten bıktım, ayni yoldan geri döndüm.

Bir ağacın dibinde beni gözleyen adam, yanından geçtiğim sırada ağzının kenarından:

— «Marşandiz trenine atlayıp kaçmayı mı düşünüyordun yoksa?» diye fısıldadı.

Bunu söylerken herhalde ürkeceğimi falan zannetmişti. Ama kılım bile kıpırdamadı.

— «Kaçmaya karar verseydim o işi herhalde sana sormadan, ruhun da duymadan yapardım,» dedim:

— «Öyle bir şeye niyet edersen Mr.Carboy'u peşinen haber dar etmeyi unutma.»

— «Merak etme. Herkesten evvel ona söyleyeceğim.»

Ağacın dibini terketmedi, olduğu yerde kaldı, beni takibe de kalkışmadı.

Muazzam harap binalarla dolu mahalleyi biraz sonra geride bırakmış bulunuyordum.

Nihayet caddenin nihayetinde bir elektrik feneri görünce biraz ferahladım, daha rahat nefes almaya başladım. Dönüş yolunda kim seçikler görmemiştim ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

Etrafta, muhakkak beni gözetleyenler, her hareketimi dikkatle takip edenler vardı.

3

Belki on dakika otobüs bekledim durakta. Ve o on dakika bir asır gibi geldi bana. Fener'in ışığı altında beklerken biraz evvel duvar dibinde gölgeler içine sığınmış adamın boğuk sesiyle anlattıklarını enine boyuna geçirdim zihnimden.

Otobüs gelince hemen bindim, ancak ışil ışıl aydınlık bir semte geldiğimiz zaman aşağı atladım. Kafamı karıştıran çok çok düğümler yavaş yavaş çözülmeye başlıyordu. Zincirin meçhul halkaları da birer birer tamamlanıyordu.

Sabaha kadar açık bir birahaneye girdim, tezgâha yanaşıp orada ayaküstü, bir, iki kadeh atıştırdım. Sonra doğruca telefon kulübesine gittim.

Evvelâ polis müdüriyetinin telefon numarasını çevirdim, sonra da santraldan Çavuş Gonzales'i istedim. Bir dakika sonra Gonzales'i bağladıkları anda kulağıma hattan hafif bir çıtırtı geldi.

— «Buyurun... Ben Gonzales.»

— «Ben de, Joe, Çavuş,» dedim. Hatırladın mı beni?»

— «Biraz daha edeplice konuş kiminle konuştuğunu unutma.»

Birdenbire sertleşivermişti Gonzales'in sesi. Aldırmadım.

— «Kulağını iyice aç ta beni dinle şimdi. Gonzales,» dedim Philip Carboy kendisine Vetter'i arayıp bularak göstermem için bana epeyi para verdi. Peşime de bir sürü adamını takıp ayrıca.»

Telefonun öbür ucunda, Gonzales'in elindeki bir kalem mütemadiyen telefona çarparak Tik Tak Tik» diye bir ses çıkarıyordu. Nihayet:

— «Ben de ne zaman telefon edeceğini merak ediyordum.» dedi. «Başın

adamakıllı belâda. Bir müddet için belki seni bizimle işbirliği yapmaya ikna edebilirim diye düşünmüştüm ama başın iyiden belâya girdi haberin olsun.»

Bunu söyledikten sonra telefon birden kapandı. Hattın öbür ucunda bir çıtırdı oldu. Başka da ses duyulmadı. Sonra Gonzales'e söylemek istediklerimi kapalı telefona adeta küfreder gibi haykırdım, durdum. Ama nafile. Çavuş mükâlemeyi kesmişti.

Cebimden bir yirmi beşlik daha çıkarıp telefona attım. Tekrar ayni numarayı çevirdim, ama bu sefer görüşmek istediğim adam Çavuş Gonzales değil, Müfettiş Gerot idi.

Santraldaki memur Müfettiş Gerot'nun saat altıda müdüriyetten çıkmış olduğunu söyledi, bana o anda bulunmakta olduğu kulübün telefon numarasını verdi. Telefonu kapattım, sonra hemen Kulübe telefon ettim. Oradan da Müfettiş Gerot'nun bir saat evvel çıktığını, fakat kendisini arayan olup olmadığını anlamak için Kulübe telefon etmesinin muhtemel bulunduğunu ilâve ettiler.

— «İsterseniz bize telefon numaranızı bırakın, Müfettiş telefon edince aradığınızı söyleyerek numaranızı kendisine veririz,» dediler.

— «Benim telefonum yok. O ederse size kendisini bulabileceğim yerin telefon numarasını versin, kaydediverin. Ben tekrar telefon eder, numarayı alıp kendisiyle görüşürüm,» dedim.

Nihayet telefonun jeton deliğine bir yirmi beşlik daha attım. Bucky Edwards'ın bulunması muhtemel bütün meyhanelere bir bir telefon ederek onu aramaya başladım. Bir hayli sonra da nihayet onu bulmağa muvaffak oldum O birahanede de herhalde saatlerden beri kafayı çekiyor olmalıydı. Telefonun başına geldiğinde kütük gibi sarhoştu.

— «Bucky,» dedim. «Ben Joe. Joe Boyle. Senden öğrenmek istediğim bir şey var. Durum çok ciddî. Aklını başına topla da bana doğru dürüst bir cevap ver. Cooley'in öldürülmeden evvel oturduğu son evin adresini biliyor musun? Onun öldüğü sırada oturmakta olduğu yeri yani?»

Bucky bu sualimden sonra bir müddet daha öbür uçta kendi kendine bir takım

şarkılar mırıldandı. Nihayet:

— «Hatırlamıyorum,» diye yayvan ağızla bir cevap verdi. «Möbleli olarak kiraya verilen bir evdi. Wells Caddesi ile Capitol arasında bir yerde. Bembeyaz bir binadır, Joe, O civardaki yegâne beyaz boyalı ev odur.»

— «Hay ömrüne bereket, Bucky,» dedim sevinçle.

— «Ne o, yoksa başındaki dertlerin sayısı az mı geldi de yeni dertler aramaya başladın?»

— «Henüz hiçbir derde sarmış değilim başımı.»

— «öyle de olsa yakında nasıl olsa saracaksın. Bundan sonra b.ir gün bile uzak kalmayacak başın beladan.»

Bucky Edwards o sözlerinden sonra da tek kelime söylemedi. Telefonu habersizce ve o derece sessiz kapamıştı ki, hattın kapalı olduğunu neden sonra farkedebildim .. Ahizeyi yerine astıktan sonra da telefon kulübesinden çıktım.

Birahaneden dışarı fırladığımda caddelerdeki gürültü artık hafiflemeye başlamıştı.

Caddenin iki tarafında arabalar yaya kaldırım boyunca alabildiğine park edilmişti. Bu arabalar o kaldırım boylarında sabaha kadar dizi dizi istirahat edecek, yarın sabah sahipleri gelip onları daldıkları uykudan uyandıracak, marşlarına basıp' motorlarını harekete geçirecekti.

Mamafih arabalardan hepsinin de içlerinin boş olduklarını sanmıyordum. Bazılarında peşimi bırakmayan gangsterlerin pusuya yatmış olduklarına kalıbımı basardım.

Caddeden bir aşağı bir yukarı baktım, etrafı kolaçan ettim. Karşı taraftaki apartıman kapılarının birinde bir mendilin sallandığım görür gibi oldum, ama yüzdeyüz emin olamadım buna. Sonra hızlı hızlı mahallelerinin yolunu tuttum.

Peşimdeki heriflerle aramdaki mesafeyi epeyi açmıştım. Ama başımı çevirip

geriye bakacak olsam herifler aradaki mesafeyi kapatıvereceklerdi. Onun için bir defacık bile geri bakmadan daha da hızla yürüdüm. Az sonra bir kavşak yerine geldim. Dört yol ağzında caddenin karşı yakasına geçtim. Bir an kasten bir sokak fenerinin altında duraladım.

Peşimdeki herifler beni iyice görmeliydiler.

Bir ev arıyormuşum gibi önünden geçtim her evin numarasına dikkatle baka baka tekrar yürümeye koyuldum. Nihayet bir evi gözüm kesti, önü bahçeli bir evi. Vakit kaybetmeden bahçe kapısının üzerinden aşarak içeriye atladım. Ondan sonra ver elini kültür fizik...

O bahçeyi süratle katederek arka taraftan bitişik evin bahçesine atladım. Ondan sonra bir bahçeden ötekine atlayarak kestirme sokaklardan enine geçerek duvarları aşarak süratle peşimde ki herifleri ekmeye çalıştım.

Nihayet yan sokaklardan birini geçip az evvel üzerinde yürüdüğüm caddeye çıktım. İki fenerin tam arasındaki mesafenin ortalarında, nispeten karanlık bir yerden süratle sokağı geçtim, sonra duvar diplerindeki gölgeler içinden koşa koşa ana caddeye çıktım.

Caddeye gelir gelmez de hemen bir boş taksi çevirdim, binip şoföre nefes nefese rıhtıma çekmesini söyledim.

Rıhtım boyuna geldiğimizde taksiden indim, şoföre parasını ödedim. Bucky'nin bana telefonda müphem bir şekilde tarif etmiş olduğu Cooley'in evini aramaya başladım. Bu arama olsun olsun da on beş dakika sürdü. Ve o müddetin sonunda da evi buldum.

Peşimdeki heriflerin o anda beni hâlâ caddeyi arkada bırakıp bahçesine atladım o beyaz evin önünde beklediklerini hatırladıkça keyifli keyifli gülüyordum. Tabii, biraz daha bekledikten sonra atlatıldıklarının farkına varacaklardı. Ama o zamana kadar da epeyi vakit geçecekti. Arada geçecek zaman ise görmek istediğim iş için bana yeter de artardı bile...

Beyaz evin boyalı kapısını çaldım, iki dakika kadar bekledim. O müddetin sonunda da bana kapıyı sırtında bornozlu bir adam açtı.

Adamı banyodan çıkarmış olduğum belliydi. Islak perçemleri alnının üzerine dökülmüştü. Miyopmuş gibi gözlerini kısarak baktı bana. Gecenin böyle biçimsiz bir saatinde banyo yaparken rahatsız edilmiş olduğu için de fena halde içerlemiş olduğu belliydi, ama kibar bir adam olduğu iğin hislerini belli etmemeye çalışıyordu da„

Konuşmamı beklemeden atıldı:

— «Kiralık möbleli oda arıyorsanız maalesef bu saatte gösteremem,» dedi. «Yarın buyurun.»

Ona üzerinde iki rakam bulunan ufak bir kâğıt gösterdim.

— «Oda falan kiralamaya gelmedim,» dedim arkasından da...

Adam evvelâ avucumdaki banknota, sonra da üzerideki rakama göz attı, yüzündeki ifade birdenbire değişmeye başladı, gözleri de iri iri oldu. Beni evvelâ donuk bir bakışla süzdü, sonra gözlerinde bir tecessüs kıvılcımı yanıp söner gibi oldu.

— «Peki, buyurun,» dedi. içeri girdim. Kapı arkamdan kapandı. Adam önüme düşüp beni ufak bir salona buyur etti, sonra çalışma masasının üzerindeki ufak abajuru yaktı.

Nihayet az evvel kendisine göstermiş olduğum çift rakamlı banknota kaçamak bir nazar daha atfetti.

Sağ olsun şu banknot denilen anahtar. Açamadığı kapı yoktu.

Adama parayı uzattım, onu alıp kaşla göz arasında cebine attı..

— «Ne istiyorsanız sorun, bekliyorum,» dedi.

— «Jack Gooley'in hakkında bilgi istiyorum,» dedim.

Cooley'in ismini duyunca adamın yüzü bir kere daha deminki gibi kasıldı. Ama bu defa deminki korkusunun geçtiği de muhakkaktı.

— «Ne diyeyim, bu konuda bir şey bilmiyorum ki,» diye kekeledi.

— «Numara yapmanın sırası değil,» lâfını kestim onun. «Buraya kimsenin adamı olarak gelmedim. Cooley çok yakın arkadaşımdı.»

Adamın kaşları çatılmıştı; sözlerime inanmamış olduğu belliydi. Bunun üzerine:

— «Belki ilk bakışta onun arkadaşı olabilecek bir kimse sanmadınız beni,» dedim, «ama cidden arkadaşıyım.»

— «Peki, ne istiyorsunuz?»

Adam bunu sorarken diliyle dudaklarını ıslatmış, üst katlardan gelen gürültülere de kulak kabartmaya başlamıştı. Sonra sualin cevabını beklemeden devam etti:

— «Buraya sizden evvel kimler gelmedi ki,» dedi. «Polisler, gazeteciler, ne idüğü belirsiz bir sürü adam. Cooley öldürüldükten sonra hepsi birbirlerinin peşinden buraya akın ettiler. Hepsi de: b i r şeyler arıyorlardı.»

— «Jack'tan geriye hiç eşya kaldı mı burada?»

— «Kalmaz olur mu? Tabii, kaldı. Elbiseleri, mektupları daha bir sürü şahsi eşyaları da vardı. Hepsini polisler alıp götürdüler.»

— «Polis almadan evvel mektuplara bir göz atabildiniz mi bari?» dedim.

— «Evet. Kadın mektuplarıydı. Mühim şeyler değildi.»

Adam bunu söyledikten sonra birden hatırına bir şey gelmiş

.gibi başını salladı.

— «Jack’ın önce dikkati çekecek garip huyları, itiyatları fa lan var mıydı?» diye sordum.

Adam, «Ne bilirim?» der gibi omuzlarını silkti.

— «Ne bileyim? Kirasını muntazaman öderdi. Geceleri ekseriya çok geç gelir, gündüzleri de çok geç kalkardı. Odasına bir defa olsun kadın getirmedi. Daha doğrusu ben görmedim getirdiyse bile.»

— «Bildikleriniz bundan mı ibaret?»

Bu suali sorarken adamın yavaş yavaş sinirlenmeye başlamış olduğunun da farkındaydım.

— «Daha başka ne bilebilirim ki?» diye sertleşen bir sesle sordu. «Evden çıktığı vakit peşine düşüp onu takip etmedim... Mamafih, geceleri ekseri Renzo'nun barına gidermiş diye duymuştum. Bunu biliyorum. Bunlar da şurada burada kulak misafiri olduğum ve hatırımda kalmış olan şeyler. Başka ne öğrenmek istiyorsunuz? İçtiği sigaraların markasını mı? Ne gibi eğlencelerden zevk aldığını mı? Size anlattıklarımdan başka ne söyleyebilirim? Cooley gecelerini daima dışarıda geçiren bir adamdı. Arada sırada da balık avına çıkardı. Arada sırada...»

— «Nereden?»

— «Ne nereden?»

— «Yani balık avına nereden çıkar ve nerelere giderdi?»

— «Ne bileyim? Bir motor kiralar, denize açılırdı. Balık takımlarını da benden alırdı. Öldürülmeden bir gün evvel de balığa çıkmıştı. Bazen bana bir davetiye veya bilet verdiği olurdu, ben de fırsattan istifade, benim kandan biraz uzaklaşıp şöyle kafamı dinlemek fırsatını bulurdum o sayede.»

— «Cooley balığa çıkacağı zaman balıkçı motorlarını nereden kiralardı? Ararsam o motorların iskelesini nerede bulabilirim acaba»

— «Bütün motorlar körfez içinde ayni yerden mazot alırlar Gulley'in. Birahanesi'nde de kasalar dolusu bira içerler, sonra sahilden yirmi otuz mil kadar açılırlardı. Dönüşte tekrar Gulley'e orada yine kafayı çekerler, motorlardaki balık meraklıları da tuttukları balık fazla ise onları orada satmak imkânını bulurlar.

Gulley de amatör balıkçılardan topladığı balıkları balıkhaneye satar.. Böylece herkes işini ayni yerde kolayca halletiği için memnundur. Herkes Gulley'de birkaç saat neşeli vakit geçirmek fırsatını bulur.»

Adam bunları söyledikten sonra bana baktı. Ama manalı manalı.

— «Arkadaşınız hayat hikâyesini yazmaya mı niyetlisiniz yoksa?» diye sordu.

— «Belki de yazarım. Kim bilir? Jack’ın öldürülmesine çok üzüldüm.»

— «Bana kalırsa, Mr, Cooley, Mr, Renzo'nun etrafında pek dolaşmamalıydı. Size gelince, bir an evvel evinize dönüp paranızı böyle boş işler uğrunda israf etmekten vazgeçseniz çok daha akıllıca hareket etmiş olurdunuz.»

— «Tavsiyelerinize teşekkürler ederim. Gidip yarın sabahtan, itibaren bir evde uşak olarak çalışmaya başlayayım bari,» diye cevap verdim.

Adamın yüzünde bir kıl bile kıpırdamadı bu cevabımın üzerine, Donuk bir bakışla beni süzüyordu. Yerimden kalktığım vakitte beni kapıya kadar geçirmek zahmetine katlandı. Elini cebine: sokmuş, verdiğim parayı sımsıkı tutuyordu.

4

Sokakta in cin top oynuyordu. Üstelikte etraf zindan gibi karanlıktı.

Gölgelerin içinde rahatça eridim. Mümkün olduğu kadar ayak sesi yapmadan evlerinin önlerinden, duvarların diplerinden yürüdüm.

Arada sırada duruyor, peşimde biri olup olmadığını kontrol için kulak kabartıyordum.

Nihayet peşimde kimse bulunmadığını anlayınca biraz rahatladım. Sonra da havayı koklayıp körfezin tuzlu havasını ciğerlerime doldurarak o kokuyla yönümü tayine ettim.

Nehir yolu üzerindeki tek pompalı bir benzin istasyonunda halâ ışık yanıyordu. İçerideki adam da oturmuş, ayaklarını önündeki masanın üzerine kaldırmış, gözleri de kapalıydı. Kapıyı itip, içeri girdiğim zaman gözünü açarak bana baktı, konuşmadan uzattığım parayı bozdu. Ben dönüp telefon kulübesine girerken de tekrar derin uykusuna dalmış bulunuyordu.

İlk iş olarak Gerot'un kulübüne telefon ettim.

—«Müfettiş Gerot benim için bir telefon numarası bıraktı mı acaba?» diye sordum.

Öbür uçtaki adam, «Evet» diyerek Müfettişin bıraktığı numarayı bana okudu. Onu yazdım, sonra derhal o numaraya telefon ettim.

Evvelâ telefona biri çıktı... Sonra da bir başkası... Nihayet bir ses, hattın öbür ucundan, «Ben Gerot, buyurun» dedi.

— «Akşamlar hayırlı olsun, Müfettiş Bey. Ben Joe... Joe

Böyle... Hatırladınız herhalde?»

Gerot «Hatırlıyorum» diye kısa bir cevap verdi.

— «Bu gece Çavuş Gonzales'e telefon ettim. Philip Carboy'ın bana para vererek Vetter'i bulmamı istediğini bildirdim. Sizin anlayacağınız, iki taraf ta beni sıkıştırıyor.»

— «İki değil, üç taraf ta, delikanlı... Bizi unuttun galiba.»

— «Hayır. Hiç unutmadım.»

— Kulağıma gelenlere göre, boş durmuyor oradan oraya dolaşıyormuşsun. Kargalar haber getirdi. Peşindekiler de bu durulma gittikçe daha fazla sinirleniyorlarmış?». Sonra sustu, tekrar konuştu. «Nereden telefon ediyorsun?»

Nereden telefon ettiğimi uzun uzadıya tahkike girişeceğine ihtimal veremiyordum. Onun için de

— «Şehirdeki meyhanelerin birinden» diye bir kıtır savurdum.

Gerot'nun sesinin tonu değişti. Önemli bir şeyden bahsediyormuş gibi «Vetter'den yeni bir haber var mı?» diye sordu.

— «Hayır, yok.»

— «Ama bu sabah biri sana telefon etmiş:»

Bunu duyunca ürpermedim desem yalan olur. Polis telefonlarımı dinliyordu demek?

Gerot devam etti

— «Telefon edenin sesi tanımadığımız bir sesti. Sana da oldukça garip şeyler söyledi.»

— «Biliyorum. Ben de telefon edenin ne demek istediğini bir türlü anlayamadım. Renzo'nun adamlarının bir numarası olmalı herhalde. Beni ne gibi

tehlikelerin beklemekte olduğu hususunda ihtar için de benimle ayni pansiyonda, ayni katta kalan arkada şımı öldüresiye dövmüşler. Ama ben bütün gayretlerime rağmen, etrafımda olup bitenlerden bir türlü mana çıkaramıyorum.»,

Gerot bir an konuşmadı. Sonra

— «Belki de gerçekten öyle, delikanlı» dedi. «Şu beraber yaşamakta olduğun kadın hakkında sana bir haber vereyim mi?»

Bu sözleri duyar duymaz boğazıma bir şeyler düğümlendi. Kalbim göğüs kafesimin içinde kemiklerimi kırarcasına atmaya başladı.

— «Helen hakkında mı?» diye soludum. «Ne oldu? Bir halmi geldi yoksa başına?»

— İki el ateş etmişler...»

— «Helen'e bir şey...?»

Gerot sualimi ağzıma tıktı. «Hayır, bu sefer bir şey olmamış. Anlaşılan kadın zamanında kaçmayı bilmiş.»

— «Peki, kimmiş ateş eden? Malûm mu?»

— «Hayır, delikanlı. Bizim de asıl öğrenmeye çalıştığımız bu ya. Helen, kendisine ateş edildiği sırada şehirden uzaklaşmak üzere bir istasyonda tren bekliyormuş. Belki de gelecek sefere ateş ettiklerinde o itin kim olduğunu anlayacağız. Çünkü onu tekrar öldürmeye teşebbüs edeceklerinden hiç şüphemiz yok. Bu haberi de belki seni ilgilendirir diye düşünerek verdim.»

— «Etmez olur mu? Tabii, eder. Çok teşekkür ederim, Müfettiş bey. Helen şu anda nerede acaba? Malûmatınız var mı?»

— «Hayır, ama onu harıl harıl aramakla meşgulüz. İnşallah, onu, öteki katillerden evvel buluruz. Yoksa kızın istikbali pek parlak değil, haberin olsun.»

Başka lâf dinlemeye tahammülüm kalmamıştı. Kulaklığı yerine koydum. Dudaklarım, hararetten kurumuştu. Bir kaç dakika bekledim. Nihayet tekrar

konuşabilecek hale gelince Helen'in apartmanına telefon ettim.

Öbür uçtaki telefon zili uzun uzun çaldı. Cevap veren olmadı. Ahizeyi yerine astım. Paramı alttaki delikten aldım, sonra bir an düşündüm. Arkasından Renzo'nun gece kulübünün numarasını telefon rehberinden aramaya başladım.

Nihayet numarayı bulup çevirdim. Öbür uçtan gayet kaba bir ses cevap verdi

— «Bir numaralı artistimiz bu gece gelmedi. Kafa şişirmeyi bırak ta yarın gece telefon et. Bu gece kapalı burası.» Sonra adam ne diyeceğimi dinlemeye bile lüzum görmeden çat diye telefonu yüzüme kapadı.

O zaman evvelâ kendime, sonra da dünyadaki 3 milyar inşama küfür üstüne küfür yağdırmaya başladım. Vücudumun her tarafı kasılıyor gibiydi. Nefret ettiğim o heriflerin suratlarını hayalimde bir film gibi birer birer görüyordum. Hepsini de ayaklarımın altına alıp birer birer ezmek arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Helen şehirden kaçmak istemişti.

Ama pek uzağa gidememişti, izini bulmuşlardı. Acaba neredeydi şu anda? Bu şehirde kiralık katillerin elinden kurtulup kaçmak isteyen bir kadın nereye gizlenebilirdi? Onun durumunda bir kadını kim himayesine almak cesaretini gösterebilirdi?

Birden sırtımdan aşağıya buz gibi ter süzülmekte olduğunu hissettim, içim birdenbire boşalmış, bomboş kalmıştı adeta... Vücudumda da müthiş bir kesiklik hissediyordum, içimde bütün bu şehre onu haraca kesen, kana susamış canilere, gece gündüz uyumayan, her şeye kirli ellerini uzatan canilere ve onlardan korkan, korktukları içinde çaresizlik içinde kıvranan onca insana karşı sonsuz kinden başka bir şey yoktu.

Yalnız o şehre karşı da değildi kinim. Memleketin her tarafında New York gibi sayısız şehir vardı perişan halde...

«Halkın, halk için, halk tarafından...» Abraham Lincoln söylemişti demokrasiyi tarif için bu sözleri. Fena da lâf etmemişti ama hepsi o kadar işte. Güzel bir

lâftan başka bir şey değildi bu söz...

Telefon kulübesinden çıktım. Caddede beni bekleyen biri falan var mı diye etrafı kolaçan etmedim bile. Bekleyen varsın beklesin, vız gelirdi artık bana.

Bir taksi bulabilene kadar tam yarım saat yürüdüm. Nihayet bir caddenin başında nispeten aydınlık bir yere geldim. Onun başındaki köşede boş bir taksi buldum. Şoför direksiyonun üzerine abanmış, uyuyakalmıştı. Onu uyandırdıktan sonra bindim, beni götüreceği yerin adresini verdim, sonra arkaya yaslandım.

On beş dakika sonra taksi beni bir caddenin köşesinde bıraktı, indim, adama parasını verdim, sonra evime doğru yürümeye başladım. İşte tam o anda o sesi tekrar duydum.

Dudaklarımın arasına kıstırdığım sigarayı yakmak için bir kibrit çakmıştım ki, elim havada kalakaldı. O boğuk ses

— «Hiç istifini bozma» dedi. Sağımdaki gölgeler içinden «Gayet tabii hareket et. Hiçbir şey belli etme. Sigaram yak.»

Sigaramı yaktım, bir nefes çektim. Sinirlerim bir parçacık: olsun yatışır gibiydi. Sonra yine ileriye bakmaya devam ederek, hafifçe

— «Sen aklını mı oynattın?» dedim: «Burada durup sigara içilir mi? Etrafta gizlenmiş kimbilir kaç tane belâlı var.»

Boğuk sesin sahibi «Biliyorum» dedi. «Şimdi sus ta beni din le. Helen durumu biliyor. Onu bugün istasyonda temizlemeye çalıştılar.»

Birdenbire gerimde ayak sesleri işittim ayni anda. Bir kedininkinden farksız ayak sesleri... Onunki gibi seri ve sessiz...

Arkama döndüm. Birden karanlıklar içinde bir karaltı belirdi. Sonra birden tek bir şey gördüm. Bir pırıltıyı.. Karaltının elindeki bıçağın parıltısını... Elimde olmadan bir çığlık atacak gibi oldum... Fakat nafile Sesim birdenbire kısılmıştı...

Biri var kuvvetiyle üzerime çullandı, elini yüzüme kapattı, ağzımı sıkmaya başladı. Bir anda burnumun dibinde bir yüzün hatlarını görür gibi oldum. Daha

evvel de görmüş olduğum bir adamın suratıydı bu... Kahredici, buz gibi bir tebessüm vardı adamın suratında.

Sonra birdenbire etrafımı kaplayan karanlık dağılır gibi oldu. Etrafta bir takım karaltılar belirdi. Bıçak gibi keskin bir el üzerime çullanmış olan adamın boynunun yan tarafına indi.

Beni boğmaya çalışan adamın yüzümü bastıran eleri birdenbire kasıldı, adamın boynu acayip bir şekilde büküldü, sonra beni bıraktı, ağzı açık, balıklama dalar gibi, öne doğru sendeledi.

O zaman adamın başını öyle acayip bir şekilde tutan şeyin alelade bir refleks olduğunu anladım. Zira adam boynuna bir balta gibi hışımla inen judo darbesini yer yemez ölmüştü.

Sonra bir bıçak madeni bir sesle yaya kaldırımın üzerine düştü. Karşımdaki adam bir saniye içinde yüzükoyun yere kapaklandı, yığıldı kaldı. Düşerken pek gürültü yapmamıştı ama düdüşüşün yaptığı ses bana bir gök gürültüsü gibi gelmişti.

O intikam alıcı, kahreden el bir saniye içinde karanlıklar içinden havaya yükselip şimşek gibi adamın boynuna inmiş, sonra yine karanlıklar içinde çekilerek kaybolmuştu.

Şimdi karanlık caddede, derin bir sessizlik içinde ayaklarımın dibinde yatan cesetle karşı karşıyaydım.

Ama bu sessizlik sadece bir saniye sürdü.

Sonra birdenbire kulağıma hafif bir çıtırdı geldi. Meçhul biri karanlıklar içinde tabancasının emniyet kanadını açmıştı ki, o silâhın patlamasını beklemedim. Birdenbire yerimden fırladım, iki büklüm olarak karanlıklar içinden deli gibi koşmaya başladım. Kargı taraftaki binalara doğru koşuyordum. O binalara varınca onların diplerindeki gölgeler içinde ayaklarımın ucuna basarak ve bir kedi gibi ses çıkarmadan rüzgâr gibi koşmaya devam etim.

Üç blok binanın önlerinden geçtim. Üçüncü binanın hemen yanıbaşında daracık bir geçit vardı. Arka sokağa çıkan bir geçit. Oraya saptığım gibi durdum. Duvara

yapışarak kulak kesildim, etrafı dinlemeye başladım.

Geriden, karanlıklar içinden, bir takım mırıltılar gelmeye başlamıştı. Sonra bir otomobilin motoru çalıştı, bir araba hareket etti.

Daha fazla beklemedim. Dönüp o geçidin nihayetine doğru koşmaya başladım. Apartmanların arka tarafları geçide bakıyordu. Bir yerde durdum, geçidin yanındaki duvara tırmandım, sonra bir evin arka bahçesine atladım. O arka bahçeden de daha ileride bulunan bir diğerine.

İki dakika sonra da arka bahçelerden geçerek kendi evimin arka bahçesine geçmiş bulunuyordum.

Arka bahçeyi katedip bodruma inen kapıyı zorladım, onu açıp içeriye girdim. Zemin katından bodruma geçerek öbür kapılardan binanın holüne, merdiven altına çıktım.

İlk iş olarak ta doğruca holdeki telefona gittim, polise telefon ettim. İsim falan vermeden yalnız filanca mahallenin filanca sokağında bir adam öldürülmüş olduğunu bildirdim o kadar... Sonra da derhal telefonu kapadım.

Telefonu kapadıktan sonra da karanlıkta kendi kendime sırıttım.

Polise kim olduğumu söylememiştim. Bir an karanlık holde ağır ağır ve fazla gürültü yapmadan merdivenden kendi odama çıktım.

Odama girerken bir polis devriye arabasının canavar düdüğünün sesi geldi uzaklardan kulağıma. İçeri girdiğim anda bu ses hayli yaklaşmıştı. Düdük esi gittikçe yaklaşıyor, kuvvetleniyordu. Ama Allah bilir ya, o anda hiç bir sesin kulağıma onun sesi kadar hoş gelemezdi.

Zira bu ses, o boğuk sesin sahibine de, emniyet telkin edecekti. Karanlıklar içinde pusu kurup kahpece insan öldürmekten zevk duyan gangsterlere gelince, kaldırımda yatan cesedi görürgörmez nasıl bir kuvvetin karşısında bulunduklarım anlayacaklardı. Benimle veya benim arkamda bulunanlarla şaka edilemeyeceği dank edecekti kafalarına...

Kapıyı arkamdan kapadım. Elim sürgüye gittiği anda karanlık odada bulunan

koltuk gıcırdadı.

Kendimi toparlayamadan Helen'in sesini duydum, sonra karanlığın içinden

—«Hoş geldin, Joe.»

Onun sesini duyunca nefesim dişlerimin arasından adeta bir ıslık çalar gibi çıktı.

— «Helen... Helen... » diye mırıldandım.

Sonra hangimiz diğerine doğru yürüdü, hatırlayamıyorum. Bir saniye geçmemişti ki Helen'i kollarımın arasında buldum. Başım göğsüme gömmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bir taraftan onun saçlarını okşarken bir taraftan da herşeyin yolunda olduğunu, hiçbir şeyi merak etmemesini söyleyerek onu teskine çalışıyordum. Vücudu kıvrılıp bükülen bir alev gibi titriyordu, bir türlü benden ayrılmak, uzaklaşmak istemiyordu.

Çenesinden tutup başını hafifçe yukarıya kaldırdım. Sonra saçlarını bir kere daha sıvazladım. «Helen. Helen. Artık üzülme, yavrum» diye mırıldandım onun kulağına. «Bundan sonra kimse sana bir şey yapamaz. Burada tamamen emniyettesin. Senin için burada hiçbir tehlike mevcut değil» dedim.

Helen'in dudakları bana çok yakındı. Gözleri de çok nemli. Şimdi aklıma olur olmaz şeyler geliyordu. Çılgınca şeyler. Kollarımı onun vücuduna doladım. Dudaklarını, o sıcacık, kadife gibi yumuşacık dudaklarını arayıp buldum dudaklarımla. Sonra içimde adeta ıstıraba benzer bir ihtiras uyandı.

O anda artık odanın derin sükunetinden ve o ihtirasın varlığından başka hiçbir şey duymuyordum. O ihtirasın dışındaki herşey bir anda yok olmuştu benim için. Helen'in titremesi de yavaş yavaş dindi.

Nihayet Helen biraz sükunet bularak gülümsedi. Sonra hafif bir sesle, birkaç defa, «Joe... Joe... Joe...» diye mırıldandı.

— «Nasıl girebildin ama buraya Helen?» diye sordum.

— «Ben de böyle döşeli olarak kiraya verilen bir e'vde büyüdüm. Bütün, hemen hemen bütün hayatım böyle bir evde geçti. Bu biçim evlerde her taraf kilitli olsa bile yine de daima serbestçe içeri girmeye müsait bir yer vardır. Evin etrafında biraz dolandım, sonra bir yer buldum, içeri girdim.

— «Başına gelenlerden haberim var. Kimdi? Neyin nesiydi sana ateş eden o it? Teşhis edebildin mi bari?»

Helen'in kollarımın arasındaki vücudu birden bire kasıldı, kaskatı kaldı

— «Edemedim. Bana ateş eden de kimdi, bilmiyorum. Trenin perona girmesini beklemekle meşguldüm. Sonra birdenbire bir silâh sesi duydum. O sesi duyar duymaz da herşeyi unuttum, bütün gücümle kaçmaya, başladım. İstasyonun arka kapısından caddeye fırladığım anda arkamdan bir el silâh daha atıldı.»

— «Etrafta polis falan yok muydu?»

— «Bilmiyorum. Her şey o kadar seri cereyan etti ki, etrafıma bakamadım, sadece can havliyle kaçtım.»

— «Polis istasyonda öldürülmeye teşebbüs edilen kızın sen olduğunu nereden biliyor?»

— «Garda daha evvel bazı tanıdıklara rastlamıştım. Vaktiyle çalıştığım barda atraksiyonları olan iki erkeğe rastlamıştım.

Bana selâm verdiler, mukabele ettim. Bilirsin, bizim gibi bar artistlerinin her yerde tanıdıkları olur, her köşede bir aşina çehreyle karşılaşırız. Herhalde hadiseden sonra ben kaçtığım zaman o iki adam arkamdan söylemiş olmalılar polise.»

Gözlerimi hafifçe yumdum.

— «Çok rica ederim, tanıdığın başka erkeklerden bu kadar sükunetle bahsetme bana,» diye mırıldandım.

Bir tebessüm oynamaya başlamıştı Helen'in dudaklarında,

Ağzının bir köşesini hafifçe yukarıya kıvıran alaycı bir tebessüm... O anda zihnimden geçmekte olanları anlamış gibiydi sanki. Ve bir an müşfik bir hareketle parmakları ürpererek yüzüm de gezindi.

— «Başka kadınlara hiç benzemediğimi sana söylemiştim,

Joe,» dedi. «Sen benim gibi kızlarla alâkadar olmamalısın. Madem istemiyorsun, başka erkeklerden de bir daha bahsetmem. Yalnız sana o adamları daha evvel de başka bir yerde görmüş olduğumu söyledim, o kadar. Benim gibi kadınlar zamanla böyle tanışıklıklara alışırlar.»

— «Çok rica ederim, Helen... »

— «Çok müteessirim, ama Joe, elimden ne gelir... »

— «Hayır, asıl müteessir olan benim. Senin gibi kadınlar hiçbir zaman böyle bir hayat yaşamamalı. Bilhassa sen...»

— «Teşekkür ederim, Joe.»

Helen garip bir ifadeyle gözlerimin ta içlerine baktı. Oda karanlık olduğu halde yüzünü kaplayan o ifadeyi farketmiştim. O zaman bir kere daha içimi bir ateş yavaş yavaş, yer yer yakmaya başladığını hissettim. Varlığı benliğimin ta derinliklerinde beliren ve yavaş yavaş yukarıya doğru yükselen bir alev gibiydi bu ateş... Belki de o alev o anda bütün bütün tutuşarak yanacaktı, ama o sırada bir polis arabasının düdüğünün sesinin yaklaştığı da kulağıma geldi. Ses gittikçe kuvvetlenerek bizim mahalleye yaklaşıyordu, sonra ses bizini sokağa girdi, nihayet binanın az ilerisinde durdu.

Helen'i hafifçe kendimden uzağa ittim, pencereye yürüdüm.

Aşağıda, karanlık sokakta, cep fenerlerinin ışıkları kaldırımların üzerine ışıklı danteller örüyordu. Ve kaynaşma oturmakta olduğum evin az ilerisinde cereyan ediyordu.

Pencereyi araladım, kulak kabarttım.

Işıklan yaya kaldırımda gezdiren iki polis, şaşkın şaşkın, kendilerine telefonla bir ceset ihbar eden şahsın herhalde şaka yapmış olacağını konuşuyorlardı. Arada bir karşılıklı küfürler savuruyorlardı.

Sonra polislerden biri birden dona kaldı. Bir saniye sonra da ışığım kaldırıma çevirerek eğildi ve çelik gibi parıldıyan bir şey aldı fenerin ışığında.

Başka bir hadise de. olmadı sokakta.

Birkaç dakika sonra iki devriye polisi arabalarına bindiler, çekip gittiler.

Helen yanıma gelmişti.

— «Ne var? Ne oluyor, Joe?» diye endişeyle sordu.

— «Hiç. Kaldırımda bir ceset vardı. Bir adam öldürüldü. Ama ceset sırra kadem basmış anlaşılan. Yarın herhalde yine epeyi egzersiz yapacağız anlaşılan.»

— «Joe... neler söylüyorsun, Allah aşkına?»

— «Benim için tatlı canını üzme son, şekerim,» dedim. Hiç olmazsa böylelikle tehlikenin hangi istikametten geldiğini ve ortada dönenlerin bir kısmının mahiyetini anlayabileceğim. Öldürülen itte karşı taraftakilerin adamıydı. Peşimdeydi. Yaya kaldırımda karanlıklar içinde bana pusu kurmuştu. Üzerime atlayıp beni öldürmek istedi, ama kendi kazdığı kuyuya düştü.»

— «Onu sen mi öldürdün yoksa, Joe?»

—«Hayır ben öldürmedim. Meçhul biri öldürdü, Helen. Yumruğu gerçekten pek, gözünü budaktan esirgemeyen biri... .Elleri insan öldürmeye alışkın biri...»

Helen mırıldandı

— «Vetter mi yoksa?» diye heyecanla soludu.

Bu suale, «Ne bilirim?» der gibi omuz sallayarak mukabele ettim.

Helen'in sesinin tonu şimdi daha hafiflemişti. Adeta bir fısıltı halinde «İnşallah Vetter hepsim gebertir.» diye mırıldadı. «Bir teki kalmayıncaya kadar hepsini...»

Bunları söyledikten sonra da eliyle hafifçe koluma dokundu.

— «Bir müddet evvel de Renzo'yu öldürmeye teşebbüs ettikler» dedi. «Fakat onun yerine adamlarından birini vurdular.»

Sonra yanımdan uzaklaştı.

Biraz sonra karanlıkta karyolanın gıcırdadığını duydum. Helen yatağın üzerine uzanmıştı. Ben de döndüm, gidip koltuğa kuruldum, orada uyumaya hazırlandım.

Bir an derin bir sessizlik çöktü odaya. Uzun bir sessizlik aynı zamanda. Sonra Helen'in fısıltısı doldurdu odayı.

— «Sen kimsin, Allah aşkına, Joe?»

Mukabele makamında bir şeyler mırıldandım, sonra güzlerimi yumdum.

Kini miydim ben?

Evet, bir bilsem. Bu sorunun cevabım bezende kendim de merak ediyordum, fakat o meçhulü aydınlatacak bir cevap bulamıyordum.

Uyandığımda vakit öğle olmuştu.

Helen hala uykudaydı. Fakat rahatsız bir uyku uyuduğu muhakkaktı. Uyku arasında mütemadiyen kıpırdanıyor, yatağında dönüp duruyordu. Muhakkak kötü bir rüya, bir kâbus görüyor olmalıydı. Üzerine çektiği çarşaf beline kadar kaymıştı. Ve kımıldadıkça da çıplak, zarif vücudu kıvrım kıvrım kıvranıyordu.

Uzun uzun seyrettim onun o halini. İçimde derin bir arzu belirmişti. Coşkun, ihtiras dolu bir arzu... Fakat o anda arzuyu tatminden ziyade yapılması gereken bambaşka bir şey vardı.

İçimden insanlara huzur vermeyen bütün itlere lanetler yağdırdım. Fakat yine

de harekete geçmekte bir saniye gecikmedim.

Kendime çeki düzen verdim. Sonra kapıya gidip onu aralardım, kulağımı aralığa dayayıp etrafı dinledim.

Ve ayni anda pansiyoncu kadın odasından çıktı. Ayak seslerinden tanımıştım onu.

O zaman gürültüsüzce aralıktan dışarı kaydım, mutfağa gidip pansiyoncu kadının buzdolabından yiyecek bir iki şey aldım, odama döndüm.

Helen'i uyandırıp kendisine yiyecek getirmiş olduğumu söyledim. Helen uyandı ve telaşsız hareketlerle giyindi. Sonra ikimiz

Başbaşa basit ve sade bir kahvaltı ettik. Sonra koltuğa kurulup elime bir mecmua aldım, onu okuyarak günün geri kalan saatlerini geçirmek için oyalanmaya, mecmuadan rastgele yazılar okumaya başladım.

Saat yediye geldiği vakit mecmuayı bıraktım, kalktım. ilk yaptığım iş çok basit bir hareket oldu. Ama o basit hareket bütün mahalleyi ayağa kaldırmaya kâfi geldi. Ve o sayede de kimsenin dikkatini çekmeden evden dışarı çıkıp oralardan uzaklaşmamız mümkün oldu.

Evvelâ itfaiyeye telefon ettim. Bizim blokta bulunan evlerde bir havagazı borusunun sızıntı yaptığını ve eve gaz dolmuş olduğunu, bunun da mahalle için çok mühim bir yangın tehlikesi arzettiğini ihbar ettim. Bu kâfi geldi ortalığı ayağa kaldırmak için. işin üst tarafını itfaiye tamamladı.

Evvelâ, mahalleye gelir gelmez bizim bloktaki bütün evlerin sakinlerini itiraz dinlemeyip birer birer tahliyeye başladılar. Herkes evlerinden dışarı çıktı, itfaiye ortalığı bir hayli telâşa verdik ten sonra ihbarın bir oyun olduğu anlaşıldı. Onun üzerine itfaiye bu azizliği yapanın kim olduğunu araştırmaya başladı. Onlar suçluyu araya dursunlar Helen'le ben kalabalığa karıştık, kimseye farkettirmeden az ileride bir taksiye atladık, oradan uzaklaştık.

Araba hızlandığı sırada Helen bana döndü.

— «Şimdi nereye gidiyoruz, Joe?» diye sordu.

— «Gulley'in Birahanesi denilen bir yere. Açık denize çıkara bütün balıkçı motorları gelir giderken o birahanenin önündeki rıhtıma bağlarmış.» dedim. «Sen, Gulley'i bilir misin?»

— «Evet, bilirim. Domuzluk bir yerdir. Jack Cooley bir, iki defa götürmüştü beni oraya.»

— «Sahi mi? Niçin götürmüştü?»

— «Yemek yemeye... Bazen orada ahbaplarımıza da rastlardık. Taze balık yemeye gittiğimiz bir gün karnımızı doyururken polis birahaneyi basmıştı. Gulley kapatma saatini geçirmişti, o saatte içki satıyordu. Bereket versin ki, Cooley'in poliste mühim bir tanıdığı varmış, ona telefon etti de hadiseyi güç kapattılar.»

— «Cooley'in poliste tanıdığı mı vardı. Kimdi o adam?»

— «Ne bileyim? Bir polis işte. Meksikalıların ismine benzeyen bir ismi vardı. »

— «Gonzales mi acaba?» diye sordum.

Helen'in kaşları hayretle yukarı kalktı.

— «Evet,» diye sözlerimi tasdik etti.. «Evet.. Doğrusunu söyleyeyim, o adamı hiç gözüm tutmadı.»

İşte yepyeni bir şeydi bu. Ve akıl sır erecek şey değildi doğrusu. Jack Cooley polisle ne diye işbirliği etsindi? Hiçbir sebep yoktu bunun için...

Helen'e bir sigara uzattım. Sonra onun sigarasını yaktım. Ondan sonra ikimiz de oturduğumuz yerde arkamıza yaslandık.

Gulley'in Birahanesi'ne varana kadar hemen hemen bir saat arabayla yol aldık.

Yol boyu hiç hoşuma gitmemişti. Birahaneye gitmek için şehirlerarası yoldan ayrılan kumluk bir kır yoluna saptık. Şimdi yolun iki tarafında karanlıkta ağaçların gölgeleri altına park edilmiş arabalar göze çarpıyordu.

Bazı arabaların içlerinde çiftler vardı. Arada bir ileriden gelen bir taksi yanımızdan geçiyor, bu arada farların ışığı orada burada terkedilmiş boş bira kasalarıyla, yol kenarlarına fırlatılmış şişeleri aydınlatıyordu.

Birahaneye varmadan şoföre durmasını söyledim. Ona taksimetrenin yazdığı ücretten beş dolar daha fazla ödedim, sonra da orada durup bizi beklemesini bildirdim.

Helen'le ben indik, kumluk yoldan birahaneye doğru yürümeye başladık. Bu sırada şoför de taksiyi ağaçların arasında gölgelik bir yere çekti, farlarını söndürdü.

Gulley'in Birahanesi kumlar üzerine inşa edilmiş barakamsı bir yerdi. Deniz üzerine de bir terası uzanıyordu. Birahane ahşaptı we hiçbir yeri bir fırça olsun boya görmemişti.

"Barakadan da, etrafından da civara kesif bir balık kokusu yakılıyordu.

Gulley ilk bakışta bir serseri yatağına benziyordu. Ama hemen yanıbaşında gayet zarif, modern bir rustik pavyon vardı.

O pavyon da, herhalde yat kulübünün üyelerine mahsus olacaktı. Pavyonun önünden de gayet güzel bir iskele denize uzanıyordu. Velhasıl tamamen kendine mahsus bir havası vardı buranın...

Birahane bir yarımadanın en ucuna inşa edilmişti, tabelasının üzerinde de balık avına çıkanların son olarak ancak oradan bira temin edebilecekleri yazılıydı.

Helen'e baktım.

— «Sen burada bekle,» dedim. «Ama görünmeden.»

Helen, birahanenin etrafını çeviren parmaklığın dibindeki gölgeler içinde bir yerde durdu. Orada yalnız bırakılmak pek hoşuma gitmemişti, ama itiraz etmedi, gidip ilerideki ağaçların arasına saklandı. Ben de etrafı bir kolaçan edip durumu anlamak üzere onun yanından ayrıldım.

Birahanenin deniz üzerine uzanan terasında, iki adam duruyordu. Terastaki adamlar karanlıkta bir şeyler konuşuyorlardı, ama çok alçak sesle konuştukları için' sözleri işitilmiyordu.

Arka taraftan dolanıp binaya yaklaştım. Pencereden birahanenin içine bir göz attım. İçeride birahanenin bir başından, ötekine uzanan bir banko vardı. Onun gerisinde ise şişman, ablak suratlı bir adam oturmuş, gazete okumakla meşguldü. Adamın kulaklarında telsiz dinlemek için takılmış bir çift kulaklık vardı.

Adam bir, iki defa elini uzattı, tezgâhın üzerindeki telsizin, düğmelerini evirip çevirip. Bu sırada bir telefonun zili çaldı.

Onun üzerine şişman adam başından kulaklıkları çıkardı, suratını buruşturarak uzandı, yanıbaşındaki telefonun ahizesini kaldırarak kulağına götürdü.

Kulak kabarttım konuştuklarını dinlemek için.

— «Alo... ben Gulley,» dedi. «Evet, tamam... Mutabıkız... Eyvallah.»

Sonra telefonu kapadı.

Telsiz kulaklıklarını başına geçirip yine kulaklarının üzerine yerleştirdikten sonra geriye yaslandı, tekrar gazetesini okumaya daldı.

O zaman, pencerelerin altından sine sine bina boyunca yan taraftan ileriye yürüdüm. Ayaklarımın altındaki kumlar ayak seslerimi boğuyordu. Nazlı nazlı iskele ayaklarına çarpan dalgaların sesi de ayaklarımın çıkarabileceği sesi örtbas etmeye kâfiydi.

Buna çok memnun olmuştum, çünkü etrafta bir takım insanlar vardı. Birahaneden oldukça açıkta, şurada burada, duran: bu adamların yabancıların yaklaşmaması için birahaneyi devamlı, tarassut altında bulundurdukları da muhakkaktı. İhtiyatla hareket ettiğim için beni farketmemişlerdi.

Bu erketeler de öylesine stratejik mevkilere sığınmış, bekliyorlardı ki, insan ancak çok dikkatle etrafını gözden geçirdiği takdirde onların mevcudiyetlerini farkedebilirdi.

İlk baştan beri gölgeler içinde kalmış, onların karanlığına sığınmış olduğum için herifler beni de, Helen'i de görmemişlerdi. Sanki hiçbir şeyle alâkalan yokmuş ta oraya sadece Okyanus'u seyre gelmişler gibi bir halleri vardı.

Birahanenin önünde iki, iskelenin girişinde de. İki kişi daha vardı. Hepsinin de sinirli oldukları hallerinden belliydi. İkide bir sigara yakıyor, onları bitirmeden, atıp yenilerini yakıyor, hm zaman zarfında da durdukları yere ikide bir ayaklarını sürüyerek bekliyorlardı.

İskelede bekleyen adamlardan biri yanındakine bir şeyler fısıldadı. Sonra iki adam birden dönerek karayolları asfaltının geçtiği tarafa doğru baktılar.

Onlarla beraber ben de baktım. İleriden, şehirlerarası yoldan süratle gelen bir arabanın ışıkları görülmeye başlanmıştı.

Farların ışığı yaklaştı, yaklaştı, araba karayolundan birahaneye ait kumluk yola saptı, yaklaştı yaklaştı, biraz sonra da tam birahanenin önünde durdu.

Sonra birahanenin dışında erkete bekleyen karaltılardan biri gölgeler içine sinmiş, beklediğim yere doğru gelmeye başladı. Yürürken ayaklarının altındaki kumlar garip seslerle gıcırdıyordu.

Adam yaklaşırken doğruldum, görülmemek için binanın köşesindeki gölgeler içine âdeta yapıştım. Ama adam bulunduğum kalkışmazdı. Ona bunu tenbih etmemiş olduğum için kendi kendime küfrettim.

Biraz evvel birahane önünde durmuş olan otomobilden inenler şimdi merdivenden terasa çıkmışlardı.. Onların oraya çıktıklarını duyana kadar da doğru dürüst nefes bile almadım gizlendiğim yerde. Herifleri terasta görünce nihayet biraz olsun rahatladım. Normal bir şekilde teneffüs etmeye başladığım zaman da göğsüme ağrı girdi âdeta.

Sonra kıpırdadım, yine sine sine birahane duvarına doğru ilerledim. Demin Gulley'i gözetlemiş ve dinlemiş olduğum pencereye yere kadar gelmedi, ağaçların altına doğru yürüdü, sonra ileride fundalıkların altından bir şişe çıkardı, onu aldı, bana arkasını dönerek uzaklaştı.

O vakit biraz olsun rahatladım, sonra yine gölgeler içinden sine sine geldiğim

yoldan geri döndüm.

Geri dönerken, az evvel birahanenin önünde durmuş otomobilin kapısı hızla kapandı, sonra birbirleriyle sinirli sinirli kavga eden iki adamın sesleri geldi kulağıma. Arkasından da üçüncü bir[1] şahıs sert bir şekilde müdahale etti iki kavgacıya.

Karanlığın içinden gelen üçüncü sesi duyduğum zaman birdenbire bütün sinirlerim gerildi. Dudaklarım da kaskatı kesildi' âdeta... Mark Renzo'nun sesiydi bu. Onu tanımıştım.

Renzo o anda benim bulunduğum tarafa gelmiş, ve elimde de bir bıçağım olmuş bulunsaydı bir darbeyle bitirirdim keratanın, işini. Bir saniye içinde gebertiverirdim keratayı.

O seslerden başka bir ses daha geliyordu şimdi kulağıma. "Durmadan, dinlenmeden etrafındakilere küfürler yağdıran bir ses... 'O da Johnny'nin sesiydi. Kibar, zarif, centilmen Johnny'nin sesi... Renzo'ya mektup götürdüğüm zaman beni bir bıçakla hadım etmek için yanıp tutuşmuş olan Johnny'nin sesi...

Helen hesabına en ufak bir korku yoktu içimde. Zira onun birahaneden hayli geride gizlendiği yeri kimseye belli etmeyeceğin, koruda gizlendiği yerden de hiç bir tarafa ayrılmayacağına emindim.

Birden aklıma bizi oraya getirmiş olan taksinin şoförü geldi, inşallah adam arabanın ışıklarını yakıp ta gazete falan okumaya kalkışmazdı. Ona bunu tembih etmediğim için kendi kendime küfrettim. Sonra ilerledim. Demin Gulley'i gözetlemiş olduğum pencereye bir kere daha yaklaştım. Sonra oradan içeriye bir göz attım. Renzo ile adamları terastan birahaneye girmiş, içeride bulunanlarla selâmlaşıyorlardı.

Gulley kapının yanında ayakta duruyor, birahaneye. giren Renzo ile tokalaşıyordu. Sonra Renzo'nun adamları da içeriye girince Gulley kapıyı içeriden kilitledi.

O kapıyı kilitlerken ben de, fırsattan istifade, önümdeki pencereyi hiç ses yapmadan, kimseye çaktırmadan iki, üç santim kadar kaldırıp araladım. Sonra

pencerenin önünden çekildim, hemen onun yanıbaşında duvara yapıştım, kulak kabarttım.

Pencereyi öylesine seri ve o kadar ustalıkla aralamıştım ki kimse bir şeyin farkına varmamıştı. Pencere hemen hemen bir parmak kadar aralıktı şimdi. Ama o aralıktan dışarı sızan sesler de bütün konuşulanları mükemmelen takip etmeme kâfiydi.

Evvelâ Gulley gelen gangsterleri birer içki içmeye davet etti. Sonra içeriden kadeh şıngırtıları ve bardaklara doldurulan içkilerin şırıltıları geldi.

Renzo ile Gulley ve adamları dereden tepeden bahsettiler önce aralarında.

Nihayet Renzo:

— «Malın kalitesine diyecek yoktu,» diye bahsi değiştirdi, «içine bir nebze dahi katkı katılmamıştı.»

Gulley mukabele etti

— «Sana daima en iyi kaliteyi, en saf malı veririm. Bunu çok iyi bilirsin.»

Johnny de söze karıştı:

«Orası öyle. Malın en iyisi müşterinin en iyisine verilir.»

Kadehler bir kere daha dolduruldu, herkes ikinci bir defa içkileri dikti. Sonra tezgâhın üzerindeki alıcı cihazı yeniden çıtırdamaya başladı. Pencerenin kenarından içeriye bir göz attım.

Gulley kulaklıklarını başına takmış, hem dinliyor, hem de bir bloknotun üzerine süratle bir şeyler yazıyordu.

Renzo, ona «Gemi körfezden içeriye girerken fazla müşkülât çekmedi ya?» diye sordu.

Gulley kulaklıklarını çıkarıp tezgâhın üzerine koydu, başını' hafifçe eğdi. Uysal

bir adama benziyordu uzaktan bakınca. Ama aslında azılı bir adam olduğuna hiç şüphe yoktu. Bu işlerin içinde ömür yitirmiş olduğu muhakkaktı. Renzo'nun bile onu atlatmaya kalkışmayacağı belliydi.

Gulley, sonra:

— «Bana bak, Renzo,» dedi. «Sen bu işin kendine düşen tarafına. Kimse birbirinin işine karışmasın. Anlaşıldı mı?»

«Ne o? Bakıyorum, birdenbire havan değişti, Gulley? Bize kafa tutmaya mı niyetlisin yoksa?»

— «Bu tavırlarıma kafa tutmak diyorsan, evet. Buraya vakit: öldürmeye gelip te boş lâflarla kafa şişireceğine şehre dönüp fedailerini toparlasan, onlara bir çeki düzen versen çok daha iyi edersin. Buraya gelip benimle uğraşmakta ne fayda var?»

Renzo:

— «Sen üzme kendini böyle şeyler için,» diye alttan aldı.

Sesinin tonunda da zerre kadar sertlik kalmamıştı. Bilâkis deminkinden de daha yumuşak bir sesle konuşuyordu.

— «Kulağıma çalınanlara göre, bu gece bir parti mal geliyormuş. Doğru mu?»

Gulley ayni sertlikle devam etti:

— «Senin kulakların da çok şey işitiyor. Hem de lüzumun dan fazla şey.»

— «Ama o konuda bilgi edinmek hiçte zannettiğin kadar kolay olmadı. Neden, biliyor musun?»

Gulley cevap vermedi.

Renzo devam etti

— «Sen sormuyorsun, ama ben yine de söyleyeyim. Yeni gelen mala son derece ihtiyacım var. Niçin ihtiyacım var, bunu da gayet iyi biliyorsun.»

Gulley, «Beni ne ilgilendirir?» der gibi omuzlarım silkti.

— «Senin ihtiyacın olan şey beni hiç alâkadar etmez. Bu gece gelecek malın parasını da müşteriden peşinen aldık. Onu yerine teslim edeceğiz. Sana vermemiz imkânsız. Sen de artık bu işlerde biraz aklım başına toplamaya başlasan hiç fena etmezsin, Renzo.»

Johnny, gayet sakin, ikinci defa lâfa karıştı:

— «Bana bak, Gulley, biz buraya seninle lâf ebeliği etmeye gelmedik. Bu gece gelecek malı da istiyoruz. Çok ihtiyacımız var ona, Müşteriler adamakıllı sinirlenmeye başladılar. Senin kendilerine sırt çevirdiğinden şüpheleniyorlar. Olanlar hiç hoşlarına gitmedi. O derece gitmedi ki, buraya bir ekip gönderip ortalığı darmadağın edebilirler. Öyle bir patırtı esnasında da sen kim vurduya gidebilirsin.»

Gulley oturduğu yerde ikidebir ayaklarını yere vurup duruyordu. Bir ara bir bezle bir bardağı parlatarak tam gerisinde durduğum pencerenin önünden geçti.

Johnny'nin son lâfı adamakıllı canını sıkmıştı Gulley'in. «Siz aklınızı kaçırmışsınız,» dedi. «Ben gece gelecek malın parasını Philip Carboy peşinen ödedi. Mal çoktan satılmış, parası da alınmışken iş ortasında nasıl cayar da onu size verebilirim?»

Johnny'nin dudaklarında kurnazca bir tebessüm belirdi:

— «Bizimle işbirliği yaparsan çok daha kârlı çıkarsın, Gulley,» dedi.

— «İş yok, oğlum. Başka kapıya. Hem sonra sizin durumunuz da artık pek parlak değil. Bir defa, Carboy, artık bir taşra, delikanlısı değil, muazzam bir teşkilât kurdu. Şebekesinin ne kadar geniş bir sahaya el attığını da biliyorsunuz.»

— «Yok canım, o kadar büyütme Carboy'u gözünde. Bizim için bir sinek kadar hükmü yoktur onun.»

— «Siz beni o kadar saf mı sanıyorsunuz? Belki Carboy sizin için eskiden öyleydi, ama artık değil. Carboy bu işlere el attı atalı hiç durmadı, her gün yeni hamleler yaparak biraz daha büyüttü işini ve şebekesini.»

Renzo birden başını çevirdi, Gulley'e ters baktı. Gulley onun fcu jestini görünce kaskatı kesilmişti âdeta Hiç kıpırdamaz es muştu. Sonra sesinin tonu biraz daha hafifledi, daha yumuşak bir ifadeyle konuşmaya başladı:

— «Ne yapayım yani?» dedi. «Evet. Renzo, sen bir zamanlar her dediğini yapabilecek, muazzam teşkilât kurmuş, çok kudretli bir adamdın, ama artık çok şeyler, değişti. Durumun eskisi kadar iyi değil. Ayağın sürçüyor. Müşterinin huyunu da bilirsin. Malı vaktinde teslim edemeyenlerden nefret ederler. Hele bahis konusu malın parası peşinen ödenmiş ise...»

Gully'in bu sözlerine kimse mukabele etmeye kalkışmadı. Birahane sahibi biraz daha rahatlamış bir halde devam etti:

— «Hele mal bu defaki gibi mühim parti ise durum çok daha, nezaket kesbediyor. Malı Cooleey'e kaptırdıysanız bundan bana. ne? Ben ne yapayım yâni? Carboy tilki gibi kurnaz çıktı. Sizin malı tedarik ve devir işinde çabuk davranmadığınızı, ayak sürüdüğünüzü görünce hemen o işe de el attı. Belki de artık bir numaralı patron odur piyasada. Kimbilir?»

Birahaneye tekrar bir sessizlik çöktü. Sonra Gulley yeniden, konuşmaya devam etti:

— «Ben sizlerin aranıza girmem. Ezilirim giremem. Meğer ki, Carboy'a malı teslim edemediğim zaman verebilecek çok makul bir cevabım olsun.»

Renzo atıldı: «Vetter burada. Şehirde kol geziyor. Bunun ne demek olduğunu da biliyorsun herhalde?»

Bu sözleri hayli tehdit dolu bir ifadeyle söylemişti. Sonra devam etti. «Vetter'in nasıl çalıştığını çok iyi bilirsin, Herifin bir şebekesi falan da yok ki dağıtabilelim. Sonra son zamanlarda çok pis bir huy da edindi. Punduna getirip bizim çocukları bir bir temizliyor. Her seferinde de vurgundan arslan payım' o alıyor.»

Bu defa sükût sırası Gulley'e gelmişti.

Renzo ondan tarafa eğildi:

— «Açık açık söyle bana, Gulley,» dedi. «Bizimle pazarlığa, hazır mısın?»

Malın parasını sana peşinen ödeyelim, onu bize teslim et. Biz; de onu bundan evvel elden kaçırdığımız malın yerine müşteriye teslim edelim. Bu işte bir dalavere dönmediğini de müşteriye anlatmak için ne yapmak lazımsa hepsini yapmaya hazırız. Sen de Carboy'a, «Malı Vetter bir baskınla adamlarımın elinden aldı,» dersin, olur biter. Carboy her sözüne inanır senin.»

Gulley fena sinirlenmişti. Birdenbire, yılan tırmalamasını andıran bir sesle «Hepiniz toptan oynatmışsınız,» dedi. «Vetter'e iftira mı edeyim? Bunu mu istiyorsunuz? Aklı başında bir adam böyle konuşmaz. Vetter denilen herifin nasıl iş gördüğünü bilirim.. Hemen de çok iyi bilirim. San Francicso'daki işi tam kıvamına gelmişken kim bozdu? Vetter. El Paso'daki yarım milyonluk malı ve bir o kadarlık mücevherleri de iç ederken Morgan'ı kim faka bastırıp temizledi. Yine o.»

«Aptalın biri ortaya çıkıp ta, herifi, birinden intikam almak için kendi şehrine davet etti mi, artık oradaki şebekelere iş kalmıyor. Vetter gelince hepsinin de kârına kesat geliyor. Vetter bir yere geldi mi ne kadar şebeke varsa hepsini darmadağın ediyor. Mensuplarını da birer ikişer tahtalıköye yolluyor. Hepiniz bilirsiniz bunu benim kadar.»

Johnny acı acı güldü.

Gulley içinde dökmek istediğini ne kadar söz varsa hepsini bir çırpıda söylemişti. Bu sözlerin ise, Johnny'nin henüz kapanmamış yaralarını hayli deştiği muhakkaktı. Sırtlan gibi:

— «Şu Vetter denilen keratayı daha yakından tanımak isterdim,» diye dişlerini gıcırdattı. «Söylenenlere bakılırsa, Cooley'in de dostuymuş. Ha, Cooley deyince hatırıma geldi: Onun temizlenmesine sen de yardım etmiştin, değil mi, Gulley? Etmiştin, değil mi? İnşallah Vetter'in kulağına gitmez bu. Giderse yandığın

gündür.»

—«Kapat çeneni be, baykuş!»

— «O kadar acele etme. Daha aramızdaki iş konuşmasını bitirmedik.»

Gulley birden soluğu kesilmiş gibi:

— «Allah topunuzun belâsını versin!» diye söylendi. «Sizin de, çetelerinizin de, gördüğünüz işlerin de... Vetter'in işine burnumu sokmam ben.» ,

— «Korkuyorsun, değil mi?»

— «Evet, korkuyorum. Çok iyi söyledin. Korkuyorum, tamam. Ama sen de korkuyorsun ondan. Korkmayan var mı Vetter'den? ha söylesene?»

Johnny dalmıştı. Düşünceli düşünceli:

— «Vallahi Vetter tek başlarına iş çeviren kimseler için belki bir tehlike teşkil edebilir,» dedi «Milyonlarca insanın yaşa dığı bir şehirde işini rahatça görüp iz bırakmadan da kaçabilir. Ama bizimki gibi bir semtte ve el altındaki kâfi miktarda da adam olursa pekâlâ hesabı görülebilir onun. Vetter denilen adam da rahatça dedelerinin yanma gönderilebilir.»

— «Öyle miii? Siz onu temizleyene kadar o kaçınızı temizler, hiç düşündün mü? Enayi mi sanıyorsunuz siz o herifi?»

— «Bizim şebekeye mensup olmayan birkaç kişi temizlense bile ne olur yani? Kalkar da Philip Carboy'a malı Vetter'in elinden aldığım söylersen Carboy ile kolu bağlı boş mu oturacak zannediyorsun? Biraz evvel dediğin gibi, Carboy yavaş yavaş bütün şehri avucunun içine almaya bakıyor. Büyük patron olmayı kafasına koymuş bir kere.»

Bir an sustu, sonra tekrar devam etti:

— «Hal böyle iken, Carboy. Vetter'in kendisine bir oyun oynamış olduğunu duyarsa ne yapar? Hiç vakit kaybetmez, bütün» imkânlarını kullanır, bütün

adamlarını seferber eder. Vetter'i temizlemeye çalışır. Böylece biz de bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Hem Vetter, hem Carboy tayınlarını almış olurlar... Carboy, Vetter'i ortadan kaldırmaya muvaffak olsa bile karşılığında bunca, para vermiş olduğu malı geri alamayacaktır. Alamayınca da müşteri ve piyasa nezdindeki nüfuzunu kaybedecek, eski prestijinden, geriye hiçbir şey kalmayacak. O zaman da onu istediğimiz gibi oy natırız avucumuzun içinde.»

Gulley:

— «Peki, benim kârım ne olacak bu İşten?» diye sordu.

«Bu sualinin cevabını sana daha evvel, sormadan söyleyecektim. İstersen bize bir teklif yap, bu iş için istediğin parayı bildir. Biz bu vurgundan sana yüzde on vermeyi düşünmüştük. Nasıl, işine geliyor mu?»

Gulley şimdi derin derin düşüncelere dalmıştı. Bir an hare, ketsiz kaldıktan sonra tekrar kımıldamaya başladı:

— «Pena değil, teklifiniz.» dedi. «Lâfta kalmamak şartıyla tabii. Para nerede? Evvelâ onu görelim.»

Renzo: «Burada. Yanımda,» diye cebini sıvazladı.

— «Philip Carboy'un bu gelen mal için peşin ne kadar ödediğini biliyor musun?»

— «İki milyon dolar civarındaymış galiba. Öyle bir rakam çalındı kulağıma.»

Gulley: «Sonra malı getiren gemideki adamları elde etmekte bir hayli güç olacak.» dedi.

Renzo pis pis sırıttı.

— «Yok canım, o işin o kadar güç olacağını sanmıyorum. Gemidekiler gık dedikleri anda Vetter veya Carboy onları temize havale ederler. Hiçbirinin başını belâya sokmak isteyeceğini sanmıyorum. Onun için kendilerine beş paşa dahi vermesem susmaya mecburdurlar.»

— «Peki, yüzde on komisyondan gayri ne vereceksiniz?»

— «Yüz bin dolar. Ayrıca yüzde onunu da alacaksın. Hiç fena değil, değil mi?»

Gulley bir an düşündü, teklifi zihninde evirip çevirdiği belliydi Nihayet:

— «Kabul,» dedi. «Bu fiyata fitim.»,

Bir dakika kadar bir zaman kimse konuşmadı. Sonra Gulley "konuşmaya devam etti. «Gemiye hemen telsizle talimat göndereceğim,» dedi. «Rota değiştirip müteharrik tahmil tahliye tesisatı olan rıhtıma yanaşsınlar. Malları o rıhtıma indirmelerini bildireceğim. Asıl mal bira kasalarından birinin içinde olacak. Pek büyük bir paket olacağını sanmıyorum. Onun için rıhtıma indirilecek bira kasalarının arasında dikkatle arayın. Kasaları da herhalde rıhtım boyundaki banklardan birinin altına bırakacaklar.»

— «Peki, parayı kime teslim edeceğiz?»

— «Rıhtıma gelmeden evvel kayığa binecek, denizde rıhtım üzerindeki son iskele babasının hizasına kadar kürekle gideceksiniz. Rıhtım nihayetindeki sonuncu iskele babası kırmızıya boyalıdır. Etrafında da çepeçevre beyaz bir band vardır. Babanın üst kısmı vidalıdır. Üst kısmı hafifçe çevirip çıkarın, parayı vidanın alt kısmındaki oyuğa bırakın. Sonra kapağı yerine yerleştirip sıkıştırın. »

Renzo:

— «Tıpkı vaktiyle yaptığımız gibi, değil mi? dedi.

— «Evet. Aynen öyle. Gemiyle gelenler rıhtımdan fazla uzaklaşmak istemezler. Bu yüzden de son derece dikkatli davranırlar. Parayı bahsettiğim iskele babasının içine yerleştirdikten sonra oralarda bir saniye dahi oyalanmayın. Belki gelenler hem malı, hem de parayı almak istediğiniz gibi bir zehaba kapılabilirler. Gemideki melezin dolabı da cephanelikten farksızdır. Hafif makinelilerden sonra model revolverlere kadar ver çeşit silâhı bulunur keratanın. Adamlarının da tepeden tırnağa silâhlı olduklarını kaydetmeye lüzum görmüyorum.»

— «O hususta hiç endişen olmasın. Ona oyun etmeye niyetimiz yok ki...»

— «Sen yine bildiğin gibi hareket et. Ben peşinen ikaz edeyim de...»

Renzo:

— «Peki, Carboy'a vaziyeti nasıl izah edeceksin?» diye sordu.

— «Nasıl mı izah edeceğim? Hiçbir izahat vermeyeceğim. Sadece gemiyle irtibatımı kaybetmiş olduğumu söyleyeceğim. O kadar... Ondan sonra da. herhalde Vetter'in bu işe parmağım sokmuş olduğunu tahmin edecekler. Gerçekten onlara Vetter'in bu işte şöyle veya böyle rol oynamış olduğuna dâir hiçbir şey söylemeyeceğim.»

Gulley birkaç saniye sustu. Sonra yine ıslık çalar gibi ve adeta hırıltı bir sesle':

— «Yalnız bir hususa dikkatinizi çekmeden geçemeyeceğim.» Renzo,» diye ilâve etti. «İster Carboy'la, ister Vetter'le... beni ilgilendirmez. Yalnız benimle uğraşmaya, benim arkamdan tertiplere falan girişmeye kalkışma. Zira bana bir hal olursa derhal polise bir deste mektup gidecek. Bir deste ihbar mektubu. İçlerinde bir sürü isimler, birçok ihbarlar ve birçok işlerin nasıl dönmekte olduğuna dair etraflı malumatla beraber.»

Renzo birden itidalini kaybetmiş gibi oldu, yüzü asabiyetle gerildi. Yine de kendini tutmaya muvaffak oldu. Yanındaki adamına döndü:

— «Git, şu herifin parasını getir!» diye bir emir verdi.

Yanındaki de: «Peki Patron,» diyerek kalktı kapıya yürüdü.

Kapının sürgüsü çekildi, sonra anahtarın kilitte döndüğünü duydum.

Renzo, Gulley'e: «Bu defa iş tıkırında gitmeli,» dedi. Tereyağından kıl çeker kader kolay olmalı. Sırası gelmişken temas edeyim, geçen sefer herifin o malı ele geçirdikten sonra ne yaptığım hâlâ merak ediyorum.»

Johnny: «Bana kalırsa o malı elden çıkaramadı,» dedi. Sonra da: «Acaba Cooley'le Vetter birlikte mi çalışıyorlardı dersiniz?»

diye bir lâf attı ortaya.

Renzo İse o suale cevap vermeden bambaşka bir konuyu ele aldı: «Beni hiçbiri bozmuyor da o Helen kaltağının yaptıkları deli ediyor!» dedi. «Ah, bir elime geçerse ona neler yapacağımı bilirim... Nasıl oldu da, onun ne mal olduğunu vaktinde bir türlü anlayamıyorum.»

Johnny atıldı:

— «Ama patron, ben o kızın sağlam ayakkabı olmadığını, bizden habersiz, bir takım dümenler çevirdiğini vaktinde haber vermiş, sizi ikaz etmiştim.» .

— «Aklına geleni söylemeyi bırak, Johnny. Sana akıl soran olmadı. Kızı bulmaya bak, sen.»

Artık orada daha fazla durup dinlememe lüzum kalmamıştı.

Binanın dibinden ayrıldım, gecenin zifiri karanlığı içinde kumların üzerinde yine sine sine bir kedi kadar sessiz yürüyerek oradan uzaklaştım.

Ay doğuyor gökyüzü biraz daha aydınlanıyordu. Ağaçların gölgeleri de uzamaya başlamıştı. Ağaçlar ayın yarım ışığında pençelerini önce doğru uzatmış, yerde bir şeyler arayan garip canavar ları andırıyordu.

Helen'i bırakmış olduğum yere döndüm. Yerden iki ufak taş: alıp ileriye, fundalıkların arasına attım. Sonra Helen'in karanlıkta heyecanla iç çektiğini duydum.

O zaman gayet hafif bir sesle: «Helen...? Helen...?» diye seslendim.

5

Helen hiç gürültü etmeden fundalıkların arasından çıktı, bir hayalet gibi yanıma geldi. Yaklaşırken de:

— «Joe...? Joe...? Sen misin?» diye sorup duruyordu.

— «Evet, benim. Çabuk. Vakit kaybetmeden buradan uzaklaşalım!»

— «Ne oldu, Allah aşkına?»

— «Sonra anlatırım. Ben önden gidip taksinin yerinde durup durmadığına bakayım. Şüpheli bir gürültü falan duymadığın müddetçe sessizce beni takibe devam et.»

— «Peki, Joe.»

Helen, «Peki,» demişti, ama yine de müteredditti. Ona hak vermiyor da değilim. Yine de o anda hiçbir şey yapabilecek vaziyette değildim.

Helen'i arkada bırakıp yalnız başıma taksiyi bırakmış olduğum koruluk içindeki ağaçtan tarafa yürümeye başladım. Otomobil yolunun kenarında, kumların üzerinde sessizce ilerliyor, yürürken de bütün ağaçların altındaki gölgelere gözlerimi kısarak dikkatle bakıyordum.

Nihayet ağaçların seyreldiği yere gelince durdum.

Bir an kulak kabartıp etrafı dinledim. Sonra demin şoförün arabayı çekmiş olduğu ağacın gölgeleri içine yürüdüm, taksiye yanaştım.

Şoför direksiyon başında uyuyakalmıştı. Onu uyandırabilmek için sarsmak zorunda kaldım. Aptal bir adama benziyordu bu şoför. İrkilerek uyandı, gözlerini ovuşturdu. Sonra kendisini sarsanın ben olduğumu anlayınca biraz sükûnet

buldu,

— «Haydi, dönüyoruz,» dedim. «Ama farlarım ve arabanın içindeki ışıklarını yakayım deme. Ortalık zaten aydınlık gibi. Mehtap var. Karayoluna çıkana kadar farları yakmadan gideceğiz.»

Şoför dikilecek gibi oldu:

— «Öyle şey olmaz. Farları yakmadan gidemem. Durup dururken karanlıkta bir kazaya sebep olup başımı derde sokamam.»

— «Merak etme, hiçbir şey olmayacak. Dediğim gibi hareket edersen başına hiçbir kaza gelmez.»

— «Pekâlâ. Dediğiniz gibi olsun.»

— «Dur. Şimdi hanım da gelecek. O arabaya biner binmez mümkün mertebe gürültü yapmadan sessizce hareket edeceksin, anlaşıldı mı?»

Bekleyiş fazla sürmedi.

Biraz sonra kumların üzerinden, seri fakat telâşsız ayak sesleri geldi kulağıma. Ondan sonra da öyle bir ses duyduk ki üçümüz dona kaldık.

Bir ıslık sesi!

Dünyanın her tarafında olgun ve dolgun sarışınların peşinden savrulan ve hayranlık ifadesi olan cinsten bir ıslık sesiydi bu. Uzun bir ıslık hem de...

Hemen taksinin kapısını açıp içine atladım. Kapıyı da açık tuttum. Şoföre de: «Hazır ol, hanım biner binmez hareket edeceğiz.» dedim.

Helen arabanın çalışmaya başladığını duyar duymaz koşmaya başlamıştı. Yaklaşıyordu. Sonra ayın loş ışıkları içinde birdenbire kocaman bir karaltı gibi beliriverdi arabanın yanında. Açık kapıdan uzanıp elinden tuttuğum gibi kapaklanırcasına içeriye çektim onu. Bindiği anda da başını aşağıya bastırdım.

Dışarıdan bir bakan veya ateş eden olursa hedef teşkil etmesin diye...

Helen, yavaşça: «Biri...» diye fısıldadı.

— «işittim,» dedim.

— «Ama kim olduğunu göremedim.»

— «Üzülme. Belki de o heriflerden biri değil de bir yabancı dır. Etrafta, o kadar çok araba var ki...»

Helen elimi sıkı sıkıya kavramış, tırnakları adeta elime gömülüyordu. Bana doğru dönmüş, etekliği yukarıya çekilerek dizinin üzerine kaymıştı. Parlak naylon çoraplar içindeki mevzun bacakları hayal meyal görünüyordu. Memeleri de sağ koluma değiyordu. Kurulu bir zemberek kadar gerilmişti vücudu.

Karayoluna çıktığımız ana kadar da son derece asabi kaldı.. Helen asfalta çıktığımız zaman sindiği yerden doğruldu, arkasına yaslandı, köşeye iyice kuruldu.

O zaman parmağımı dudağıma götürüp öndeki şoförü göstererek. Sus işareti verdim.

Helen, başını, «Anladım,» der gibi sallayarak kolumu sikti, tebessüm etti. Ama bu defa tebessümüyle kolumu sıkış tarzı birbirine çok denk düşüyordu.

Şehre varmadan şoförün parasını verdim. Taksimetrenin yazdığı paradan kat kat fazlasını vermiştim. O para da bir adamın; ağzını uzun zaman kapalı tutturacak kadardı. Ondan sonra konuşsa bile kıymeti olmazdı. O zaman da kimseye bir fenalığı olamaz, ancak kendi başını derde sokardı.

Şehre girmeden taksiden indik, sonra şoför çekip gitti. Araba gözden kaybolana kadar yol kenarında bekledik. Yirmi dakika sonra gelen boş bir ikinci taksiye atladık. Şoförün, bizi küçük bir otele götürmesini söyledim. Basit, küçük bir otele...

Şoför yanımdaki güzel sarışına manidar bir nazar atfetti sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Bu arada bir otel ismi de söylemişti galiba, fakat pekiyi duymamıştım. Sonra

marşa basıp arabayı çalıştırdı, bir kere daha yola koyulduk.

6

Şoförün bizi getirdiği ufak sessiz otel tam bizim istediğimiz." gibi bir yerdi. Müşterilere can sıkıcı sualler sorulmayan bir yer... Zaten otel müşterilerinin kayıt defterine yazdıkları isimlere kim inanırdı?

Deftere isimlerimizi Bay Valiskivich ile Bayan Valiskivich diye yazdım. Sonra otelin bir haftalık ücretini de peşinen ödedim.

Resepsiyon memuru kayıt defterine yazdığım isimleri okur okumaz bana yukarıdan aşağı, tuhaf tuhaf baktı. Herhalde o kadar acayip bir ismin sahte olmayacağını düşünmüş olmalıydı da: o yüzden hayretler içindeydi. O isimleri okuyunca" otel müşterilerinin kalitesinin biraz daha yükselmekte olduğunu mu düşünmüştü, kimbilir?

Bize ayrılan odaya girdik. O zaman Helen'e

— «Birkaç gün burada kalacaksın,» dedim.

— «Bana söylenecek başka sözün yok mu? Bütün söyleyeceklerin bundan mı ibaret, Joe?» dedi.

— «Ne gibi başka bir şey söylememi istiyorsun meselâ?»

— «Sen ne garip bir erkeksin, Joe. Vallahi bazen gerçekten çocuk olduğuna inanacağım geliyor.»

— «Bana çocuk falan deme, Helen.»

Helen'in yüzünde bir kere daha o ilâhi güzellik zarif bir çiçek gibi açtı. Şimdi dudaklarında gerçekten neşeli bir tebessüm belirmişti.

Ayakta hareketsiz duruyor, ellerini kalçalarının üzerine koymuş, tıpkı sahnede numarasını yapmaya hazırlanıyormuş gibi bir hali vardı haspanın.

Onu öyle görünce birden içimde bir şeylerin kızıştığım, yanıp tutuşmaya başladığını hissettim. Helen nefes alırken bile karşısındaki insana tesir etmeyi çok iyi biliyordu. Gözlerindeki bakışta, dudaklarındaki tebessümde böyle zamanlarda her an biraz daha derinleşiyordu. Kendisine manalı manalı baktığımı görünce içimden geçenleri anladı.

— «Evet, sana gerçekten çocuk dememek lâzım,» dedi. «Zira değilsin.»

Bana elini uzattı. Elinden tutup onu kendime doğru çektim.. Helen devam etti.

— «Ama seni ilk gördüğüm gün bir çocuktan farkın yoktu Yüzüm gözün toz toprak, kan içindeydi. Renzo sana o alçaklığı yaptığı vakit hırsımdan üzerine atılıp onu gebertmemek için kendimi zor tuttum. Kimsenin başka birine öylesine zulmetmeye hakkı yoktur. Hele senin gibi henüz hayatın en güzel çağında bulunan bir gence... Ama sen ne yapabilirdin ki...? O Johnny yok mu? Biliyor musun, o sırada sen birdenbire beş, on yaş daha almışsın, yaşlanmışsın gibi geldi bana... Sana yaptıklarını hiçbir zaman unutmayacağım onun.»

— «Tam zamanında müdahale etmeseydim, seni de muhakkak dövecek, o hale getirecekti.»

— «Bak şimdi bile konuşurken daha olgunlaşmış gibisin. Yoksa kısa bir zaman içinde çok daha mı olgunlaştın, nedir? Bana öylee geliyor ki, sen hayatının son delikanlılık gecesini dün benimle birlikte yaşadın Joe. Gözlerimin önünde dirhem dirhem olgunlaştığım görür gibiyim. Ama inşallah bu değişiklik ıstırap verici olmamıştır.»

Bir an durduktan sonra devam etti:

— «Ve senin olgunlaşmana da ben sebep oldum. Halbuki ben karşıma çıkan her erkeğe sana yaptığım gibi muamele ettim. Belki de genç kızlığımda evden kaçmama da bu halim sebep olmuştu. Zira yanına yaklaştığım herkese uğursuzluk getiriyordum. Ne kadar insan, tamdıysam benim yüzümden şu veya bu şekilde, şu veya bu sebepten muhakkak ıstırap çekmişlerdir. Kendi kendime bile uğursuzluk getiririm ben.»

— «Sen başka kızlarla kıyaslanamayacak kadar iyisin. Helen. Ama talih bana

güleryüz göstermemiş. Hepsi bundan İbaret, Kendi kendine iftira edip durma yoksa.»

— «Joe, biliyor musun, sana iyilik edipte karşılığında bir şey beklemeyen ilk insan sensin.»

— «Helen...?.»

— «Hayır, Bir şey söyleme şimdi. Yüzüme, iyice, dikkatle bak Benim ne olduğumu görüyorsun, değil mi? Zaten böyle şeyler gizlenmez, belli olur. Biliyorum, mazim hiç temiz değil, Joe. Ben erkeklerin arzu ettikleri, fakat ailelerine takdime hiç bir zaman cesaret edemeyecekleri tipte bir lazım. Sefil bir mahlûkum aslına bakarsan... O kadar...»

Helen'in gözleri nemlenmişti. Yaşlarını silmek istedim, fakat müsaade etmedi.

— «Nelerden bahsettiğimi anlıyorsun, değil ml?» dedi. «Henüz gençsin. Bana pek yaklaşmasan hakkında daha hayırlı olur. Aksi takdirde sen de kirlenir ve çok ıstırap çekersin.»

Sözlerini bitirdiği anda dudaklarının arasından bir hıçkırık yükseldi, itidaline hakim olmak için bütün gayretini sarfettiği, fakat muvaffak olamadığı belliydi.

Ellerimi ellerinin arasından çekerek Helen'i kucakladım, bağrıma bastım.

— «Helen... Helen... » diye mırıldandım.

Helen yaşlı gözlerini yüzüme kaldırdı, bana baktı. Sonra cılız, soluk bir tebessüm gezindi dudaklarında.

— «Seninle ben ne garip bir çift teşkil ediyoruz, Joe.» dedi, «İş işten geçmeden aklını başına al da buradan kaç. Benim yanımda daha fazla durma.»

Ona hemen cevap vermedim. Ben cevap vermeyince Helen gözlerini bir kere daha gözlerimin içine dikti, yüzüme ısrarla bakmaya başladı. Kaşları çatılmıştı. Yüzünde yine bir hayret ifadesi belirmişti. Kırmızı ve nemli dudakları yine bir sual sormaya hazırlanıyormuş gibiydi. Fakat soracağı suali de unutmuşa benziyordu.

Ona uzun zaman kımıldamadan bakmakla iktifa ettim. O vakit Helen bakışlarımın mahiyetini anlamayarak, onlara nüfuz edemeyerek başını yasladı.

Nihayet: «Helen, işte senin yanındayım.» dedim. Bak, gör dün mü, senden bana kir bulaşmadı. Sen kendini kötü görmek ve kötü göstermek illetine tutulmuşsun. Bilâkis belki ben senin kendi hakkında düşündüğünden çok kötü bir insanım ne biliyorsun?»

— «Joe...»

— «Sana doğrusunu söyleyeyim mi, kızım. Böyle bir hal bugüne kadar benim de başıma gelmedi. Fakat bu sefer öyle anlıyorum ki, çok yerinde bir seçim yapmışım. Hayatımda ilk defa olarak kendimi tam istediğim gibi hayalimde yaşayan kadının tipinde bir kadın seçmişim.»

Parmaklarımı onun saçlarının arasına sokup orada gezdirmeye başladım. Ona bu şekilde bakmak o kadar hoştu ki... Ne tepeden, ne de çok aşağılardan... Ayni seviyeden bakmak... Hem de tâ gözlerinin içine...

— «Benim ne ailem var, ne. de kimsem, Helen. Ama bir ailem olsaydı, emin ol, seni onlara saniye geçirmeden takdim ederdim. Güzel sarışınım benim... Benim için hiçbir zaman endişe etme sen... Senin yüzünden hiçbir vakit ıstırap çekmeyeceğim. Bunu böylece bilesin.»

Helen'in gözleri iri iri açılmıştı. Nihayet her şeyi anlamaya başlar gibiydi. Ama bu sefer de gördüklerinin, duyduklarının, hissettiklerinin gerçek olabileceğine inanamıyordu.

— «Seni seviyorum, Helen.» dedim.. «Bir delikanlının bir genç kızı sevdiği gibi değil hem de... olgun bir erkeğin, olgun bir kadını sevişi gibi... Bu öyle bir şey ki, hiçbir zaman değişmesine, şekil değiştirmesine, azalmasına, sönmesine, mahvolmasına imkân yok.»

— «Joe...»

— «Artık karar vermek sana düşüyor, yavrum. Bana iyi bak. Söyle şimdi: Bunun böyle olmasını istiyor musun?»

Helen'in o güzel gözleri bir kere daha dolu dolu oldu, dudaklarında yine ağır ağır bir tebessüm belirdi. Sıcak, ılıcacık, ışık saçan tebessüm... Bu tebessüm bana bütün kelimelerden daha çok şey ifade ediyordu.

— «Bizim de başımıza böyle bir şey gelebilirmiş demek, Joe?» diye mırıldandı. «Biliyorum, bizden evvel de birçok çiftler böyle hisler duydular. Demek biz de diğer insanlar gibi böyle hisler duyabiliyoruz? öyle değil mi, Joe? Bu öyle bir şey ki... Nasıl anlatayım?»

— «Ne düşünüyorsan hepsini duyduğun gibi söyle, yavrum.»

— «Seni seviyorum, Joe. Belki de senin gibi genç, çok genç bir erkeğe âşık olmam benim için çok daha iyi... Kaç yaşındasın, Joe, bana söylemiş miydin? Ama rica ederim, doğruyu söyle.»

Bana biraz daha sokuldu, sonra başını göğsüme dayayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Omuzlarını, boynunu okşayarak onu teselliye çalıştım. Sonra hafifçe kendimden uzağa ittim onu. Bu sefer de gülümsemeye başladım:

— «Yaşımın bu işte ne önemi var, Helen?» dedim. Yirmi sene sonra ikimiz de ihtiyarlayacağız, aramızda fark kalmayacak.»

Helen'in yakıcı dudakları sözlerimi kesti. O öpüş bittikten sonra da geriye artık bahse değer hiçbir şey kalmadı.

Nihayet Helen'i hafifçe kendimden uzağa ittim:

— «Şimdi beni iyi dinle,» dedim. «Burada kalmam istiyorum. Sakın buradan bir yere çıkayım, uzaklaşayım deme. Neye ihtiyacın olursa aşağıya telefonla bildir, buraya odaya getirsinler, Ne kadar sıkılırsan sıkıl, odayı terketme. Gelip içeri girmek isteyen bir yabancı olursa katiyen kapısını açma. Ben geldiğim vakit te odanın kapısını sadece bir defa vurarak işaret veririm. Anlaşıldı mı? Sadece bir defa... Kapıyı içeriden kilitle ve kimseye de görünme. Anlaşıldı mı?»

— «Evet. Merak etme.»

— «Sen de beni merak etme. Helen. Seni burada fazla yalnız bırakmayacağım. Ama kapıyı çalanın ben olduğuma kanaat getirmeden de sakın açayım deme.»

Bunları söylerken bir taraftan da ona gülümseyerek bakıyordum.

— «Bundan böyle artık yakanı elimden güç kurtarırsın, sarı kız» dedim. Bu iş bir sonuca bağlansın, ondan sonra daima beraber olacağız. Son nefese kadar birbirimizden ayrılmayacağız.»

— «Nasıl emredersen Joe.»

Elimle çenesinin altından tutarak yüzünü yüzüme kaldırdım, Çehresinde bir kere daha tecessüm dolu bir İfade belirmişti. Bir defa daha bana sıra sualler sormaya hazırlanıyormuş gibi...

Ona manalı bir göz kırptım. Sonra Helen'in beni orada lüzumundan fazla oyalanıp alıkoymasına meydan vermeden odayı terkettim.

Halimden o kadar memnun, o derece keyifliydim ki otelden çıkarken resepsiyon memuruna bile gülümseyerek bir selâm salladım. Adam bana acayip bir şey görmüş gibi baktı selâmım üzerine, öyle sarışın bir güzeli öylesine tek başına ıssız bir otelin odasında bırakıp dışarı çıkan erkeği ya delinin ya da itin biri diye düşündüğü muhakkaktı. Adamcağız bu otele getirilen kadınların odalarında yalnız başlarına bırakılmalarını seyre alışkın değildi herhalde. Ne olursa olsun keyfim yerindeydi. İnsan öyle zamanlarda çılgınca bir şeyler yapmak, bir şeyler vurup kırmak, konserce kutularına şut çekmek, havaya kahkahalar savurmak istiyordu. Aklını oynatmış gibi... Ama bu'da normal bir şeydi. Yahut ta bana öyle geliyordu. O ruh haleti yapılacak çok mühim başka bir takım işlerim bulunduğunu hatırlayana kadar da devam etti.

7

Sokak üzerindeki birahaneye girip kasiyere bir dolar bozdurdum. Sonra içerideki bir telefon kulübesine girip bir numara çevirdim. Çok geçmeden de aradığım şahsı buldum.

— « Mr. Sarboy orada mı?» diye sordum.

— «Evet. Kim telefon ediyor?»

— «Ben Joe,» dedim. «Joe Böyle...»

Bir saniye sonra öbür uçta telefon el değiştirdi, Carboy'un sesi duyuldu. Sonra Carboy etrafında bulunanlara susmalarım ihtar etti. Nihayet:

— «Nasılsın, delikanlı?» diye sordu. «Ne var, ne yok?»

O anca Carboy'un zihninden geçenleri sesinin tonu bana açık olarak ifadeye yetmişti.

— «Peşime taktığınız adamlar izimi kaybettiler ve beni de hâlâ bulamadılar.» dedim. «Herhalde haberiniz olmalı bundan.»

— «Hiçbir şeyden haberim yok»

— «Neyse, haberiniz olsun diye söylüyorum. Adamlarınızdan kaçmış ve izimi kasten kaybettirmiş değilim... Yapmayı kafama koyduğum bir iş vardı, onu yaptım. Bu şehirde kafası çalışan tek insan siz değilsiniz herhalde...»

— «Senin de vazifen düşünüp kafanı çalıştırmak değil mi»

—«Doğru, Zaten kafamı çalıştırıp düşünmemiş olsaydım çok mühim bir parti malı elimizden kaçırmış olacaktınız.»

Carboy'un sesi hafifçe gerilmişti:

— «Ne demek istediğini anlayamıyorum. Daha açık konuş.» dedi.

Telefonun öbür ucunda bir an için fısıltılı bir takım konuşmalar cereyan etti.

Fısıltılar son bulunca, Carboy'a: «Renzo sizi bir işte ekarte etmeye çalışıyor,» dedim. Sonra öbür uçtaki adamın derin bir sessizlik içinde dinlemeye devam ettiğini sezerek ilâve ettim: «Renzo Gulley'le anlaştı. Parasını peşinen ödediğiniz bir malı size değil, ona teslim edecek.»

— «Nelerden bahsediyorsunuz, Allah aşkına, delikanlı? Başından başla da öyle anlat bakayım. Neler duydun, neler öğrendin, bir bir naklet.»

— «Parasını peşinen ödeyip Gulley'in aracılığıyla satın aldığınız malı getiren gemi kararlaştırılan rıhtıma yanaşmayacak. Onun yerine müteharrik tahmil tahliye tesisatı olan rıhtıma yanaşacak. Ve malı da oradan Renzo alacak. Size de her halde avuçlarınızı yalamak düşecek.»

— «Joe, balon uçuruyorsan ve bu anlattıklarının aslı esası yoksa başına gelecekleri tahmin edersin, değil mi?»

— «Tabii ederim.»

— «Kimden öğrendin bunları?»

— «Farzedin ki Renzo ile Gulley arasında yapılan son konferansa katıldım.»

— «Peki, delikanlı. Verdiğin habere inanıyorum. Ama inşallah yanılmıyorsundur. Yoksa hakkında hiç hayırlı olmaz. Bir dakika dur hele, telefonu kapatma...»

Carboy bunu söyledikten sonra yanında bulunanlardan birine bir şeyler bağırdı, uzaktan uzağa bir takım sesler, konuşmalar geldi sonra. Nihayet tekrar ahizeyi eline aldı.

— «Sana bir şey daha soracağım, delikanlı. Vetter işinden ne haber?»

— «Henüz bir haber yok, Mr. Carboy. Biraz daha sabredin...»

— «Peşinde daima adamlarımdan birkaçı bulunmalı. Hazırladığım plânları başkalarının bozması çok canımı sıkar. Nerede bulunuyorsun şu anda?»

— «Fatty'nin birahanesinde.»

— «Peki. Onbeş yirmi dakika daha oyalan orada. Sana iki adamımı yolluyorum. Verdiğim kırmızı mendil hâlâ yanında, değil mi? »

— «Evet yanımda.»

— Peki. Dört aç gözünü.»

Carboy telefonu kapadı.

Tam karşımdaki duvar saatine baktım. Sonra barın tezgâhına gidip bir tabureye oturdum. Kendime bir portakal suyu ısmarladım. On dakika sonra da tabureden inip döndüm, ağır adımlarla birahaneden caddeye çıktım.

Patty'den biraz uzaklaşmıştım ki, az ileride caddenin karşı tarafındaki yaya kaldırıma bir araba yanaşıp durdu. Başımı çevirip o tarafa baktım. Arabanın kapısı hızla kapandı, sonra muntazam iki çift ayak sesi bana doğru yaklaştı.

Her şey tamamdı artık. Dramın son perdesi başlıyordu. Bu perde de gerçekten seyre değer bir şey olacaktı. O perde oynanırken tiyatronun en ön sırasında olmak istiyordum.

Köşe başında bir taksi durağı vardı. Sırada bekleyen arabaların en baştakine bindim. Şoför verdiğim adresi duyunca başını salladı, sonra kendisine uzattığım banknota bir göz attı, hemen marşa basıp motoru çalıştırdı. Hareket ettik.

Arkama baktım.

Peşimizde başka bir araba vardı. O arabanın farları bir hayli gerilerde İki kıvılcım gibiydi âdeta. Peşimizi kovalayan iki kıvılcım gibi...

8

İnsan kokuyu oraya gelmeden çok zaman evvel, uzaklardan duyuyordu. Bir tarafta irili ufaklı birçok dükkânlar vardı.

Hepsi de zifirî bir karanlığa gömülüydü. Üstünde yığılmış, oracığa sızmış, sarhoşları andırıyordu bu dükkânlar. Ve hepsinden de etrafa ayni koku dağılıyordu. Balık kokusu ve onunla karışan çürük tahta kokusu...

Körfez, mağazaların karşı tarafında alabildiğine uzanıyordu. Ter yer limandaki gemilerin ışıkları görünüyordu karanlığın içinde. Geride kalan her şey gökle denizin birbirlerine kaynaşmış karanlıkları içinde yutuluyor, kayboluyordu. Soluk ay ışığı ilerideki demiryolu köprüsüne acayip bir siluet hali veriyordu.

«Müteharrik Yükleme Rıhtımı» yazılı levha aradığım rıhtımın bulunduğu tarafı bir okla gösterdi. Biraz daha ilerledik. Şimdi rıhtım sağda denize doğru muazzam bir kol gibi uzanıyordu.

Şoföre, yola doğru devam etmesini, fakat daha yavaş gitmesini söyledim, sonra da parayı uzattım. Adam arkasına dönmeden parayı alıp cebine attı, taksinin hızını biraz daha düşürdü. Münasip bir yere gelince de kapıyı açtım, araba hareket halindeyken dışarı, atladım.

Sine sine atladığım için bir gölge gibi karanlıkların içine karıştım. Şoför de ayni saniyede kapıyı kapamıştı. Otomobil kırmızı stop lâmbaları gittikçe ufalarak uzaklaştı, ileride bir döne meçte gözden kayboldu.

Yalnız kalınca doğruldum, sonra etrafıma bir göz atıp bulunduğum yeri kolaçan ettim. Nihayet emin gölgeler içine çekildim, beklemeye başladım. Taksinin sesi uzaklarda tamamen kaybolunca içine sığındığım gölgelerden çıktım, karşı taraf geçtim, orada yine gölgeler içinde bir yere sığınıp saklandım.

Otuz saniye sonra da peşimizdeki arabaya ayni yoldan hız la geldi bir binanın

kapı ağzına sığınmış bulunuyordum, Arabayı görünce iyice duvara yapıştım. Philip Carboy geçen defa izimi kaybeden adamlarına fena halde kızmıştı. Bu sefer muhakkak çileden çıkacaktı.

Caddenin beri tarafında, gizlendiğim yerde, taş kesilmiş gibi: hareketsiz duruyor, kulak kabartarak etrafı dinliyordum. Biraz: İleride caddeden ayrılıp ileriye doğru uzanan rıhtımda derin, ama. çok derin bir sessizlik vardı.

Bir an etrafta bazı şeylerin kımıldadığını duyar gibi oldum. Olup bitenlere metelik bile vermeyecek kadar cesur bir takım mahlûklar oraya buraya girip çıkıyor, caddenin bir yakasından ötekine, dünyayı umursamazmış gibi gidip geliyorlardı.

Şu farelere gıpta ediyordum doğrusu. Bir tanesi ağzına bir şey almış, onu sürüye sürüye götürüyordu: Sonra tüyleri ay ışığında, gümüşî bir renkte görünen başka bir acayip mahkûk onun üzerine atıldı, ikisinin arasında şiddetli bir mücadele başladı.

Nihayet ikinci, birincinin ağzında sürükleyerek götürdüğü şeyi kaptı ve mücadele de sona erdi.

Kendi kendime düşündüm Demek ayni mücadele fareler arasında da oluyordu? Kim kimden örnek alıyordu acaba? Fareler mi İnsanlardan, insanlar mı farelerden?

Başka bir fare yol kenarındaki bir çukurun içinden koşarak gidiyordu. Tam sokağın karşı tarafına geçeceğim sırada birden durdu, art ayaklarının üzerinde dikildi, başını rıhtımdan tarafa çevirerek pür dikkat kesildi, sonra birdenbire yıldırım hızıyla kaçarak kayboldu.

Onun neyi işiterek kaçtığını bir saniye sonra ben de anladım.

Rıhtımın uç tarafından boğuk bir takım gürültüler, sesler gelmeye başlamıştı. Sonra birden oldukça net bir küfür sesi geldi kulağıma. Her şey bir an içinde patlak vermişti. Şenlik nasıl başlamıştı, farkına bile varmamıştım. Hâdiseler bir volkan gibi birdenbire indifa edivermişti...

Evvelâ, karanlıkların içinde portakal rengi upuzun bir alev görüldü, kayboldu. Sonra kuru bir infilâk sesi duyuldu. Arkasından da silâhlar konuşmaya başladı. Silâh sesleri gecenin derin sessizliğini bir anda paralayıvermişti. Kurşunlar suların üzerinden vızıldayarak geçiyordu.

Anlaşılan iki taraf ta işi sessiz sedasız yürütmekten vazgeçmişti. Silâh sesleri birbirini takip ediyordu. Uzaktan seyrettiğim rıhtım boyu bir ana baba gününe dönmüştü.

Sonra biri tanımadığım biri, hayretle bağırdı. Arkasından başka biri boğuk bir sesle bir çığlık savurdu. Sonra yaralanan biri can havliyle avazı çıktığı kadar bağırdı. Sonra sokak feneri birden sönüverdi. Serseri bir kurşun veya kasten atılan bir mermi onu parçalamıştı.

Her yer zifiri karanlığa gömülmüştü şimdi.

Caddede koşuşmalar oluyordu. Ay bir an için bulutların arkasından sıyrıldı, sonra tekrar kayboldu. Ama o kısacık zaman zarfında rıhtım boyunda ne olup bitiyorsa hepsini görmüştü.

Her iki taraftan on, on iki kişi rıhtımın nihayetine doğru koşuşuyorlardı. Sonra körfezde harekete geçen bir motorun gürültüsü duyuldu. Ayni anda da bir gemi demir almaya başladı.

Sokağın tam ortasından ağır ağır yaklaşan bir araba birdenbire sis lâmbalarını yaktı, sonra kaldırıma yanaşıp zınk diye durdu.

Etrafta bulunduğum yerden başka saklanacak köşe yoktu. Halbuki birden duyduğum ayak sesleri gizlendiğim yere doğru yaklaşıyordu. Geriye gidemezdim. Sığındığım binanın arkamı verdiğim kapısı kilitliydi. İleriye gidemezdim. Az ileride iki taraf savaşa tutuşmuş, kıyasıya kurşunlar mekik dokuyordu.

Yapılacak tek şey kimseye görünmemeye çalışarak caddenin karşı tarafına geçmeye çalışmaktan ibaretti. Ama buna kalkıştığım anda da yanıldığımı anladım.

Budalalık etmiştim durup dururken... Bir kere daha hiç lüzum yokken talihime

güvenmiş, hayatımla bir kumar oynamaya kalkışmıştım.

Gizlendiğim kapının ağzından ileriye fırladım anda birinin bir küfür savurarak peşime düştüğünü farkettim. O zaman daha hızla koşmaya başladım. Ama demin niyet ettiğim gibi, karşı; tarafa değil, rıhtımdan tarafa doğru...

Sonra bir ok gibi balıklama denize daldım. Dibi bulunca da ayaklarımı vurarak rıhtımın tam altına çıkmak ümidiyle yukarıya doğru yüzmeye başladım. Gerçekten de rıhtımın tam dibinde su yüzüne çıktım. Rıhtımın temel direkleriyle aramda otuz santim bir mesafe ya var, ya yoktu şimdi. Fakat başımı kaldırıp yukarı baktığım anda rıhtımda duran bir adamın elde tabanca, eğilmiş, sulara doğru bakmakta olduğunu gördüm.

Bir saniye sonra da ölüm kusmaya başladı adamın elindeki tabanca. Kurşunlar yağmur gibi yağıyordu âdeta.

Herif tabancasının şarjöründeki mermilerin hepsini henüz harcamamıştı ki, birden rıhtım üzerinde ikinci bir silâh daha patladı.

Karanlıkta kararlama bana doğru ateş eden adamın elindeki silâh denize düştü, adam iki eliyle yüzünü kapadı, sonra müthiş bir nara atarak kapaklandı.

Adamın hemen düştüğü yerin yanıbaşına şimdi başka biri gelmişti. Adam, yerde yatanın üzerine eğilerek: «Geberdi kerata,» diye mırıldandı. Rıhtım direklerinden birine yapışmış, nefes bile almıyordum.

Fakat adam o kelimeleri mırıldandığı anda birdenbire sesinin tonu değişti. Dişlerinin arasından ıslığa benzer bir ses çıktı. Karnına beklemediği bir anda bir tekme yemiş gibi iki büklüm oluverdi. Sonra öne doğru bir adım attı, denize yuvarlandı. Bir daha da görünmedi, öldürdüğü adamın altında deniz mezar olmuştu ona.

Sonra birkaç el daha silâh atıldı. O sırada gürültülerden istifade ile rıhtımın tam altına yüzmüş, denizin en karanlık yerine sığınmıştım. Bulunduğum yere gelen sesler şimdi deminki seslerden daha sakindi.

Caddeden birinin:

— «Savulun çocuklar!» diye haykırdığım duydum.

Arkasından bir hafif makineli bütün rıhtımı taramaya başladı» Bir dakika sürdü yaylım ateşi. Sonra makineli sustu.

Bir dakika sonra da caddedeki gurupla rıhtım boyundaki çete tekrar mevzilerine girdiler. Caddedekiler rıhtıma biraz daha ilerlemiş, rıhtımdakiler ise onun nihayetine doğru biraz daha gerilemişlerdi.

Sonra başımın tam üzerindeki rıhtım tahtaları gıcırdadı. Üzerimde biri, tanımadığım başka birine, «Malı aldık,» dedi.

O gürültü arasında Johnny'nin sesini tanımıştım. Şu Renzo'nun adamı olan Johnny'nin. Başka bir ses de:

— «Nerede?» diye sordu.

— «Üç metre ileride. Direğin üst başındaki tellerin üstünde. Ama elini çabuk tut. Telleri keserlerse mal denize gider, hapı yuttuğumuz gündür.»

Johnny bunu söyledikten sonra döndü, yürümeye başladı. Oldukça seri yürüyordu, ama ben de rıhtımın altından denizin dibinden yüzerek onunla ayni hizada gitmeye, kendisine yetişmeye çalıştım.

Sonra Johnny'nin rıhtım boyundaki telefon kulübesine girdiğini duydum. Silâh sesleri de kesilmişti. Issız rıhtım boyu bir kere daha derin bir sessizliğe gömülmüştü. Hiç ses yapmadan tele fon kulübesinin altına doğru yüzdüm, sonra tam kulübenin altında ses yapmadan su yüzüne çıktım, bir direğe tutunarak başımı yukarıya doğru çevirdim, kulak kabarttım.

John, yukarıda, kulübe içinde ahizeyi kaldırmış, bir numara çeviriyordu. Sonra alçak sesle, fakat hızlı konuşmaya başladı.

— «Renzo, sen misin?» diyordu. «Evet, etrafımızı sardılar. Biri bizi elevermiş olmalı. Vaziyetimiz berbat... Polise haber ver. Gelip bizi kurtarsınlar... Peki... Peki... İleride açıktaki gemilerden birine kadar gidebiliriz... Tommy ile Dalco'yu temizlediler... İki de yaralımız var, ama yaraları hafif... Evet, kim olabilir başka?

Tabii. Carboy... Kendi meydanda yok ama ne kadar adamı varsa hepsi burada. Evet... malı aldım... Sen elini tez tut yalnız...»

Johnny konuşmayı bitirip telefon kulübesinden çıktı, başımın üzerindeki rıhtım tahtaları bir kere daha gıcırdamaya başladı, fakat Johnny biraz sonra uzaklaştığı için hiçbir ses duymaz oldum.

Bir saniye sonra da tabanca ve hafif makineli sesleri gecenin sessizliğini bir kere daha paralamaya başladı. O zaman her şeyi anladım: Rıhtımdaki gangsterler vakit kazanmaya çalışıyorlardı.

Rıhtımın nihayetinde bulunan Renzo'nun adamları kıstırıldıkları yerde herhalde oldukça mahfuz ve vaziyetlerinden emin olmalıydılar. Çünkü caddedekiler boyuna gizlendikleri yerden sinirli sinirli küfür yağdırıp duruyorlardı.

Sonra bir emir geldi kulağıma. Renzo'nun adamlarını yandan; kuşatarak haklamak için bir emirler yağdırıyordu etrafına, işin kötüsü cadde istikametinden gelerek hücum edenlerin sığınabilecek gibi yerleri yoktu. Ay bulutların arasından sıyrıldığı anda hepsi de mükemmel birer canlı hedef haline geleceklerdi.

Sonra çok uzaklardan bir ses duyuldu. Devriye arabalarının alarm düdükleri... O düdük sesleri duyulunca da bütün mücadele bir anda sona erdi.

Alarm düdükleri yaklaşıyordu. Sonra yakınlarda bir yerde kesildi. Evvelâ, bir düdük sesi duyuldu... sonra başka polis arabalarının alarm düdükleri duyuldu... Arkasından da birçok gölgelerin ileride cadde kenarlarına bırakmış oldukları arabalarına doğru koştuklarını ve hızla içlerine atlayıp rüzgâr hızıyla kaçtıklarını duydum.

Biri:

— «Sakin olun, çocuklar!» diye bağırıyordu.

Sonra başımın üstündeki rıhtımdan bir şeyin sürüklenerek geçirildiğini duydum. Başımı kaldırıp tahtaların aralıklarından bir şeyler görmeye çalıştım. Rıhtımdan bir takım karaltılar geçiyordu.” Sonra denize bir şeyler atıldı.

Arkasından da cesetleri denize attılar az ileriden... ölüler birkaç dakika suyun yüzünde yüzdü, sonra birer birer kütük gibi denizin dibine doğru battılar.

Nihayet bir ses: «Hay Allah kahretsin bu şansı!» dedi. Ne iyi bir çocuktu şu oğlan.»

Başka bir ses: «Felsefenin sırası değil şimdi!» diye onu tersledi. «Haydi bakalım, şuradan denize atla.»

Sonra öbür sesin sahibi başkalarına seslendi:

— «Çocuklar, çabuk olur, voltamızı alıyoruz.»

Sonra adamların birer birer rıhtımın kenarından denize kaydıklarını, kendilerini gürültüsüzce sulara bıraktıklarım, sonra aralıklı hep birden açıkta demirli bir gemiye doğru yüzmeye başladıklarını gördüm.

Devriye arabalarının alarm düdükleri oldukça yaklaşmıştı rıhtımlara. Arabalardan birinin düdüğünün sesi ötekilerinden çok daha net duyuluyordu. O araba önden gelerek öbürlerine yolu açıyor, diğerlerine kılavuzluk ediyordu âdeta.

Rıhtımın altında suların içinde herşeyi unutmuş, heyecanım da son haddini bulmuştu. Başımın üzerinde, koşuşan, dolaşan adamların hepsi de şimdi kendilerini sulara bırakmış, yukarıda yalnız Johnny kalmıştı. Onun da denize atlamasını bekliyordum.

Fakat Johnny ötekiler gibi yapmadı. Denize atlamadı. O vakit karanlıkta, rıhtım direklerine vurarak şıpırtılar yapan suların içinde, gizlendiğim yerde kendi kendime sırıttım. Bir sırtlan gibi hem de...

Sonra hiç ses yapmadan yüzerek rıhtımın dış kenarına geldim. Dışarıdan başımın üzerindeki bir kirişe tütündüm, yine hiç ses yapmadan kendimi yukarıya çektim, rıhtıma tırmandım.

Şimdi rıhtım üzerinde bulunduğum yerden Johnny'yi gayet iyi görebiliyordum. Az ilerde, rıhtıma bırakılmış muazzam bir sandığın arkasında mevzilenmiş, çömelerek pusuya yatmıştı. Arkasına gizlendiği sandığın içinde de muhakkak

muazzam bir makine falan vardı.

Johnny, gizlendiği yerde, tıpkı depara hazır bir koşucu gibi tetikteydi. Elinde de kocaman bir kutu vardı.

Doğruldum. Sonra çıt bile çıkarmadan sine sine bir kedi gibi rıhtımın gerisine sıralı sandıkların arasından dolanarak ilerledim. Hiç fark etmeden onun ta yanıbaşına kadar sokuldum. Johnny, yüzünü öbür tarafa çevirmiş, bütün dikkatini caddeden tarafa vermiş olduğundan yanıbaşına kadar sokulduğumun farkına varmamıştı.

Yanma iyice yaklaştığım zaman

— «Merhaba, evlât,» dedim.

Johnny birden irkildi. Bir kırbaç yemiş gibi oldu. Sonra şimşek gibi hızıyla ayağa fırladı. Fakat ayağa sıçrarken heyecandan elindeki kutuyu düşürmüştü. Düşürmese de silâhına davranmak için onu muhakkak yere bırakması icap edecekti.

Elini hızla cebine attı. Bir an tabancanın kabzasını görür gibi oldum. Fakat daha fazla fırsat vermedim ona. Ok gibi fırladım. Fırlamamla da yumruğumu suratının ortasına gömmem bir oldu. Ayni yumrumun hemen arkasından karnının ortasına bir direk gömdüm. Johnny'nin ciğerlerinde ne kadar hava varsa hepsi ıslık çalarak boşaldı.

Sonra Johnny ayaklarının burnu ucunda donuverdi, düşmemek için arkasındaki sandığa tutundu.

Bir adımda yanma geldim. Ayni saniyede geri dönerek bana bir tekme savurdu. Yana çekildim, ama yine de ayağı kalçamı buldu.

Duyduğum müthiş acıya aldırış bile etmeden, kolunu kanırttığım gibi arkasına kıvırdım, bükmeye başladım. Johnny can acısından müthiş bir çığlık attı. Öbür eliyle hâlâ cebinden tabancasını sıyırmaya çalışıyordu. Sonra birdenbire büktüğüm kemiği çatırdadı.

Johnny müthiş bir nara atarak silkindi, elimden kurtuldu.

Bu sırada sağlam eliyle de öbür cebinden tabancasını çıkarmaya muvaffak olmuştu.

Silâhın tetiğine asıldığı anda balıklama daldım ayaklarına. Kurşun müthiş bir vızıltıyla başımı yaladı. Fakat ikinci bir defa ateş etmesine meydan bırakmadım onun. Elini tekrar kavradım, arkaya doğru çevirdiğim gibi bükerek ensesi hizasına getirdim, büke büke boynundan daha yukarıya kaldırmaya devam ettim.

Johnny kolunu kurtarmaya çalışırken tabancanın namlusunu omzunun üzerinden arkaya doğru çevirdi, son bir defa daha silâhın tetiğine asıldı.

O bunu yaparken de ben son kozumu oynadım. Onu bir kere sarstım. Silâh patladığı anda da Johnny'nin gözlerinde müthiş bir dehşet ifadesi belirdi. Yüzünün hatları acıyla alabildiğine kasıldı. Sonra bütün vücudu gevşedi, büktüğüm eli bıraktım. Johnny bir külçe gibi ayaklarımın dibine yığıldı, vücudu bir kere kasıldı, sonra gevşedi.

Son kurşunu bana savururken kendi kafasına sıkmıştı.

Devriye arabasının düdüğü caddeden rıhtıma saparken biraz hafiflemişti. Sonra araba ileride lâstikleri gıcırdayarak durdu, ön camın üzerindeki kırmızı ışık ta söndü.

Bulunduğum yerden kımıldamadım.

Gelen polis arabasının şoför mahallinin kapısı açıldı. Sonra sanki içindeki adam dışarıya kulak kabartıyormuş gibi kapı gayet hafif bir şekilde aralık kaldı.

Hemen arkasından da kısa boylu biri indi arabadan. Kocaman tabancalı biri...

Adam, hafifçe: «Johnny,» diye seslendi.

Sonra bana doğru koşmaya başladı. Peşindeki kızıl derililer gibi gürültü yapmadan koşuyordu. Yanıma geldiği sırada ben eğilmiş, yerde yatan Johnny'nin tabancasını almaya çalışıyordum.

Başımı kaldırıp doğrulunca polis şaşırdı. Karşısında değil görmeyi beklemediği anlaşılıyordu orada.

— «Aaa... Sen misin?» diye soludu.

Karşımdaki adam Çavuş Gonzales'ten başkası, değildi.

Bu suali sorduktan sonra da gözlerimi yere indirdi, ayaklarımın dibinde yatan Johnny'nin elinden düşmüş, biraz ilerde duran kutuyu gördü.

O vakit elindeki iri tabancanın namlusu derhal bana çevrildi. Namlunun ağzı kocaman bir topun ağzından farksızdı. Kocaman, simsiyah bir topun ağzından...

Ben ise eğilmiş vaziyetteydim. Hiç istifimi bozmamıştım. Tam yerden Johnny'nin tabancasını aldığım sırada da bir silâh patladı.

Başımı kaldırıp doğruldum.

Gonzales tabancası elinde hâlâ karşımda duruyordu. Ama onu ayakta tutan şey artık kendi iradesi değildi. Ceketinin sırtı dayanmış olduğu sandıktan dışarı çıkmış bir demir parçasına takılmış onun için düşmüyordu. Yoksa patlayan silâh sesi altında açtığı kocaman bir delikle görmüştü onun işini...

O zaman karanlıklar içinden çok aşina gelen bir ses duyar gibi oldum. Esrarengiz ses

— «Bundan sonra atacağın her adıma çok dikkat etmelisin, oğlum,» diye fısıldadı. Sonra sesin sahibi az geride sandığın yanıbaşındaki gölgeler içinde tabancasını kılıfına soktu. Devam etti «Otuz saniyelik bir zaman kaldı. Hepsi o kadar. Aklını gerektiği şekilde kullanırsan her işi becerir, buradan Johnny'nin ara basıyla da kaçabilirsin.»

«Gonzales anlaşılan, Renzo ile beraber çalışıyordu, ilk başta da herhalde Carboy ile işbirliği yapıyordu. Cooley onu başından atınca Çavuş, Renzo ile anlaşmış olmalı. Haydi oğlum, elini çabuk tut biraz.»

Rıhtım boyuna iyice yaklaşmış başka polis arabalarının düdük sesleri

kulaklarımı çınlatıyordu artık. İçimden, «Asıl sen kendine dikkat et, dostum.» diye fısıldadım.

— «Sen beni merak etme. Gangsterlerle işbirliği yapan polislerden en az bu haydutlardan olduğu kadar nefret ederim.»

Gangsterlerin rıhtım boyuyla ve cadde kenarına bırakmış oldukları arabaların hepsinin yerlerinde yeller esiyordu. Sadece bir tek araba kalmıştı, o da Johnny'nin arabası olacaktı herhalde.

Hemen eğildim, Johnny'nin ceplerini araştırdım, nihayet arabanın anahtarlarını pantolon cebinde bulup alarak doğruldum. Sonra anahtarlar elimde, Johnny'nin arabası olduğunu kestirdiğim arabanın bulunduğu yere doğru koşmağa başladım.

Yanıma gelir gelmez de arabanın kapısını açıp şoför mahalline geçtim. Anahtarı kontağa soktum. Tam kapıyı kapayacağım sırada denizde bir şapırtı oldu. Johnny'nin biraz evvel elinde tut tuğu kutu denize fırlatılmıştı, sonra kutu iki kere döndü, arkasından ağır ağır sulara battı, dibe gitti. Dostum o kutunun işini görmüştü.

Arabanın farlarını yakmadım. Marşa basıp çalıştırdıktan sonra rıhtımdan hızla caddeye çıktım. O caddeyi takiben şehri bir başından ötekine geçtim. Nihayet ana caddeye çıktığım zaman direksiyonun üzerinde ve arabanın içinde bırakmış olduğum parmak izlerini torpido gözünden çıkardığım bir güderi ile sildim. Vites koluyla marşın üzerindeki izleri de tamamen yok ettim. Sonra arabayı bir yaya kaldırım kenarına çekerek durdurdum.

Arabadan indikten sonra kapıyı kapadım. Issız caddede tek başıma idim. Acele etmeden güderi ile kapının tokmağındaki parmak izlerimi de sildim.

Gök yavaş yavaş ağarmağa başlamıştı artık. Bir saate varmaz sabah olacaktı.

Gordon'un bürosunun bulunduğu binanın arkasındaki hurda avlusuna gelene kadar yarım saat yürüdüm. Oraya varınca tekerlekleri çıkarılıp takoz üzerine alınmış hurda bir otomobil buldum. Arabanın içinde döşemeleri vardı. Kapıyı açıp içinde girdim, sonra sırılsıklam arka tarafa büzülüp deliksiz bir uykuya daldım.

9

Ertesi gün akşama kadar uyumuşum arabanın içinde.

Uyandığım vakit hiçte iyi değildim. Evet, orada bütün yabancı gözlerden uzaktım. Deniz de sırılsıklam olan ve çıkarmadan yattığım elbiselerim bile kendiliğinden kurumuştu. Ama hâlâ kuramamış sigaralarımdan birini yaktığım zaman berbat bir kokusu olduğunu gördüm. Üstelik midem de açlıktan burkuluyordu. Ağzım adamakıllı kurumuştu. Yine de kendimi tuttum. Tekrar arabanın içine uzandım. Ancak bir saat daha oyalandıktan sonra harekete geçtim.

Arabadan çıktım, bulunduğum bahçenin arka tarafını çeviren parmaklığı aşarak sokağa indim, sonra onun nihayetine yürüdüm. Nihayet herkesin girmeyeceği cinsten pis bir aşçı dükkânına daldım. Bu dükkânın yegâne müşterileri bir memleketten ötekine marşandiz vagonlarıyla seyahat eden serserilerdi.

Bir masaya oturunca ilk iş olarak kendime sahanda jambonlu bir yumurta ısmarladım. Onu yedikten sonra elimde kalan bozukluklarla yemeğin parasını ödedim, bir paket sigara daha aldım, sonra lokantadan dışarıya çıkmaya hazırlandım.

Tam o anda dükkândaki masalardan birinin üzerinde duran bir gazetenin manşeti gözüme ilişti. Hakkını teslim etmek lazımsa herifler dün geceki rıhtım savaşını gayet güzel işlemişlerdi. Sekiz sütun üzerine iri puntolu başlıklar «GANGSTERLER ARASINDAKİ RIHTIM SAVAŞLARI YENİDEN BAŞLADJ» diye haykırıyordu, ikinci başlık ise şöyleydi «iki Çete arasındaki tabanca düellosunda bir polisle bir gangster öldürüldü.»

Masanın yanma gelip gazeteyi aldım, süratle habere bir göz gezdirdim. Haber bir sürü boş lâftan ibaretti. Gerçi yazıda imalarla dolu bir takım cümleler yok değildi, ne fayda. Yazıdan anlaşıldığına göre, o tabanca düellosuna rağmen, neticede o ikisinden başkalarının da ölmüş veya yaralanmış olduğunu gösterir mahiyette çok şey vardı ama ne başka bir ceset, ne de başka bir yaralı

bulunabilmişti. Yalnız 'bir yerde, rıhtımda cesedi bulunan Johnny'nin Renzo'nun adamı olduğuna dair imalı bir iki cümle vardı.

Haberi yazan gazete muhabiri, her zamanki gibi olup bitenlerden dolayı bütün suçu şehrin polis teşkilâtının sırtına yüklüyordu.

Müfettiş Gerot ise, her zaman olduğu gibi, hâdiseyi aydınlatmak ve failleri bulmak için polisin elinden geleni yapacağına dair bir tebliğ yayınlamayı kâfi bulmuştu.

Bütün bunlar manasız şeylerdi.

Yazılan yazan gazeteciler bile fazla ileri gitmekten, bütün bildiklerini veya tahminlerini yazmaktan ve açık açık konuşmaktan çekiniyorlardı anlaşılan. Gonzales'i temizleyen kurşunun Johnny'nin tabancasından atılmamış olduğunu meydana çıkaracakları günedek ne kadar zaman geçecekti? Bunu anlamaları herhalde pek uzun sürmeyecekti. Johnny'ye gelince, onun soyundan bir it normal olarak hiç olmazsa yedi sekiz habere lâyıktı.

Fakat hayrettir, gazeteler Johnny hakkında en ufak bir tecessüs eseri dahi göstermemişlerdi.

Gazetedeki haberi okuduktan sonra kendi kendime epeyi güldüm. Sonra gazeteyi masanın üzerine attım. Bu heriflerin birer sıçandan farkları yoktu. Hatta sıçanlardan bile beterdiler. Vuruşmadan geriye iz kalmasın diye kendi yaralılarını bile ortadan kaldırmışlardı.

Mükemmel!

Şimdi polise yapılacak bir tek iş kalıyordu O yaralıları tedavi eden doktoru bulmak... Ama o da kolay bir iş olmayacaktı. Bir defa New York gibi bir şehirde gangsterlerin emrinde gizlice icrayı faaliyet eden doktorları arayıp bulmak iğne ile kuyu kazmaktan farksızdı.

Saniyen bu heriflerin rıhtım boyunda ne işleri vardı? Bu husus ta polis için üzerinde durulup derin derin tahkikat konusu yapılması gereken mühim bir noktaydı. Herifler rıhtıma sandıklanmış o yüzlerce ton ağırlığındaki makineleri

kaçırmaya gelmemişlerdi herhalde. Gün gibi aşikârdı bu. Bütün bunlar ve buna benzer daha birçok meseleler polisçe üzerinde dikkatle, inceden inceye durulması gereken hususlardı.

Evet, polis geceki vuruşma hakkında henüz hiçbir şey söylemiyordu ve muhtemelen hiçbir zaman da söylemeyecekti. Ama asıl büyük şenlik başladığı vakit, kendilerine henüz teslim edilmem bir mal için bir kalemde milyonlarca dolar ödemiş olan o azılı gangsterlerin patronları harekete geçtikleri vakit, polisin de tam kadroyla mukabil harekete geçmesi icap edecekti. O zamanda işler çok daha ciddî bir hal alacak, adamakıllı çatallaşacak, yeniden sel gibi kan akmaya başlayacaktı.

Belki de o zaman, o büyük patronlardan biri gizlendiği delikten çıkacaktı. O vakit te gazetelere bu işler hakkında sayfalar dolusu yazı yazmaya vesile olacak hâdiseler patlak verecekti.

Belki de Bucky Edwards gerçekten haklıydı. Kimbilir? insan hayatı öylesine ucuza sarfolunacak bir meta değildi.

Bütün bunları düşünürken Bucky'nin vaktiyle bana anlatmış olduklarını da bir bir zihnimden geçiriyordum. Beynimde artık her şey vuzuh kesbetmiş, aydınlığa çıkmıştı. işte o vakit, Bucky'yi aradığım zaman bulacağıma emin olduğum yere doğru adımlarımı sıklaştırmaya başladım. Hızla yürüyordum şimdi. Fakat daha yolun yarısını bulmadan yağmur yağmaya başladı.

Ceketimin yakasını kaldırıp ellerimi ceplerime soktum, yoluma devam ettim. Yeknesak bir yağmurdu bu... Yaz sonunda yağan yağmurlar gibi... Damlalar sonu gelmeyecekmiş hissini veren yeknesak bir musiki meydana getiriyordu..: Yağmurdan herkes caddeleri terketmiş, birer köşe bucağa sığınmıştı.

Bomboştu caddeler... Taksiler bile kol gezerek müşteri aramaktan vazgeçmişlerdi. Yanıbaşımdan geçen arabaların hepsinin de camları ıslak ve buğuluydu. Şoförlerin yüzleri ancak camların İçeriden elle silinmiş olduğu yerlerden görünüyordu.

Biraz daha yürüdükten sonra bir tramvaya atladım, şehrin aşağı mahallelerine kadar gittim.

Çok geçmeden kendimi aşina bir çevrede ve hepsi de kendilerine lâyık bir semtte yaşayan aşina çehreler arasında buldum.

Sonra aradığım birahaneye geldim.

Bucky her zamanki yerinde, her zamanki taburesine tünemiş, kafayı çekiyordu.

Onu görür görmez, içimden, «Acaba geç kalmadım mı?» diye bir düşünce geçti. Bucky'nin yüzünde dalgın bir bakış, vardı. Derin düşünceler içinde olduğuna hiç şüphe yoktu. Parmaklarıyla önünde duran şarap dolu bordo rengi bardağı sıvazlayıp duruyordu b oyuna...

Sessizce yanındaki tabureye iliştiğim zaman Bucky başını hafifçe çevirdi, donuk gözlerle baktı bana. Tıpkı taksilerin camları gibi buğulu gözlerle... Sonra birdenbire sanki kafasının içinden

”bir el uzandı, o gözlerin buğusunu iç taraftan birdenbire siliverdi. Bucky'nin gözlerinin derinliklerinde ışıklar belirdi, parmakları önündeki bardağı sıkı sıkıya kavradı.

Bucky yumruğunu öylesine sıkmıştı ki, mafsalları bembeyaz kesilmişti

— «Doğrusunu söylemek lazımsa çok ustaca iş gördüm, oğlum,» dedi. «Onun için buralardan bir an evvel voltanı alsan çok daha iyi edersin.»

— «Ne o, korkuyor musun yoksa?» dedim.

Bucky'nin gözleri birden kapıdan tarafa çevrildi

— «Evet, korkuyorum,» diye kekeledi. «Hem de nasıl korkuyorum, biliyor musun? Bu herifler seni ellerine geçirdikleri zaman yanında olmak istemezdim.»

— «Hayret doğrusu, Bucky,» dedim. «Senin gibi bütün ömrünü meyhane köşelerinde içki bardağının başında geçiren bir adam nasıl oluyor da böyle şehirdeki açık gizli bütün olup bitenlerin haberini dakikası dakikasına alabiliyor?»

— «Ben bu kelleyi hiç hoş tutmam, Joe. Daima arı kovanı gibi çalıştırırım. Bir

muammayla karşılaştığım vakitte o bilmecenin düğümlerini parça parça bulup çözmekte üstüme yoktur. Şimdi de beynimde düğümlenen sorunun bir tek akla yakın cevabı var.»

— «Madem ki o sorunun da cevabını biliyorsun, niye herkes okusun diye gazetene yazıp ta yayınlamıyorsun?»

— «O sualine de cevap vermek kolay; belki bu yaşadığım, hayat pek parlak, özenilecek bir şey değil. Ama ben yine de vaktinden evvel ölmeye hevesli değilim. Ne kadar ömrüm varsa onu kendi âleminde rahatça geçirip yine son nefesimi rahat döşeğimde ecelimle vermek isterim. Onun için başıma bir belâ sarmadan çekip gitsen büyük bir sevap işlemiş olursun.»

Bu sefer ona daha da keyifle sırıtarak baktım, sonra barme ne bir işaret çakarak kendime bir portakal suyu ısmarladım.

Barmen portakal suyumu getirdi, tezgâhın üzerine bıraktığım on senti aldı, sonra tekrar öbür uçta bıraktığı gazetesine döndü.

Bucky'den tarafa döndüm

— «Şimdi anlat bakalım, Bucky,» dedim. «Seni dinliyorum. Ve peşinen söyleyeyim, herkesin hedefi olmak benim hoşuma giden bir şey mi zannediyorsun? Vaziyetin ne merkezde olduğunu, nasıl geliştiğini bilmek istiyorum.»

— «Ahhh!. Vaktiyle bu şehir ne güzel bir yerdi. Herkes sadece kendi işiyle meşgul olurdu. Gül gibi yaşardık.»

— «Ben sana şehrin mazisini sormuyorum, Bucky.»

Yine de o sözlerimi işitmemiş gibi davrandı «Bugün ortalıkta dönenlere dair bir şeyler bilenlerin hepsi de fellik fellik kaçacak delik arıyorlar. Hepsi dehşet içinde! Ağızlarını açtıkları anda yapacakları ifşaatın kendi idam fermanlarını elleriyle imzalamak demek olacağını gayet iyi biliyorlar. Bu şehrin tek hakimi Renzo iken işler berbattı. Carboy gelince üstüne tüy dikildi, işler her zamankinden berbat oldu. Bugünkü duruma gelince, daha berbat olamaz hiçbir

zaman.»

Bucky bunları söyledikten sonra korkuyla ürperdi, sonra bir nefeste bardağım kaldırdı, şarabını son damlasına kadar içti

— «Gulley'in başına gelenlerden haberin var mı?» diye fısıldadı kulağıma. «Öğleden sonra gizlice şehri terketmeye çalışırken öldürülmüş. Delik deşik etmişler herifi.»

Dişlerini sıkarak hayretle bir ıslık çaldım.

— «Kim temizlemiş acaba?» diye sordum.

Bucky'nin dudaklarında alaycı bir ürperme oldu

— «Renzo'nun öldürmediği muhakkak.» dedi. «Philip Carboy'un öldürmediği de muhakkak. Her ikisinin de cinayet esnasında nerede olduklarını herkes biliyor. Gulley'in öldürüldüğü yerde enteresan bir seri otomobil lâstiklerinin izlerini bulmuşlar. Biri Gulley'le konuşmak için arabasını durdurtmuş, bir an görüşmek üzere onu yanma çağırmış ta, Gulley arabasından inip meçhul muhatabının yanma geldiği sırada birdenbire açılan yaylım ateşle vurularak hendeğe yuvarlanmış...»

Bunları söylerken bir kere daha bardağını havaya kaldırdı, dibinde belki bir, iki damla daha içki kalmıştır diye ümitle baktı. Dudaklarım şapırdattı. Sonra devam etti

— Senin anlayacağın, oğlum,» dedi. «Herkes başının derdine düştü. Herkes büyük korku içinde...»

Başım bana çevirdi, sözlerimin ta içine dikti. «Bütün bu işler hep Vetter'in başının altından çıkıyor bana kalırsa,» diye fısıldadı. Fakat sesinde kati bir ifade vardı.

— «Biliyorum,» dedim. «Vetter bu heriflerin aralarına her gün biraz daha giriyor, çetelerine her gün biraz daha derinlemesine nüfuz ediyor.»

Bucky sözlerimi duymamış gibiydi adeta.

Tekrar bana doğru eğildi «Sana bir şey söyleyeyim mi, Joe.» dedi. «Şu Vetter dedikleri adamı enikonu sevmeye başladım. Bu temizliklerin bu şehirde senelerce evvel yapılması lâzımdı. Geç te olsa mutlaka yapılması gerekil bir şeyi yapıyor adam. Hem de onca ite karşı tek başına savaşarak. Muvaffak ta oluyor üstelik. Gonzles'i kimin öldürdüğünü gayet iyi biliyorlar. Garboy'un: adamlarından biri rıhtım boyundan kaçmadan evvel Gonzales'in nasıl öldürüldüğünü olduğu gibi görmüş. Sonradan sokak ortasında boynu kırılmış bir adam daha bulmuşlar. O adamı da boynunu kırarak kimin öldürdüğünü ve ne şekilde öldürüldüğünü gayet iyi biliyorlar.»

Bucky bardağım sallayarak onun dibindeki buzları oynattı.

— «Bu Vetter denilen adam bana kalırsa seni de adamakıllı koruyor,» diye bağladı sözlerini.

Hiçbir şey demedim ona.

Bucky sustuğumu görünce bıraktığı yerden devam etti:

— «Bu isin bir tek püf noktası var, Joe. Ufak bir nokta ama çok mühim bir nokta.»

— «Hangisi o?»

— «Gonzales'in nasıl öldürüldüğünü gören delikanlı var ya... O genç, hadise sırasında başka bir şey daha görmüş. Senin Johnny ile boğuştuğunu. Onun, elinden yere düşen bir kutuyu almışsın. Ve delikanlı o kutunun hâlâ sende olduğu kanaatinde. Bu yüzden de şehirde ne kadar azılı varsa şu anda senin pekinde. Vızır vızır seni arıyorlar, seni ele geçirmeye çalışıyorlar. Böyle hadiselere bu şehirde bile her zaman rastlanmaz... Ve bu gidişle en sonunda ne olacak, biliyor musun?»

Başımla, «Hayır» manasına bir işaret yaptım.

— «Ya karnına, ya da beynine bir kaç kurşun yiyerek tahtalıköyü

boylayacaksın, Joe. Müfettiş Gerot bile sonunun böyle olacağından emin. Onun için, iyisi mi, bir an evvel buradan çık, git. Benden de uzak dur. Sende öyle bir şey var ki, gözlerine baktıkça içim ürperiyor. Çok tuhaf bir bakış var gözlerinde. Yüzün de öyle bir garip.

«Senin şu dimağının içinden geçenleri bir okuyabilsem... Kimbilir neler düşünüyorsundur?. Tuhaftır, bütün insanların ne düşündüklerini ilk bakışta anladığımı ve zihinlerinden geçenleri okuduğumu zannederim.»

«Halbuki seni bunca zamandır tanıdığım halde zerre kadar anlayabilmiş değilim. Çok garip bir tesir yapıyorsun ayni zamanda üzerimde. Gözlerindeki bakışları kendin de görsen şaşırırsın, eminim.»

Bucky bir an bakışlarını boşalmış bardağına eğdi, sustu, sonra tekrar baş kaldırıp bana baktı.

— «Bu bakışları vaktiyle başka birinde de görmüştüm, ama nerede ve kimde, hatırlamıyorum,» dedi. «Yüzünün ifadesi bana bir şeyleri hatırlatıyor, ama neyi, bir türlü çıkartamıyorum. Hem sana bir şey söyleyeyim mi, Joe, bu gözlerde, bu bakışlar da sana yakışmıyor. Benim kanaatim bu merkezde, sen ne düşünürsen düşün artık...»

«Aklın varsa, beni dinle, buralardan bir an evvel toz olmaya bak. Herifler şehre dağılmış, durmadan seni arıyorlar. Ve seni buldukları zaman da yanında olmak istemem doğrusu.»

— «Halbuki en mühim makaleni de o zaman yazacaksın. Bucky,» dedim. «Sen bana ondan haber ver. Bütün bu gangsterler arasında dönenleri olup bitenleri açıklayacak olan makaleni?»

Bucky yüzüme şöyle bir baktı

— «O makalenin yazılacağı an da sana bağlı, Joe,» dedi.

Dişlerimi gıcırdatarak gülümsemeye çalıştım

— «Yakında...» dedim. «Çok yakında sana bir seri makale konusu olacak kadar enteresan hadiseler vukubulacak.»

— «Ama yanılmakta olman da mümkündür... Belki hiç te tahmin ettiğin gibi olmayacak... Belki o bir seri mühim makalenin yerine sadece bir tek cinayetten, senin ölümünden bahseden bir yazı yazmak zorunda kalacağım. Zira peşine düşmüş azılılar izini çok geçmeden bulacaklar, buna eminim. O kaldığınız otel hiç te emin bir yer değildi. Bir dahaki sefere oradan daha emniyetli bir yer seçmeye çalış.»

Bucky, benim Helen'le birlikte gitmiş olduğum otelden bahseder etmez damarlarımdaki kanın donduğunu adeta hisseder gibi oldum. Hemen karşımdaki adamın koluna yapıştım, onu adeta yerinden havaya kaldırdım.

— «Ne dedin?» dedim. «Söyle? Ne dedin? Bir şey mi oldu: otelde? Söyle? Sana soruyorum.»

Bucky'nin gözleri bir kere daha buğulandı. Evvelâ beni donuk bakışlarla süzdü, sonra omuzlarını silkti. Yi ne İçki uyuşturmuştu sinirlerini. Artık ağzından tek kelime alamayacağımı biliyordum. Sonra içimden bütün canilere lanetler yağdırarak küfür ettim.

Nihayet Bucky'nin kolunu bıraktım, taburemden inip döndüm, hızla meyhaneden caddeye çıktım

Yağmur hâlâ devam ediyordu. Koşa koşa en yakın taksi durağına gittim, ilk baştaki taksiye atladım.

Çok geçmeden otele geldim.

Fakat ne gariptir, arabanın kapısından fırlayıp ta otele daldığım zaman resepsiyon memuru 612 numaralı oda hakkında bana hiçbir malûmat vermedi. Sadece gece nöbetçisi olan memurum bir haftalık izin alıp gitmiş olduğunu söyledi. O kadar işte...

Daha fazla vakit kaybetmedim. Odamın anahtarını asılı olduğu çengelden aldığım gibi basamakları dörder dörder atlayarak katımıza çıktım, içimde korkunç, çılgınca bir kinden başka his yoktu şimdi. Koşarken mütemadiyen, «Helen... Helen...» diye fısıldıyordum kendi kendime...

Odanın kapısını hızla açtım. Ve açar açmaz eşikte donakaldım. Bir kere daha

kendi kendime küfretmeye başladım.

10

Oda bomboştu.

Helen sırra kadem basmıştı. O olmayınca da alabildiğine boşalmış gibiydi oda. Boştan bile boş...

Telefonun yanma bir pusula bırakmışlardı. Onu kaparak okudum Üzerinde sadece şunlar yazılıydı:

«Birinci paketi nereye götürdüysen ikincisini de oraya götür.»

Pusulayı aldığım yere attım. Sonra pencereye gidip oradan dışarıya, karanlığa baktım.

Sırtımdan aşağıya buz gibi soğuk ter tanecikleri süzülmeye "bağlamıştı. Bucky haklıydı. Bu herifler rıhtımdan denize attığım malın bende olduğuna inanıyorlardı. Bu yüzden de beni bir pazarlığa zorlamaya çalışıyorlardı. Herhangi bir pazarlığa teşebbüs ettiğim anda ise Mark Renzo'nun Helen'i de, beni de temizleyeceğine emindim.

Daha doğrusu Renzo öyle düşünüyordu.

Birden içimden, ta benliğimin derinliklerinden sessiz bir kahkaha yükseldi.

Öyle kuru gürültülere pabuç bırakacak adam değildim. Başımı önüme eğip ellerime baktım. Parmaklarım sinirden kendiliklerinden açılıp kapanmaya başlamıştı.

Sonra tekrar başımı kaldırıp dışarıya baktım.

Dışarıda caddede galiba yine benimle alâkalı bir şeyler cereyan ediyordu.

Tam otelin karşı tarafında, caddenin öbür kenarında yaya kaldırımına bir araba yanaşıyordu. Sonra arabadan çok iyi tanıdığım biri indi. Philip Carboy'un sağ kolu olan azılı bir gangster.

Renzo ne zaman, nerede olsa rakiplerinden evvel, davranırdı, ama şimdi ardından geliyordu. Herhalde o da bu durumu kavramıştı veya kavradığını zannediyordu: onun da benimle ne şekilde olursa olsun «mal» için pazarlığa girişmeye hazırlandığı muhakkaktı.

Yalnız bir noktayı unutuyorlardı hepsi de: Pazarlık konusu yapmak istedikleri mal çoktan ortadan kalkmıştı. Ve bundan da hiçbirinin haberi yoktu. Yine de yok olduğu halde karşı tarafın onu bende zannederek binbir yoldan pazarlığa girişme çareleri araması benim işime geliyordu.

Masanın üzerindeki dolmakalemi aldım, sonra çekmeceden bir tabaka çekerek alelacele üzerine şu satırları karaladım:

«Joe.

Birkaç saate kadar döneceğim. Paketle birlikte beni burada bekle. Araba geldiğinde harekete hazır ol»

Bu satırları yazdıktan sonra altına tumturaklı bir Helen imzası attım. Pusulayı telefonun dibine bıraktım, ilk pusulayı alıp bir kibrit çakarak yaktım, tamamen yandıktan sonra da külleri avucumun içinde ezerek un ufağı yaptım.

Nihayet ahizeyi kaldırdım. Bir saniye sonra öbür uçtan resepsiyon memurunun sesi cevap verdi:

— «Alo?»

Lâfı dolaştırmadan kestirmeden konuştum: «Birkaç dakikaya, kadar otele birkaç kişi gelecek,» dedim. «Sana benim odada oturan sarışın kadınla erkek hakkında sualler soracaklar. Daha doğrusu, ben öyle tahmin ediyorum. Cevaben odanın boş olduğunu zannettiğini söyle, fakat yukarıya çıkmak istedikleri takdirde kendilerine mani olmaya çalışma. Onlara beni şimdiye kadar hiç görmemiş olduğunu da söyle. Anlaşıldı mi?»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Bu gece bu otelden sağ çıkmayı istiyorsan dediğim gibi hareket edersin. Yoksa tahtalı köyü boyladığın gündür.»

Herifin düşünmesine veya itirazına vakit bırakmadan telefonu kapadım. Bu tipleri gayet iyi tanırdım. Bu sebeple onun talimatıma göre hareket edeceğinden hiç şüphe etmiyordum.

Hemen odadan çıktım, kapıyı arkamdan kapadım, sonra koridorun nihayetine yürüdüm ve oradan merdivenden yukarıya, otelin damına çıktım.

Beş dakika sonra damın arka tarafındaki yangın merdiveninden arka sokağa inmiş bulunuyordum. Yere ayak basar basmaz da arka sokaktan dolanıp otelin önünden geçen caddeye çıktım. Nihayet başımı kaldırıp yukarıya baktım.

Az evvel terketmiş olduğum odanın penceresinde ışık vardı. Halbuki oradan çıkmadan evvel ışıkların hepsini de söndürmüş, olduğumu gayet iyi hatırlıyordum.

Nihayet Carboy'un sağ kolu olan herif otelden çıktı, bir an etrafına göz attı, sonra caddenin karşı tarafına bırakmış olduğu otomobiline yürüdü, arabanın etrafından dolandı, eğilip camdan içeriye bakarak şoför mahallindeki, adamla bir şeyler konuştu. Bit saniye sonra arabanın şoförü kontağı kapattı, deminden beri rölantide çalışan motoru durdurdu.

Av zokayı yutmuştu.

Yukarıya baktım. Ayni anda odamın ışıklan söndü. Herifler pusuya yatmış, etrafı kolaçan etmeye başlamışlardı. Helen'i: ve beni bekliyorlardı. Bu bekleyişin saatlerce sürebileceğini de bildikleri için sabırla beklemeye kararlıydılar.

Varsın diledikleri gibi düşünsünlerdi.

Yağmur da hızlanmış, durmadan yağıyordu. Ben de dimağımda bu muammanın bütün malûm parçalarını birleştirerek bütün meçhulleri çözmeye çalışıyordum. Azami derece soğukkanlılıkla, hiç telâş etmeden, heyecana kapılmadan içimde beliren endişeleri yoketmeye çalışarak muammayı aydınlatmağa, çalışıyordum.

Onbeş dakika sonra parka girdim, ıssız bir yerde bir ağacın altında nispeten yağmurdan mahfuz bir banka oturdum, yağan yağmuru seyre daldım. Ellerim titriyordu nedense...

O anda bambaşka şeyler düşünmem lâzımdı. Şişman, hantal vücutlu heriflerin ablak ve çirkin suratlarını... O İtlerin farelerinkini andıran suratlarını... O kuduz köpeklerin homurtulu seslerini bir saniye bile zihnimden çıkarmamam lâzımdı... ölüm kusan tabancaların namlularından fışkıran portakal renkli alevleri düşünmem lâzımdı. Kolay para kazanmak hevesiyle canilerle elbirliği yapmış, namussuz polisleri düşünmem lâzımdı. Bu şehre çöreklenmiş ve parasını peşinen ödedikleri zehirlerin peşinden kudurmuşçasına yarışan patronları düşünmem lâzımdı. Gittikçe daha fazla kurban isteyen bir parti malı, her gün daha çok sayıda insanı mahva sürükleyen bir parti malı düşünmem lâzımdı...

Halbuki ben Helen'den başka bir şey düşünemiyordum. Düşünemez olmuştum. Nice erkeğin İdeali olan ve öyle bir ideal kadın olmaktan da nefret eden Helen'i... Bana en ufak bir kötülüğü dahi dokunmasını istemeyen, beni kendi kiriyle kirletmekten korkan Helen'i... Hayatında ilk defa olarak gerçek manasıyla aşkı ve aşkla birlikte beni bulan Helen'i...

Ona aşkımı itiraf ettiğim anda yüzünde beliren güzellik gözlerimin önünden gitmiyordu. Ve ne garip bir güzelliği vardı onun... Kabahat işlemişte dövülmekten korkuyormuş gibi hali olan bir insanın güzelliği... Ama benim onu dövmeye hiçte niyetim yoktu. Mazisi beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Değişmişti artık Helen. Hem de tamamen değişmişti. Belki ben de değişmiştim farkında olmadan. Ama ikimiz de farkında değildik bunun. İkimiz içinde iyi olan da ben değildim. Oydu. Ve himayeye muhtaç olan çocuk ta ben değildim. Yine oydu. Ama bütün bunların üzerinde kafa patlatmanın faydası yoktu artık.

O anda, Helen'in de, benim de belki sadece bir kaç saatlik ömrümüz kalmıştı. O heriflerin bizden İstedikleri şeyin, hayatımızı kurtarabilecek kutunun körfezin yağlı, karanlık sularına nasıl ağır ağır gömüldüğünü ikide bir görür gibi oluyordum.

Acaba gidip polise teslim olsam da onlardan yardım istesem daha doğru hareket etmiş olmaz mıydım?

Hayır.

Böyle bir şeye teşebbüs ettiğim anda polisin beni hemen tevkif edeceğinden zerre kadar şüphem yoktu. Zira benden şüpheleneceklerdi. Yalan söylediğimi zannedeceklerdi. Hem gidip polise teslim olmak bir hâl çaresi değildi. Zira bu hareket halli gereken hiçbir şeyi halletmeyecekti.

Gidip Carboy'a başvurarak ondan da bir yardım talebinde bulunamazdım. Çünkü o da, benden aynen Renzo'nun istediği şeyi. İstiyor, ayni şeyi elde etmeyi bekliyordu.

Birden kendimi tutamayarak gülmeye başladım. Bütün bu olup bitenler o kadar acayip, öylesine gülünç ve öylesine acıydı ki... Mukadderatım tamamen kendi ellerimdeydi; buna rağmen hiçbir şey yapmaya muvaffak olamıyordum. Ölü bir noktaya gelip saplanmıştım.

Benim gibi tek başına olan bir insan ne yapabilirdi? Daha. kaç defa kendini gözleri kapalı ölümün kucağına atabilirdi?

Bu suale verilecek bir cevap "ardı. Vardı, ama ne kadar kafa patlatırsam patlatayım, onu bir türlü bulamıyordum. Sonra o cevap başlangıçta beni bu yola sevkeden cevap ta değildi. Ondan çok. daha mühim, çok daha sert ve çok daha ağır basan bir cevaptı.

O zaman çıkar bir yol bulmak ümidiyle macerayı, ilk başından beri olup bitenleri bir sinema şeridi gibi gözlerimin önünden, geçirmeye, kendi kendime anlatmaya başladım. Ve yüksek sesle, kendi kendime konuşur gibi bütün hadiseleri bir bir kendi kendime h i kâye ettim.

Evvelâ, o ilk geceyi düşündüm. Vetter'in canını cehenneme yollayacağını bildiren mektubunu Renzo'ya götürdüğüm geceyi... Sonra Renzo'nun yerinde Vetter İsmi geçtiği zaman heriflerin yüzlerinde beliren İfadeyi hatırladım.

VETTER...

Sadece bu isimden ibaretti bu muamma... Ama en azılı gangsterlerin yüzlerinde bile korkuyla karışık bir dehşet ifadesinin belirmesi için bu isim onlara yetiyor

da artıyordu bile... Zira. Vetter kimsenin tanımadığı bir adamdı. Çok tehlikeli bir yabancıydı Vetter.

Ona katiyen itimat edemezlerdi. Çünkü gayet iyi tanıyorlardı onu. Ayak takımı arasında tanımayan yoktu Vetter'i. Çok yüksek ücretler karşılığında kiralanan bir katildi. Ve her seferinde daima kendisine teklif edilen paradan fazlasını, hem de çok daha fazlasını koparmaya muvaffak olan bir katil.

Vetter denilen adam o derece tehlikeliydi ki, onu şehirden, uzak tutmak, New York'a sokmamak için bu adamlar ne mümkünse hepsini yapmaya hazırdılar.

Hatta Vetter'le bir anlaşmaya varmak imkânını bulmuş olsaydı, belki de onun üzerine aldığı işleri gönüllü olarak yapmaya bile talip olacaklardı.

Vetter'den o derece korkuyorlardı ki, izini bulup onu ele geçirmek için beni canlı yem diye kullanmaktan zerre kadar çekinmemişlerdi. Beni değil, kimi olsa ateşe atmaya hazırdılar bunun için... Ve ne yapıyorlarsa hepsini sırf Vetter'i ele geçirmek için yapıyorlardı. Onu ağlarına düşürüp kahretmek için bir gangster ordusu seferber etmişlerdi adeta...

Vetter...

Aradığım sualin cevabı oydu işte.

Başımı kaldırdığımda yağmur tanecikleri yüzümü şiddetle dövmeye başladı. Şimdi bildiğim her şey zihnimdeki yerlerine yerleşmiş, düğüm çözülmüştü. Uzun zamandır zihnimi yoran muamma tamamen aydınlanmıştı artık.

Sonra birden aklıma bir şey geldi. Evet, ilk başta hiç hatırıma gelmemiş bir şey.

Rıhtım boyunda gözüme bir ilân ilişmişti: şu, kiralık balıkçı motorlarının bağlandığı rıhtım boyunda gördüğüm küçük bir İlân...

Mevsimlik kiralık kasalara alt bir ilândı o.

O ilânı hatırlar hatırlamaz da ayağa fırladım, parktan çıktım, sokağın nihayetine gidip orada köşe başında durarak bir taksi beklemeye başladım. İki dakika sonra

da geçen ilk boş taksiye atladım. Şoföre, vaktiyle Cooley'in oturmuş olduğu beyaz evin adresini verdim.

11

Beyaz evin kapısını bana yine aynı adam açtı.

Uzattığım banknotu aldıktan sonra kapıyı iyice açtı, içeriye girmem için bir işaret yaptı.

Ve girdiğim anda da vakit kaybetmedim:

— «Cooley burada hiç eşya falan bırakmış mıydı?» diye sordu. «Meselâ, eski elbise falan gibi...»

— «Evet. Balığa çıkarken giydiği eski elbiselerini bıraktı. Her halde aşağıda olmalı. Kömür sandığının arkasına atmıştım. Lâzım mıydı size. Gidip alayım, isterseniz?»

— «Evet,» dedim. «Lâzım.»

Adam beni bodrum katına indirdi. Sonra ilk iş olarak elektriği yaktı. Burası her evin bodrumunda rastlanan ne gibi eşya varsa onlara benzer eşyalarla doluydu. Odun, kömür yığınları, hurda mobilyalar. Bir sürü kırık dökük eşya arasından güçbelâ kendimize yol açarak ilerledik.

Sonra adam durdu, bana bir köşede tozlu bir duvara asık olan bir işçi tulumunu gösterdi. Yanından geçip üç adımda aldım, sonra heyecandan titreyen parmaklarla ceplerini karıştırmaya başladım.

Birdenbire kalbim duracak gibi oldu.

Heyecandan, sevinçten bağırmamak için kendimi güç tuttum.

Aradığımı bulmuştum. Anahtar tulumun üzerine giyilen avcı ceketinin sağ göğüs cebindeydi.

Kiralık bir kasa anahtarı olduğunu daha ona bakmadan anlamıştım.

Sonra onu çıkarıp cebime soktum. Tulumu tekrar çiviye astım.

Yanına döndükten sonra adama teşekkür ettim, dönüp yürüdüm, bodrumun basamaklarım dörder dörder atlayarak hızla hole çıktım, evden caddeye fırladım.

Caddeye çıktığımda ilk gördüğüm şey taksi oldu. Beni getiren arabanın şoförü kendisine beklememi tembih etmemiş olduğum halde beni bekliyordu. Herhalde evde fazla kalmayıp geri döneceğimi tahmin etmişti. Binadan fırladığımı görünce de hemen eliyle sigarayı solundaki pencereden dışarı fiskeledi, kontağı çevirip arabayı çalıştırdı, yanıma geldi. Kapıyı açık içeriye atladıktan sonra da derhal hareket etti. Kendisine rıhtım boyuna çekmesini söyledim.

Yirmi dakika sonra Müteharrik Yükleme Rıhtımına geldiğimiz zaman şoförün omuzuna dokunarak durmasını bildirdim. Sonra sessizce arabadan ıssız ve karanlık rıhtıma indim, parmaklıkların yanma yürüdüm. Rıhtıma girebilmek için önümdeki yüksek ve uçları sivri parmaklıkları aşmak gerekiyordu.

Ama o iş o kadar güç olmadı. Biraz sonra parmaklıkları aşıp «öbür tarafa atlamış, karanlık rıhtım boyundaki sandıkların arasın dan yürüyerek kiralık kasalar veren binaya girmiş bulunuyordum.. İçeride kimsecikler yoktu. Nöbetçi herhalde üst katlardan birinde bir yerde sızmış olacaktı. Rıhtım o saatte kapalı olduğundan rahatça uyuyabileceğini düşünmüş olmalıydı memur.

Bir dakika sonra binanın alt katındaki kiralık kasalar dairesine sızmış bulunuyordum.

Kasaların hepsi de çelikten ve hepsi de insan boyunda dolaplardı. Hepsinin üzerlerine tebeşirle bir takım isimler yazılmıştı.

Cooley'in tulumunun cebinde bulduğum anahtarı en sol baştaki çelik dolaptan başlayarak bir bir bütün dolayların kilitlerine sokarak çevirmeye başladım.

Nihayet anahtar yedinci çelik dolabın kilidine uydu, fakat anahtarın uyduğu dolabın üzerinde Cooley'in ismi yoktu. Fakat üzerinde ismi varmış, yahut yokmuş, bu husus artık benim içinde başkaları için de bir mana taşımıyordu.

Anahtarı deliğin dibine kadar sokup çevirdim. Hafif bir çıt sesi oldu. Kilidin dili çekildi. Sonra kasanın tokmağım kavrayıp onu çevirdim. Çelik dolabın kapısı açıldı Gözlerim derhal onun dibinde duran büyük mukavva kutuya gitti.

Yanılmamıştım, Çok ufak bir ihtimal üzerine kafa patlatıp tahmin ettiğim şeyde yüzde yüz haklı çıkmıştım.

Kutunun manzarası bir tuhaftı. Çelik dolabın içine zorlanarak yerleştirilirken köşeleri ezilmiş, zedelenmişti. İçinde ne bulunduğunu dışarıdan bakarak kestirmeye de imkân yoktu. Bu yüzden evvelâ mukavvanın üstten bir köşesini kopardım. İçindeki şey ne ise kalın bir yağlı kâğıda sarılmıştı. Bu yağlı kâğıttan bir parçayı da adeta çimdikleyerek kopardım. Sonra kutunun içinden beyaz bir toz göründü.

Parmağımı ıslatıp kutunun içindeki beyaz toza değdirdim, sonra parmak ucuma bulaşan tozu dilime değdirip tadına baktım

Hey gidi Cooley hey! Koca Cooley!

Jack Cooley it gibi kafa çalıştırmış, gayet kurnazca hareket etmişti, çaldığı malları gizlemek için de rıhtım boyunda en kısa mesafede, en emin yeri tercih etmişti. Ve böylece Helen'i kurtarabilmem için de bana bir koz vermişti.

Renzo'nun adamları Cooley'in teslimat sırasında bir baskınla çaldığı malı gizlemek için o kadar basit bir yeri tercih edeceğini hiçbir zaman düşünmemişlerdi. Ve düşünemezlerdi. Cooley rıhtımda el değiştirirken daha baskın çıkıp malı kapmış, kaçmıştı. Sonra da onu önceden tuttuğu çelik dolaba kaşla göz arasında gizlemiş

Dostum Cooley daima her işte en iyi, en pratik, en sağlam kozu kullanmayı bilen bir adamdı, iki milyon dolarlık bir parti eroinle büyük bir vurgun vuracağını sanmıştı, ama ömrü o eroini paraya çevirmesine yetecek kadar vefa etmemişti.

Demek ki, aslında ne Renzo, ne Carboy, hatta ne de hayatını hurda demir satarak kazanan benim kadar akıllı çıkmamıştı, iki milyon dolarlık eroini ele geçirene kadar gayet akıllıca plânlar yapmış ve onları da kurnazca takip etmişti.

Ama yine de zekâsı hayatını garantilemeye kâfi gelmemişti.

Eğilip kutuyu kasadan dışarı çektim, sonra kaldırıp koltuğumun altına kıstırdım. Kasayı da tekrar kilitleyip anahtarı cebime attım.

Yine geldiğim gibi kimseye görünmeden sessiz sedasız binadan çıktım, kutuyu elimden bırakmadan rıhtımı çeviren demir parmaklığı aştım, caddeye atladım.

Şoför taksinin içinde hâlâ bekliyordu. Arabaya biner binmez kutuyu yanıbaşıma koydum, sonra şoföre beni civarda en yakındaki ilk umumi telefona götürmesini söyledim.

Üç dakika sonra taksi yaya kaldırım gerisindeki bir telefon kulübesinin önünde durdu. Kutuyu arabada bırakıp indim. Ben telefon kulübesine girerken şoför direksiyon başında bekledi. ilk telefon ettiğim şahıstan Müfettiş Gerot'nun evinin telefon numarasını öğrendim, ikinci telefonumda da bizzat Gerot karşıma çıktı.

Gerot kendisini o saatte yataktan kaldırdığım için fena halde içerlemişti. Fakat söylemesine vakit bırakmadan, ona:

— «Müfettiş Gerot, ben Joe,» dedim. «Sakın nereden telefon ettiğimi tespite kalkışmayın. Yoksa herşeyi berbat edersiniz.»

Ama Müfettişin öyle bir nane yemeğe niyeti yoktu. Hiç olmazsa bu defa akıllıca hareket etmeye karar vermişti.

— «Anlat bakalım, delifişek,» dedi. «Ne söyleyeceksen uzatmadan söyle.»

— «Peşinde koştuğunuz adamların hepsini de birkaç saate kadar armut toplar gibi ele geçireceksiniz,» dedim. «Size hepsini kurbanlık koyunlar gibi boyunlarına birer de kurdele bağlayarak teker teker teslim edeceğim. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde? »

— «Gayet iyi anlıyorum.»

— «Sizin istediğiniz de bu değil miydi?»

— «Hayır. Daha başka bir isteğim de var. Senin de yakalanman lâzım...

— «Orası kolay... Evvelâ ötekileri enselememiz lâzım. Bu sefer hepsini de suçüstü yakalayacaksınız... Hiç birinin durumu şüpheli olmayacak. Sonra hiçbiri kendilerine kurduğum tuzaktan kurtulabilecek kadar kuvvetli değil. Ve milyon dökseler, bu defa delikten kurtulamayacaklar. En kodamanlarından en köşebaşı fedailerine kadar. Hepsini de birer keklik avlar gibi avlayacaksınız.»

— «Ama ne olursa olsun, seni de ele geçirmezsem kahrımdan, ölürüm.»

Keyifli keyifli bir kahkaha attım.

— «Demin dedim ya, her iş bittiği zaman size onun için de bir fırsat vereceğim. Şimdilik sizden istediğim yegâne şey tavsiyelerime harfiyen riayet etmemizden ibarettir. Bu da o kadar zor bitiş olmasa gerek.»

— «Sonunda seni de elime geçireceğime göre mesele yok demektir.»

— «Ama bu dediğim işi tek başınıza halledemezseniz. Yanınıza en azından bir düzine daha detektif almanız lâzım. Hepsi de cesur, gözünü budaktan esirgemeyen emniyet memurları olmalı. Hepsi güvenebileceğiniz cinsten memurlar arasından seçilmeli. Hepsi de keskin nişancı olmak ve nihayet girişecekleri işten de gözler korkmamalı, Neticesi ne olursa olsun...»

— «O cinsten bir düzine adamı kolayca bulabilirim.»

— «Öyleyse vakit kaybetmeden hemen iş başına. Derhal adamlarınızı seçin. Her an harekete hazır olsunlar. Son darbenin ineceği an fazla gecikmeyecek. Size biraz sonra tekrar telefon edip nihaî talimatı vereceğim.»

Sonra onun başka lâf etmesine fırsat bırakmadan telefonu kapadım, kulübeden dışarıya çıktım.

Beni bekleyen ışıkları karartılmış taksinin yanıbaşına döndüğümde şoför ikinci sigarasını bitiriyordu.

Arabaya binmeden eğildim. Şoföre: «Bana yollu bir araba lazım,» dedim. «Nereden bulabilirim acaba?»

Şoför: «Sürati azami ne kadar olmalı? Saniyen gördüreceğimiz iş karşılığında ne kadar para vereceksiniz?» dedi.

— «Yollu bir araba ne kadar hızlı gidebilirse o kadar. Paraya gelince onun da azamî haddini ödemeye hazırım.»

Şoför direksiyon başında bana baktı.

— «Arkadaşımın bir Ford'u var,» dedi. Motoru takviyelidir. Yarışa geldi mi bütün arabaları geride bırakır. Ama onu kiralamak size biraz tuzluya patlar.»

Şoföre avucumun içinde tuttuğum şeyi gösterdim. Adamın gözleri adamakıllı kısıldı.

— «Ha, o zaman iş değişir. Şimdi istediğiniz işi bedavaya da gördürebilirsiniz.»

Sonra yüzüme tıpkı Helen'in baktığı gibi baktı ve arabaya binmem için işaret etti.

Bir kere daha hareket ettik.

On dakika sonra da araba benim evin önünde durdu.

Hemen dışarı atlayıp içeriye girdim, doğruca odama çıktım. İlk iş olarak sırtımdaki kimbilir kaç defa ıslanıp kurumuş, buruşuk, çamurlu elbiseleri çıkarıp attım, yerine yenilerini giydim. Eski elbiseleri bir valize doldurdum, sonra aşağıya inip ev sahibini uyandırdım.

Kadına valizi verdim, sonra onu üzerindeki etikette yazılı adrese posta ile göndermesini söyledim. O iş için de kendisine birkaç dolar toka ettim. Kadın dediğimi yapacağını vaat ederek valizi aldı, odasına götürdü.

Artık yapılacak işim kalmamıştı orada. Tekrar odama çıktım, demin oraya bırakmış olduğum kutuyu aldım, aşağı inip caddeye fırladım. Evden dışarı adim attığım anda da kendimi yeni elbiselerimin içinde çok daha rahat hissettim.

Sonra ceplerimi üzerlerinden şöyle bir yokladım. Her şey yelli yerindeydi.

Şoför beni görünce müphem bir tebessümle kapıyı açtı.

Beş dakika sonra demin şoförün bana bahsetmiş olduğu Ford arabanın yanıbaşında bulunuyordum. Bu araba bana bedavaya geliyordu. Meğerki elimde paralansın...

Ford'un sahibi bana anahtarları teslim ederken manalı manalı gülümsedi. Ben de ona ayni derecede manidar bir tebessümle mukabele ettim. Sonra beni o gece gezdirip nihayet oraya kadar getirmiş olan şoföre bol bol bahşiş verdim.

O hazırlıklar tamam olduktan sonra da koltuğumun altındaki kocaman kutuyla beraber Ford'a bindim.

Oyunun son perdesi başlıyordu.

Yarım saat sonra arabayı Mark Renzo'nun gece kulübüne iki kilometre mesafede bir benzin istasyonunda durdurdum. Benzinci depoyu doldururken indim, içeriye girip bara telefon ettim.

Karşıma derhal Renzo çıktı:

—«Ben Joe, Şişko,» dedim. «Hatırladın mı beni?»

Renzo öbür uçta bir ayı gibi hızlı hızlı solumaya başladı.

Sonra kendine hâkim oldu. Sesimi tanıdığı anda ilk işi: «Neredesin?» diye sormak oldu.

— «Nerdeysem neredeyim. Orası seni ilgilendirmez» diye cevap verdim. «Ama biraz sonra senin orada olacağım. Sen Helen'i bir telefon başına çağır bakayım.»

Renzo öbür uçta Helen'e seslendi:

Bir dakika sonra da Helen telefonun başına geldi. Yorgun bir sesi vardı. Bütün ümitlerini kaybetmiş gibiydi zavallı sanki... Çocuk gibi, sadece

— «Joe... Joe... » diye kekeleyebildi.

Ama bu kadarı da kâfiydi benim için. O sesi dünyanın öbür ucundan işitsem yine de tanırdım.

— «Sevgilim, kötü saatler geride kaldı. Artık hiçbir şey için endişe etme,» dedim. «Yakında, çok yakında her şey yoluna girecek.»

Helen bir şeyler söyleyecek gibi oldu, fakat Renzo onun elinden ahizeyi kaptığı gibi havladı:

— «Mal elinde mi, bu boş lâfları bırak ta ondan haber ver?»

— «Evet, elimde,» diye mukabele ettim sakin sakin.

— «Öyleyse onu bana bir an evvel teslim et. Yoksa başına gelecekleri bütün sülâlen bir araya gelip düşünse yine de tahayyül edemez.»

Soğukkanlılığımı kaybetmedim. Tane tane konuşarak:

— «Neler yapabileceğini bilirim,» dedim. «Tecrübeyle öğrendim. Ama evvelâ bir şartım var: Ben oraya gelmeden evvel barın boşalmış olmalı. Barın içinde ve etrafında ne kadar adamın varsa hepsini oradan evlerine yollamalısın. Yoksa kapıdan içeri ayak attığım dakikada yakama yapışılmasını istemiyorum.

«Adamlarının hepsini birer birer yanına çağır, kendilerine derhal arabalarına atlayıp o civardan uzaklaşmalarını bildir. Peşinen söyleyeyim, kimseye güvenim yok. Ancak bu şartlarımı yerine getirdiğin takdirde oraya gelirim. Ve malı da senden başka kimseye teslim etmem.»

Renzo benimle uzlaşmaktan başka çare olmadığını biliyordu. Onun için itiraza kalkışmadı:

— «Peki, kabul,» dedi. «Nasıl diyorsan öyle olsun, istersen barın civarında bir yere gizlen, çocukların birer birer çekip gittiklerini gözlerimle görmeden de içeri girme. Nasıl, kabul mü?» '

— «Zaten barın civarında denilebilecek bir yerdeyim,» dedim. «Hem de çok emin bir yerde. Haydi vakit geçirme. Hemen adamlarını topla, emir ver, hepsi toz olsunlar.»

Tuzağın son kapağı da kapanmak üzereydi. Canavarların en kocamam da zokayı yutuyordu. Hem de zoka olduğuna dair en ufak bir şüphe duymadan...

Renzo ile konuşacak başka bir şey kalmamıştı. Telefonu kapadım.

Henüz işim bitmemişti. Telefonu kapar kapamaz tekrar ikinci bir yere telefon ettim. Helen ile birlikte gittiğimiz otelde tutmuş olduğumuz odaya... Şu Helen'i yalnız başına bıraktığımı, sonra ela Renzo'nun gelip onu kaçırdığı 612 numaralı odaya... isabet etmişim. Resepsiyon memuru hemen telefonu odama bağladı. Öbür uçta telefon zilinin uzun uzun çaldığını duydum. Ama er geç cevap verecek birinin çıkacağını umarak bekledim.

Bir kere daha haklı çıktım. Nihayet öbür uçtan biri ahizeyi kaldırdı. O zaman karşımdakinin kim olduğunu sormadan, sanki çok acele bir işim varmış gibi, heyecanla:

— «Helen, beni iyi dinle,»diye soludum. «Kulaklarını iyice aç, sana anlatacaklarımı bir bir hafızana yerleştir. Malı Mark Renzo'ya teslim etmek üzere onun barına gidiyorum. Renzo ile az evvel telefonla konuştum. Anlaştık. Şimdi ona gidiyorum. Malı ona teslim edip parayı alır almaz hazır ol, ikimiz buradan kaçacağız. Hoşça kal, sevgilim. Bir saate kalmaz yine görüşürüz. O zamana kadar hazırlıklarını yap sen de.»

Sonra öbür uçtan herhangi bir cevap beklemeden kapadım

Telefonu kapatırken elimde olmayarak kendi kendime sırıttım. Uzun zamandır o derece keyifle sırıttığımı hatırlamıyordum. Ama işler ne derece karışıksa o nispette istediğim mecraya dökülüyordu. Otel odasında beni pusuda bekleyen Carboy'un adamları bu telefonun samimiyetinden dünyada şüphe etmeyecek ve derhal harekete geçeceklerdi. Daha o anda patronlarıyla temasta olduklarına ve ondan telefonla aldıkları talimat üzerine de bir iki dakikaya kadar Renzo'nun barını basmak için son kapağı da iyice kapanmıştı.

Bir telefon daha etmem gerekiyordu. Müfettiş Gerot'yaydı bu seferki telefon.

Numarayı çevirir çevirmez onu karşımda buldum. Gerot, istim üstüne alesta bekliyordu. Telefona doğrudan doğruya o cevap verdi.

— «Ne haber, delikanlı?» diye soludu.

— «Müfettiş Gerot,» dedim. «Aradığınız adamların hepsi de biraz sonra Mark Renzo'nun barında olacaklar. Bütün hazırlıklar tamamdır. Şenlik başlamak üzere. Hem de bu şenlik, eminim, herkesin hoşuna gidecek. Fakat herkesten çok sizin memnun olacağınızdan şüphe etmiyorum. Çünkü Renzo'nun barında sadece Renzo ile hasımlarını değil, ayni zamanda da bir adamı milyoner edecek kadar bol miktarda eroin bulacaksınız.»

Gerot dişlerini gıcırdattı:

— «Onların topunu yakalamak istiyorum. Ama hepsinden çok seni ele geçirmeye niyetliyim, Joe,» dedi.

— «Vetter'den bile evvel mi?»

— «Evet. Ondanda evvel. Çünkü benim defterimde senin adın onun adından da önde geliyor.»

Onunla daha fazla konuşmama lüzum yoktu. Fakat Gerot uzun zamandır sabırsızlıkla beklediği o haberi alınca öylesine sinirleri gerilmişti ki, kafese girmek üzere olan kuşları kaçırmamak için «Eyvallah,» demeye bile lüzum görmeden telefonu kapamıştı.

Kendi kendime tekrar sessiz sessiz tilki gibi gülmeye başladım. İşler gittikçe çatallaşıyordu. Benim de artık kaybedecek vaktim yoktu. Hemen harekete geçip son kozlarımı oynamam lâzım geliyordu.

Onun için son telefonu da ettim.

Bu defa bana cevap veren sesi gayet iyi tanıyordum. Anamın sesi kadar aşinaydım ona... Ve telefon öbür uçta açıldığı zaman karşımdakine kim olduğunu sormadan:

— «Ben Joe Böyle, Şef,» dedim. «Her şey tamam. Bütün hazırlıkları yaptım. Son randevu için davet edilmesi gereken kimseleri telefonla davet ettim. Bir dakika sonra da arabayla Renzo'nun barına hareket ediyorum. Cooley geçen defa çaldığı bir parti malı kiralık bir kasaya gizlemiş. Onu rıhtım boyundaki kiralık

kasalar dairesindeki bir çelik dolapta bulup aldım. Yanımda şimdi. O malı tasarladığım plânı tatbik mevkiine koymak için pazarlık mevzuu olarak kullanacağım. Elimin altında açık mavi renkte bir Ford araba var. Motoru takviyeli. İş bitince buralardan son süratle kaçıp voltamı almam icap edecek. Haberiniz olsun. Şenliğe gelince, neredeyse eli kulağındadır. Biraz sonra başlayacak.»

Telefondaki ses:

— «Renzo'nun barının yan tarafında bir kapı vardır,» dedi. «Onu çoktandır kimsenin kullandığı yok. Hareketlerini dikkatle plânlar ve adımlarını hesaplı atarsan kıyamet koptuğu zaman bir pundunu bulup o kapıdan kaçabilirsin. Oradan dışarı fırladıktan sonra da elini çabuk tutup kaçarsan şehre kazasız belasız dönebilirsin.»

Sırf merak şakasıyla:

— «Gulley'in başına gelenlerden haberiniz var mı?» dedim.

Şefim güldü.

— «Evet. Var. Kötü bir şey. Su testisi su yolunda kırılır, ama yine de vakitsiz ölmesi fena oldu. Gulley çok zengin bir adamdı. Rahat dursaydı daha çok yıllar yaşardı.»

— «Ben gidiyorum. Siz de şenlik mahallinde olacak mısınız?»

— «Hayır. Bana beş dakika kadar bir zaman ver, Joe. Firarın için gerekli tertibatı alacağım. Bir adamım seni barın o metruk yan kapısının önünde bekleyecek. Bir arabayla. Direksiyon başında olacak. Tevkif edilmemen için de her türlü tedbiri alacağım.»

— «Ama Renzo'nun barının etrafı bir sürü polisle sarılmış olacak. Bana fazla sual sormasınlar. Siz halledin o işi.»

— «O hususta merak etme sen. Ben alınması lâzım gelen ne kadar tedbir varsa hepsini dikkatle alırım.»

Sonra bahsi değiştirdim. Asıl konuya getirdim:

— «Herkes Vetter denilen şu herifi arayıp duruyor vızır vızır,» dedim. .

— «Ona ne şüphe. Daha çok ararlar. Nasıl, onu bulabilecekler mi acaba?»

Cevap vermeden önce kendi kendime gülümsedim. Sonra:

— «Bana kalırsa onu yakalayamayacaklar,» dedim... «Yakalayabileceklerini de hiç sanmıyorum. Çünkü öyle ele avuca sığar bir adam değil kerata.»

Telefonun öbür ucundaki şahıs bu cevabımın üzerine gevrek gevrek bir kahkaha attı, sonra «Şansın açık olsun, Joe. Beş dakikaya kalmaz, oradayım,» diyerek telefonu kapattı.

12

Ford'u münasip bir yere gizleyip inmiş, sonra bara doğru karanlıklar içinden sine sine yaklaşmıştım.

Şimdi de ağaçların arasına gizlenmiş, bekliyordum.

Çok geçmeden Renzo'nun adamları sökün etmeye başladı bardan. Beş dakikalık bir zaman zarfında tam sekiz kişi saydım bardan çıkan. Hepsi de ayni arabaya doldular. Nihayet araba çalıştı, sonra otomobil hareket etti, az ilerden döndü, taşlık yolun üzerinden, ağır ağır uzaklaştı.

Arabanın stop lâmbalarının ışıkları çok uzaklarda gözden kaybolana kadar sığındığım yerde kımıldamadan bekledim. Onun üzerine gizlendiğim yerden çıktım, barın kapısının önündeki basamaklardan çıktım.

O saatte çok tuhaf bir manzarası vardı barın. İçerisi insanın tüylerini ürpertecek kadar ıssızdı. Hayaletlerle dolu harap bir konaktan farkı kalmamıştı şimdi Hideaway barının... İnsan hangi tarafa dönüp baksa biraz evvel orada içki içmiş olanların hayaletini görecekmiş gibi bir his duyuyordu, içinde...

Aralık kapıdan içeri girdim, loş vestiyerin önüne doğru birkaç adım attım, sonra durdum, bütün dikkatimle etrafa kulak kabarttım.

Üst katta biri öksürdü. Sonra yine derin bir morg sessizliği çöktü etrafa.

Herşey oraya ilk gelişimdeki gibi cereyan ediyordu... Fakat ilk seferinde Johnny oraya zorla, ite kaka sokmuştu beni. Halbuki bu defa beni iteleyen kakalayan yoktu içeri girmem için...

Sonra bir dakika daha durup Hideaway barının iç teşkilâtını hatırlamaya çalıştım. Merdiveni ve üst kattaki uzun, dapdaracık koridoru hatırladım. Sonra o koridorun nihayetindeki kalın meşe kapı hatırıma geldi. Evet, meşeden bir kapı

olacaktı o koridorun nihayetinde. Gayet kaim, sağlam bir kapı...

Yürüdüm. Beş adımda üst kata çıkan merdivenin alt başına, geldim. Etraf yine karanlık, yine sessizdi. Çıt yoktu.

Merdiveni çıkmaya başladım. Bir dakika sonra onun en üst başına gelmişti. Sonra koridordan tarafa döndüm. Koridorun nihayetindeki meşe kapının altından dışarıya ışık sızıyordu. İçimde en ufak bir korku olmadığı halde yine de koltuğunun altına sıkıştırdığım kutuyu farkında olmadan biraz daha sıkıştırdım. Sonra nihayetteki kapıya doğru daha ağır adımlarla yürümeye başladım. Yarım dakika sonra kapının önüne gelmiştim. Hiç duraklamadım, onu itip içeriye girdim.

İçerisi gün gibi aydınlıktı. Girince durdum, bir an parlak ışıklardan kamaşmış olan gözlerim oraya alışana kadar bekledim, sonra ileriye baktım.

Renzo, tam karşımda, masanın gerisindeki koltuğa kurulmuş, oturuyordu. Yüzünde pis bir sırıtış vardı. Dudaklarında da çok garip bir tebessüm oynuyordu. Beni kapana kıstırdığını zanneden, budala yerine koyup nihayet faka bastırdığım zanneden bir insanın tebessümüydü bu.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Helen odanın bir köşesine yığılmış, eliyle bir yanağını oğuşturuyordu. Perişan vaziyetteydi. Üzerindeki elbise beline kadar yırtılmıştı. Öteki eliyle de dışarı fırlamış göğüslerini örtmeye çalışıyordu.

Bu sırada da tirtir titriyordu. Gözlerinde inanılmaz bir dehşet ifadesi vardı. Benzeri olmayan bir dehşet ifadesiydi bu...

Renzo'ya gelince...

O hâlâ pis pis sırıtmaya devam ediyordu. Ayı yapılı, pehlivan vücutlu, şişko Renzo!... Sefih Renzo!... Aşağılık Renzo!... Bayağının bayağısı Renzo!...

Koltuğunun altındaki kutuyu görünce dudaklarındaki tebessüm suratına biraz daha yayılmış, iğrenç bir gülüş halini almıştı.

Ne biçim bir it olduğunu çok iyi biliyordum karşımdaki herifin. Hayatı boyunca kimbilir kaç kişinin kanma girmiş ve buna rağmen bir gün bile hapis yatmadan her cinayetten yakasını kurtarmanın yollarını bulmuştu.

Şimdi de beni ilk defa görüyormuş gibi tepeden tırnağa pis pis tebessüm ederek süzüyordu. Sonra konuştu:

— «Delikanlı, bakıyorum, uzun bir yolculuğa çıkacakmış gibi giyinmişsin,» dedi alaylı alaylı.

— «Evet,» dedim. «Bu seferki yolculuğum biraz uzun sürecek.» .

— «Halbuki artık böyle elbiselere hiç ihtiyacın olmayacak senin. Boşuna vakit harcamışsın iki dirhem bir çekirdek giyinmek için.»

Bunu söylerken dudaklarındaki sırıtış daha da gerilmişti.

Ama benim artık aldırış ettiğim yoktu onun söylediklerine. Başımı çevirmiş, gözlerinde garip bakışlarla bana bakmakta olan Helen'i süzüyordum.

— «Ne o, Helen?» dedim. «Şaşırttı mı yoksa seni sözlerim? Bana başka bir gözle bakmaya, beni başka bir insan gibi mi görmeye başladın yoksa?»

Bu sözlerim de bayağı arttırmıştı Helen'in şaşkınlığını... Ve hayretinden konuşacak halde değildi. Hiç konuşmadan, sadece başını «Evet» der gibi salladı.

— «Helen, göründüğüm kadar genç olmadığımı sana söylememiş miydim?» dedim. «Benim sadece görünüşüm gençti. Demek beni gerçekten yirmi beş, yirmi altı yaşlarında bir genç zannediyordun? »

Bunu söyledikten sonra da kendimi tutamayıp bir kahkaha koyuverdim. Renzo o kahkahayı duyunca bir tuhaf oldu. Dudaklarındaki sırıtış birdenbire silinmişti. Ama oralı olmadım.

Yine Helen'e hitaben konuştum:

— «O yirmi beş yaşın üzerine bir on yaş daha koysan belki yine de yaşımı eksik tahmin etmiş olacaksın. Güzelim,» dedim. «Ziyanı yok. Sen yine halime

bakarak beni delikanlı farzetmeye devam et. Çünkü sen bir delikanlıya âşık olmuşsun.»

Bu sözlerimin üzerine Renzo yerinden kalktı. Ağır ağır... Tıpkı cüssesine kolayca hâkim olamayan dev yapılı bir canavar gibi... Kan dökmeye hazırlanan ellerini açmış, bir bana, bir Helen'e bakıyor, parmakları açılıp kapanıyordu.

— «Arayan bulur,» diye homurdandı birdenbire. «Sizler de aradınız, belâlarınızı bulacaksınız. Elele verip beni mahvetmek istediniz. Enayi yerine koydunuz beni. Beni mahvetmenize ramak kaldı. Sizin yüzünüzden şöhretimden oldum, nüfuzumu kaybettim. Sizin yüzünüzden neredeyse beş parasız kalacak, mahvolacaktım.»

— «Ama şimdi ne olacak, biliyor musunuz?»

Renzo diliyle dudaklarım ıslattı. Gömleğinin altında adalelerinin oynamaya başladığını hissediyordum. Başımla hafif bir işaret yaptım.

Renzo kendinde olmadığı için işaretimi farketmemişti. Fakat Helen ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı.

Dişlerimi sıkarak Renzo'ya baktım:

— «Şimdi çok şeyler olacak, Ayı,» dedim. «Hem de öyle şeyler olacak ki apışıp kalacaksın. Senin hatır ve hayalinden bile geçmeyen şeyler olacak.»

Elimdeki kutuyu yere fırlattığım gibi bir tekmeyle top gibi uzağa yolladım.

Renzo o hareketimi görünce döndü masanın arkasından çıkarak bizden tarafa birkaç adım attı. Ne yaptığının kendi bile farkında değildi artık. Karşısında yalnız beni görüyordu. Herhalde o anda, kendi iktidarından, yıkılmaya yüz tutmuş çetesinden başka bir şeyi düşünemiyordu.

Yerdeki kutu, daha doğrusu o kutunun içindeki zehir kendisine eski iktidarını iade edecekti. Ben ise ona bir tekme atmıştım.

— «Ağır ol biraz, Renzo,» dedim. «Acele etme. Biraz dur da etrafa kulak kabart. Kulakların duyuyorsa belki bir şeyler işitirsin.»

Bu sözlerim üzerine bir an duralar gibi oldu. Başını yana çevirdi. Sonra sanki çok uzaklardan gelen bir sesi dinliyormuş gibi kulak kabarttı.

Uzaktan uzağa motosiklet ve otomobil sesleri geliyordu.

Bu arada çok uzaklardan gittikçe kuvvetlenen devriye arabalarının alarm düdükleri de duyulmaya başlamıştı.

Sonra birdenbire silâh sesleri gelmeye başladı. Yağmurlu geceyi birdenbire cehenneme çeviren silâh sesleri...

Sonra bir anda müthiş bir kâbus her şeyi birdenbire avuçlarının içine alıverdi.

Motosiklet sesleri, alarm düdükleri, ölüm saçan Thompson'ların ve tabancaların sesleri... Bütün bu kan kusan sesler birbirlerine karışmış, dışarısını bir anda ana baba gününe döndürmüştü...

O zaman başımı çevirip Renzo'ya baktım. Halinde tuhaf bir değişiklik vardı. Onun içinde de ayni hercümerç baş göstermişti anlaşılan... Gözlerinde donuk bir parıltı, ölüm isteyen, kan isteyen kudurmuş bir insanın bakışlarında görülen cinsten bir parıltı belirmişti.

Ağzının iki köşesi de köpüklenmişti.

Renzo'nun bütün vücudu gerilmiş ve bana doğru çevrilmişti. Artık bir tek gayesi vardı: Öldürmek. Vakit geçirmeden öldürmek...

Ve öldürmek, oracıkta yoketmek istediği tek insan da bendim. Hedefi olan ben... Daha doğrusu herkesin hedefi olan ben.

Halbuki ben hiç istifimi bozmuyordum. Helen'e baktım:

— «Kalk, yanıma gel, Helen,» dedim.

Helen doğrularak bana yaklaştı.

O zaman cebimden bir zarf çıkararak kendisine verdim. Sonra ceketimi sırtımdan çıkarıp eğildim, onun omuzlarını örttüm.

Helen ceketimin önünü iki yandan çekerek göğüslerinin üzerini örtünce bakışlarına biraz durgunluk geldi. Korkusu biraz olsun hafifledi.

— «Barın yan tarafında bir kapı olacak,» diye devam ettim. «Çoktandır kullanılmayan, eski yola açılan bir kapı Oradan dışarı çık. Onun önünde bir araba bekliyor. Arabada da uzun boylu, iri yapılı biri olacak. Adamımdır. Onu göreceksin, fakat yüzünü görmenle unutman bir olacak. Onu gördüğünü bile unutacaksın. Bu zarfı o adama ver. İçinde bir rapor var. Onu Şefe ulaştırsın. Bundan sonra yapılması gereken bir şey olursa ben kendisiyle temasa geçerim. Ona söyle. Ben kendisini aramadan katiyen o beni aramaya kalkışmasın. Sonra yan kapının önünde bekleyen arabaya bin Motoru çalıştır. Araba rölântide olsun, beni bekle. Buradan çıkarken biraz acele çıkacağım. Ona göre hazırlıklı ol. Anlaşıldı mı?»

— «Evet, Joe.»

Helen hâlâ gördüklerine, duyduklarına inanamıyormuş gibiydi...

Renzo ise ağır ağır, tekrar bize doğru ilerlemeye başlamıştı. Neler düşündüğünü anlamak için de yüzüne bir defacık olsun bakmak kâfiydi, Kollarını ve onların uçlarındaki iri güdük parmaklarım orangutan kolları ve elleri gibi açmıştı iki yanında.

Sonra bir hamlede fırladı, kaçmayayım diye kapıyla benim arama girdi, yolu kesti.

Yüzünde tamamen şeytani bir ifade belirmişti şimdi...

Dışarıda ise polis düdükleri ve silâh sesleri tempolarını her anı biraz daha arttırıyordu.

Renzo sırıtıyordu:

— «Bu sefer Vetter de seni kurtaramayacak,» diye dişlerini gıcırdattı. «Seni geberteceğim! Ve kimse de seni kurtaramayacak.. Ve bütün hayatım boyunca yapmış olduğum en zevkli iş olacak» Ondan sonra da sarışının işini bir saniyede görürüm. O kaltağın hesabını görmekte geç bile kaldım. Zaten adamım Weber

bana Gulley'in Birahanesinin dışında erkete beklerken karanlıkta bir sarışının gezindiğini gördüğünü söylediği zaman bana oyun oynayanın kim olduğunu anlamıştım. Ama ikinizin de saati geçti artık. Burada imdadınıza yetişecek bir Vetter de yok.»

Hiç istifimi bozmuyordum. Ayakta, bacaklarımı iki yana açmış, gözlerinin içine sırıtarak baktım.

Baklayı çıkarmak zamanı gelmişti artık.

— «Sen bana iyi baksana, Renzo,» dedim. «Hatırlıyormusun? Buraya ilk gelişimde sana bir mektup getirmiştim. O mektupta neler yazılıydı? Sıranın sana da geleceği ve leşinin yere serileceği, değil mi? Herhalde unutmuş olamazsın o mektupta, yazılı satırları.»

Renzo, ayni tehditkâr tavırla homurdandı:

— «Unutur muyum hiç? Ama şu anda bana hiçbir zararın dokunamaz. Üzerinde silâh taşıdığını söyleyemezsin, çünkü silâhsız gezdiğini gayet iyi biliyorum. Silâh taşıyan adamın kokusunu da kırk yıllık yoldan alırım ben. Bu sefer yaş tahtaya bastın! Sıfırı tüketeceksin bu defa. Dedim ya, seni bu sefer kurtaracak bir Vetter de yok artık.»

Zerre kadar heyecana kapılmıyordum. Onun söylediklerini hiç duymamış gibi konuştum:

— «Hiç, kanına girdiğin, bu dünyadan ötekine yolladığın insanları bir kerecik olsun düşündüğün oldu mu, Renzo?» dedim«Eroine alıştırıp mahvettiğin insanlar bir kerecik olsun hatırına geldi mi? O zehire bir kere el sürenlerin hepsi de ağır ağır kahredici bir ölüme sürüklenirler. Sana ait eroini çalanların ömürleri ise daha kısa oluyor. Çok daha seri bir ölümle ölüyorlar. Ve iki şekilde ölümün arasında da fazla bir fark yok. Zira sonunda hepsi de senin elinle gidiyorlar ölümlerine.»

Bu sözlerim üzerine meraklanmıştı. Sözlerimin arkasından ne geleceğini merak ediyordu bayağı. Ayakta hücuma hazırlanan bir goril gibi durmuş, burnundan soluyarak beni dinliyordu.

— «Eroine alıştırıp ta mahva sürüklediğin binlerce insanın ölümlerinin suçunu taşıyorsun omuzlarında, Renzo,» diye devam ettim. «Bizim memlekette katillere ne yaparlar, bilir misin? Gözlerinin yaşma hiç bakmaz, şıpınişi asarlar. Belki sence garip bir adalet bu ama tedavisi tesirlidir. Çok hayırlı sonuçlar verir. Sonra bazen kanun idamı hakkeden adamı sehpaya yollamak için de bambaşka, hiç alışılmadık, garip vasıtalar kullanır. Denenmemiş metotlar dener. Tıpkı Federal Büronun bu işte beni kullandığı gibi... Evet, her çareye baş vurur, çok garip usulleri de denerler, ve sonunda muhakkak hedeflerine ulaşırlar... Sana getirdiğim o ilk mektubu hatırlasana...»

Renzo donakalmıştı olduğu yerde.

Şimdi onunla aramda beş adımlık bir mesafe ya var, ya yoktu. Sonra şaşkınlıktan gözleri faltaşı kadar açıldı. Kulaklarına inanamadığına kalıbımı basardım. Gözleri hayretten fincan kadar irileşmişti. Başımı çevirip Helen'e baktım. Onun gözleri de ayni irilikte açılmıştı şaşkınlıktan...

— «Helen, sen buralarda daha fazla oyalanma,» dedim.. «Çabuk çık, git buradan. Talimatımı da unutma.»

Helen birden yerinden fırladı. Renzo’nun müdahalesine vakit bırakmadan, kaşla göz arasında odadan fırlamıştı. Kapı arkasından kapandı.

Renzo ise gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bana hamle etmeden evvel vaziyet almak üzere iki adım geri çekildi. Vücudu bir yay gibi gerilmişti. Ondan atik davranmazsam işim tamamdı iki dakika sonra...

13

O zaman başımı çevirdim. Renzo'nun ta göz bebeklerine baktım

— «Sen beni Joe Boyle,» diye tanıyorsun, Renzo,» dedim, «Sence ben Joe Boyle adında delifişek bir gencim. Ama yanılıyorsun. Herkes gibi sen de yanılıyordun. Benim adım Joe, değil, Renzo. Vetter. Asıl adım Vetter... Herkesin delicesine merak ettiği Vetter. Resmi polis teşkilâtının bile vızır vızır arayıp ta bulamadığı Vetter. Muamma Vetter... Her yerde hazır ve nazır olan Vetter. Her zaman, her yere yetişen Vetter. Onu eline geçirmek istemiyor muydun? Onu gördüğün yerde paralamayacak mıydın? İşte karşında... Mektubu iyice hatırlarsan o zaman benim Vetter olduğumu anlayacaksın...»

Renzo bir an etrafını, sonra da üstümü başımı taradı bakışlarıyla. ..

— «Hayır, hayır. Merak etme,» dedim. «Silâh falan taşımıyorum. Elimde tabancam falan da yok. Ama şu iri ellerime bir bak. Sen, iriyarı ve kuvvetli bir adamsın. Tam manasıyla anadan doğma bir katil yapısındasın. Ama bir de benim şu ellerime, kollarıma bak. Bak da hangimiz daha kuvvetliyiz, hangimiz daha zorluyuz, gör. Sana getirdiğim mektupta yazılı tehdit boş bir tehdit değildi, Renzo.»

Renzo bir çığlık atmak istedi, sonra telâştan ayağı yere takıldı. Az kalsın kapaklanıyordu. Bir kahkaha attım.

Sonra yavaş yavaş üzerine yürümeye başladım.

Renzo bir fırıldak gibi döndü olduğu yerde. Masasının arkasına koştu. Ama ne yapsa faydasızdı artık. Silâhını vaktinde kapamayacaktı. Çünkü onun aradığı bıçak benim elimde parlıyordu.

Bir saniye sonra da kaplan gibi sıçradım üzerine.

Renzo öyle bir çığlık attı ki, dışarıda bara yaklaşmış ve kulakları çınlatan polis arabalarının düdüklerini bile bastırdı. Bıçak hedefini bulmuş, barsaklarını deşmişti.

Renzo'nun işi tamamdı. Ellerini karnına bastırdı. Yüzü kasıldı. Sonra sanki dışarıya fırlayan barsaklarını içeri tıkmak da istiyormuş gibi parmaklarını gömdü karnına. Bir saniye sonra yüzükoyun, kütük gibi devrildi.

Bir dakika vaktim ya kalmış, ya kalmamıştı şimdi.

Ama o bir dakika da benim işimi görmeye yeterdi.

Biliyordum, bu işler halledildikten sonra da muamma çözülmemiş olacaktı. Halk Vetter'in kim olduğunu bilemeyecek, Vetter bir kere daha darbesini indirdikten sonra kayıplara karışmış olacaktı.

Gazeteler yine hep birden ayni Vetter'den bahsedecek, ve o intikamcı meçhul adamın ismi gangsterler arasında bir kere daha, panik yaratacaktı.

Muamma çözülmeyecek, fakat hiç olmazsa bu şehir benliğini kemiren mikroplardan temizlenmiş olacaktı. Şefime gelince, raporumu okuduktan sonra memnun olacak, bu meseleye bitmiş gözüyle bakacak, dosyayı kapatacaktı.

Ve Vetter bir kere daha kayıplara karışacaktı.

Bu iş bitmişti. Belki hiç alışılmadık bir şekilde bitmişti. Ama ne olursa olsun bitmişti...

BAŞAK YAYINEVİ

SEKSOLOJİ ŞAHESERLER! SERİSİ

1. KOKULU BAHÇE Şeyh NEFZAVl Müslüman âleminin en ünlü seksoloji kitabı

2. A'DAN Z'YE KADIN Jean Jerome ROMANET Kadınları fethetmek için yazılmış en modern rehber.

3. KAMA SUTRA VATSYAYANA

Gelmiş geçmiş çağların en büyük erotoji kitabı

4. ERKEKSİZ KADINLAR Marise QUERLlN Erkeklere sırt çevirip yalnız dişilerle yaşayan sevicilerin içyüzü.

5. GELİN YATAĞI Joseph BRADDOCK Dünyanın beş kıtasında zifaf gecesi ve evlilik âdetleri.

Not 18 yaşından küçükler okuyamaz.

6. ERKEKLER UYANIN Saul MALOFF Kadınlara karşı erkeklere güç vermek için hazırlanmış bir rehber (Birinci Kitap)

7. ERKEKLER UYANIN Saul MALOFF Çağımızın en modern rehberi (İkinci Kitap)

8. SEKS MUTFAĞI

İnsanın cinsi hayatına güç katan, cinsi iktidarı arttıran yiyecekler ve yemekler.

9. NİÇİN EVLİ ERKEKLER

Amerikan seks hayatının içyüzünü açıklayan bir eser.